B.A. SÁENZ

YOUNG

Aristotel și Dante Descoperă Secretele Universului

FICTION CONNECTION

TREI

Benjamin Alire Sáenz

Aristotel și Dante descoperă secretele Universului

Traducere din engleză de
Ciprian Șiulea

TREI
2015

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

ARISTOTLE AND DANTE DISCOVER
THE SECRETS OF THE UNIVERSE
Benjamin Alire Sáenz

Copyright © 2012 by Benjamin Alire Sáenz

© Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN ePUB: 978-606-719-600-9
ISBN PDF: 978-606-719-601-6
ISBN Print: 978-606-719-383-1

Editori: Silviu Dragomir, Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactor: Oana Dușmănescu
Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Jacket design by Chloë Foglia
Jacket illustration of landscape and sky copyright
© 2012 by Mark Brabant
Hand-lettering and illustrations in sky copyright
© 2012 by Sarah Jane Coleman
Director producție: Cristian Claudiu Coban
Dtp: Corina Rezai
Corectură: LEugenia Ursu, Cătălina Ioancea

Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru toți băieții care au trebuit să învețe
să se joace după mai multe reguli
— B.A.S.

Mulțumiri lui TK

De ce zâmbim? De ce râdem? De ce ne simțim singuri? De ce suntem triști și confuzi? De ce citim poezie? De ce plângem când vedem un tablou? De ce inima ne-o ia razna atunci când iubim? De ce ne simțim rușinați? Ce este acel lucru din adâncul stomacului tău numit dorință?

Diferitele reguli ale verii

Problema cu viața mea era că
aceasta era ideea altcuiva.

1

Într-o noapte de vară am adormit cu speranța că lumea putea să fie altfel atunci când mă trezeam. A doua zi dimineața, când am deschis ochii, lumea era la fel. Am dat cearșafurile la o parte și am rămas acolo, în timp ce căldura intra prin fereastra deschisă.

Am întins mâna spre butonul radioului, de unde se auzea „Alone“. La naiba, „Alone“, o melodie a unui grup pe nume Heart. Nu era melodia mea preferată. Nici grupul meu preferat. Nici subiectul meu preferat. „Nici nu știi de când...“

Aveam 15 ani.

Și eram plictisit.

Și nefericit.

Din punctul meu de vedere, soarele putea să fi topit de tot albastrul de pe cer. Atunci și cerul putea să fie la fel de nefericit ca mine.

DJ-ul spunea lucruri enervante și evidente de genul „E vară! E atât de cald!“ Apoi a pus cântecul ăla retro, Lone Ranger, așa cum făcea în fiecare dimineață pentru că i se părea că e un mod mișto de a trezi lumea. „Hi-yo, Silver!“ Cine l-o fi angajat pe ăsta? Mă termina. Mi se pare că, în timp ce ascultam uvertura de la „Wilhelm Tell“, ar fi trebuit să ni-i imaginăm pe Lone Ranger și Tonto călărind prin deșert. Poate ar fi trebuit să i se spună tipului ăstuia că nu mai aveam toți zece ani. „Hi-yo, Silver!“ La dracu‘. Vocea DJ-ului se auzea iar din radio: „Trezește-te, El Paso! E luni, 15 iunie 1987! Vă vine să credeți? Și un călduros «La Mulți Ani» pentru Waylon Jennings, care astăzi împlinește 50 de ani!“ Waylon Jennings? Ce naiba, ăsta era un post de radio rock! Dar apoi tipul a spus ceva care indica subtil faptul că are creier. A povestit cum supraviețuise Waylon Jennings după accidentul de avion din 1959 în care muriseră Buddy Holly și Richie Valens. Pe linia asta, a pus remake-ul după „La Bamba“ de Los Lobos.

„La Bamba.“ Pe asta o suportam.

Băteam cu picioarele goale în podeaua de lemn. În timp ce dădeam din cap pe ritmul ăsta, am început să mă întreb ce îi trecuse lui Richie Valens prin cap înainte ca avionul să se izbească de pământul necruțător. „Hei, Buddy! Muzica s-a terminat.“

Ca muzica să se termine atât de repede. Ca muzica să se termine când abia începuse. Asta era foarte trist.

2

Am intrat în bucătărie. Maică-mea pregătea prânzul pentru o întâlnire cu prietenele ei de la Biserica Catolică. Mi-am pus un pahar cu suc de portocale.

Maică-mea mi-a zâmbit.

— Nu spui bună dimineața?

— Mă gândeam la asta.

— Mă rog, cel puțin te-ai dat jos din pat.

— A trebuit să mă gândesc la asta foarte mult.

— Care e treaba cu somnul la băieți?

— Suntem buni la somn.

Asta a făcut-o să râdă.

— În orice caz, nu dormeam. Ascultam „La Bamba“.

— Richie Valens, a spus ea aproape în șoaptă. Foarte trist.

— Exact ca Patsy Cline a ta.

Mama a dat din cap. Uneori o surprindeam cântând melodia aceea, „Crazy“, și atunci zâmbeam. Zâmbea și ea. Era ca și cum împărtășeam un secret. Maică-mea avea o voce drăguță.

— Accidente de avion, a șoptit ea.

Cred că vorbise mai mult singură decât cu mine.

— Poate că Richie Valens a murit tânăr — dar a făcut ceva. Vreau să spun, *chiar a făcut ceva*. Dar eu? Eu ce am făcut?

— Mai ai timp, a spus ea. O grămadă de timp.

Întotdeauna optimistă.

— Ei bine, mai întâi trebuie să devii o persoană.

S-a uitat ciudat la mine.

— Am 15 ani.

— Știu câți ani ai.

— Adolescenții de 15 ani nu pot fi considerați oameni.

Maică-mea a râs. E profesoară de liceu. Știam că pe jumătate era de acord cu mine.

— Deci despre ce e marea întâlnire?

— Reorganizăm banca de alimente.

— Banca de alimente?

— Toată lumea ar trebui să mănânce.

Maică-mea avea o slăbiciune pentru săraci. Trecuse prin asta. Știa despre foame unele lucruri pe care eu nu aveam să le aflu niciodată.

— Da, am spus eu. Presupun că da.

— Poate că ai putea să ne ajuți?

— Sigur, am spus eu.

Detestam să mi se ceară să fiu voluntar. Problema cu viața mea era că ea era ideea altcuiva.

— Ce o să faci azi?

Suna ca o provocare.

— O să intru într-o bandă de cartier.

— Nu e amuzant.

— Sunt mexican. Nu cu asta ne ocupăm noi?

— *Nu* e amuzant.

— Nu e amuzant, am spus eu.

Bun, nu era amuzant.

Simțeam nevoia să plec de acasă. Nu că aș fi avut unde să merg.

Când maică-mea le invita pe la noi pe prietenele ei de la Biserica Catolică, eu simțeam că mă sufoc. Nu era vorba că toate prietenele ei aveau peste 50 de ani — nu asta era. Și nici măcar de toate comentariile că mă transformam într-un bărbat chiar sub ochii lor. Vreau să spun că pot să recunosc aburelile. Iar ca abureli, erau genul drăguț, inofensiv și afectuos. Puteam să fac față dacă mă luau de umeri și spuneau: „Stai să te văd. *Dejame ver. Ay que muchacho tan guapo. Te pareces a tu papa*“.[1] Nu că ar fi avut la ce să se uite. Eram doar eu. Și da, da, semănam cu taică-meu. Mie nu mi se părea chiar așa de extraordinar.

Dar ceea ce mă deranja ca dracu‘ era că maică-mea avea mai mulți prieteni decât mine. Mi se părea extrem de trist.

M-am hotărât să mă duc să înot în piscina din Memorial Park. Era o idee măruntă. Dar cel puțin era ideea mea.

În timp ce ieșeam pe ușă, maică-mea a luat prosopul vechi care îmi atârna pe umăr și l-a schimbat cu unul mai bun. În lumea maică-mii existau anumite reguli referitoare la prosoape pe care eu nu puteam să le înțeleg. Dar regulile nu se limitau la prosoape.

S-a uitat la tricoul meu.

Știam să recunosc o privire dezaprobatoare. Înainte să mă pună să mă schimb, i-am aruncat și eu una dintre privirile mele.

— E tricoul meu preferat, i-am spus.

— Nu l-ai purtat și ieri?

— Ba da, am spus. E cu Carlos Santana.

— Știu cine e.

— L-am primit de la tata de ziua mea.

— Dacă îmi amintesc bine, când ai deschis cadoul de la tatăl tău nu ai părut prea încântat.

— Mă așteptam la altceva.

— Altceva?

— Nu știu. Altceva. Un tricou de ziua mea?

M-am uitat la maică-mea.

— Pur și simplu, nu-l înțeleg pe tata.

— Nu e atât de complicat, Ari.

— Nu vorbește.

— Uneori, atunci când oamenii vorbesc, nu spun neapărat adevărul.

— Bănuiesc, am spus eu. În orice caz, acum îmi place la greu tricoul ăsta.

— Văd.

Maică-mea a zâmbit. Și eu zâmbeam.

— Tata l-a luat la primul lui concert.

— Eram și eu acolo. E vechi și zdrențuit.

— Sunt un sentimental.

— Sigur că da.

— Mamă, e vară.

— Da, a spus ea, chiar *e* vară.

— Reguli diferite, am spus eu.

— Reguli diferite, a repetat ea.

Îmi plăceau la nebunie regulile diferite ale verii. Maică-mea le suporta.

A întins mâna și mi-a pieptănat părul cu degetele.

— Promite-mi că n-o să-l porți și mâine.

— Bine, am spus eu. Promit. Dar doar dacă promiți și tu că nu-l bagi în uscător.

— Poate o să te las să-l speli singur.

Mi-a zâmbit.

— Să nu te înec.

I-am zâmbit și eu.

— Dacă mă înec, să nu dai câinele meu altcuiva.

Chestia cu câinele era o glumă. Noi nu aveam câine.

Maică-mea avea același simț al umorului ca și mine. Ne potriveam bine în sensul ăsta. Nu că ea n-ar fi fost misterioasă. O chestie pe care *o înțelegeam total* — înțelegeam de ce se îndrăgostise taică-meu de ea. De ce se îndrăgostise ea de taică-meu, asta era ceva ce încă nu pricepeam. Odată, când eu aveam șase sau șapte ani, m-am înfuriat foarte tare pe taică-meu pentru că eu voiam să mă joc cu el, iar el pur și simplu părea foarte departe. Era ca și cum nici n-aș fi fost acolo. Am întrebat-o pe maică-mea, cu toată furia mea de copil: „Cum ai putut să te căsătorești cu tipul ăsta?“

Ea a zâmbit și mi-a pieptănat părul cu degetele. Asta făcea întotdeauna. M-a privit drept în ochi și a spus calm: „Tatăl tău era foarte frumos“. Nici măcar nu a ezitat.

Eu voiam s-o întreb ce se întâmplase cu toată frumusețea aia.

[1] Lasă-mă să te văd. Vai, ce băiat frumos. Semeni cu taică-tău.

3

Când am ieșit în arșița zilei, până și șopârlele știau că nu e bine să se plimbe pe afară. Chiar și păsările stăteau ascunse. Peticele de asfalt de pe stradă se topeau. Albastrul cerului era albicios, și mi-am dat seama că poate toată lumea fugise de oraș și de canicula lui. Sau poate că toată lumea murise, ca într-un film din ăla SF, iar eu eram ultimul băiat de pe Pământ. Dar chiar în timp ce îmi trecea prin cap ideea asta, o gașcă de băieți din cartier a trecut pe lângă mine cu bicicletele, făcându-mă să-mi doresc să fiu *cu adevărat* ultimul băiat de pe Pământ. Râdeau, făceau mișto și păreau să se distreze foarte bine. Unul dintre tipi mi-a strigat:

— Hei, Mendoza! Ești cu toți prietenii tăi?

Am făcut semn cu mâna, prefăcându-mă că sunt de gașcă, *ha ha ha*. Apoi le-am arătat degetul din mijloc.

Unul dintre ei s-a oprit, s-a întors și a început să-mi dea ocol cu bicicleta.

— Crezi că mai poți să faci asta o dată?

I-am arătat iar degetul.

S-a oprit cu bicicleta drept în fața mea și a încercat să mă domine cu privirea.

Nu funcționa. Știam cine e. Fratele lui, Javier, încercase odată să se ia de mine. L-am pocnit. Dușmani pe viață. Nu-mi părea rău. Mda, mă rog, eram irascibil. Recunosc asta.

Și-a luat vocea de băiat rău. De parcă m-ar fi speriat.

— Nu te pune cu mine, Mendoza.

I-am arătat iar degetul din mijloc, îndreptându-l spre fața lui de parcă ar fi fost un pistol. A plecat pur și simplu pe bicicletă. Mă temeam de multe lucruri — dar nu de tipi ca el.

Cei mai mulți tipi nu se luau de mine. Nici măcar ăia care erau în gașcă. Au trecut din nou cu bicicletele pe lângă mine, strigând tot felul de lucruri. Aveau cu toții 13 sau 14 ani și a se lua de tipi ca mine era doar un joc pentru ei. În timp ce vocile lor se pierdeau, am început să mă autocompătimesc.

A mă autocompătimi era o artă. Cred că unei părți din mine îi plăcea să facă asta. Poate că avea vreo legătură cu ordinea noastră la naștere. Înțelegi, cred că asta avea o legătură. Nu-mi plăcea faptul că eram un pseudo-copil unic. Nu știam cum altfel să mă privesc. Eram un copil unic, fără ca de fapt să fiu așa. Asta era aiurea.

Surorile mele gemene erau mai mari decât mine cu 12 ani. 12 ani e o viață. Jur că e. Și ele mă făcuseră dintotdeauna să mă simt ca un bebeluș, o jucărie, un proiect sau un animal de casă. Mie îmi plac foarte mult câinii, dar uneori aveam impresia că nu eram altceva decât mascota familiei. Ăsta e cuvântul spaniol pentru un câine care e animalul favorit al familiei. *Mascoto.* Mascotă. Excelent. Ari, mascota familiei.

Iar frate-meu era cu 11 ani mai mare decât mine. El îmi era încă și mai puțin accesibil decât surorile mele. Nu puteam nici măcar să-i pomenesc numele. Cui dracu' îi place să vorbească despre frați mai mari care sunt la închisoare? Părinților mei sigur nu. Și nici surorilor mele. Poate că toată tăcerea asta din jurul lui frate-meu mă afectase cumva. Cred că da. Dacă nu vorbești, poți să te însingurezi foarte mult.

Părinții mei erau tineri și se străduiau din greu când s-au născut surorile mele și fratele meu. „Se străduiau din greu" e expresia lor preferată. La un moment dat, după cei trei copii și după ce încercase să termine facultatea, tatăl meu s-a înrolat în infanteria marină. Apoi a plecat la război.

Războiul l-a schimbat.

Eu m-am născut când s-a întors el acasă.

Uneori mă gândesc că taică-meu are o grămadă de cicatrice. Pe inimă. În cap. Peste tot. Nu e foarte ușor să fii fiul unui bărbat care a fost la război. Când eu aveam opt ani, am auzit-o din întâmplare pe maică-mea cum vorbea la telefon cu mătușa Ophelia. „Cred că pentru el războiul n-o să se termine niciodată." Mai târziu am întrebat-o pe mătușa Ophelia dacă era adevărat.

— Da, a spus ea, e adevărat.

— Dar de ce războiul nu vrea să-l lase în pace pe tata?

— Pentru că tatăl tău are conștiință, a spus ea.

— Ce i s-a întâmplat în război?

— Nu știe nimeni.

— De ce nu ne spune?

— Pentru că nu poate.

Deci așa stăteau lucrurile. Când aveam opt ani, nu știam nimic despre război. Nu știam nici măcar ce e aia conștiință. Tot ce știam era că uneori tatăl meu era trist. Detestam faptul că el era trist. Mă întrista și pe mine. Nu-mi plăcea tristețea.

Așa că eu eram fiul unui bărbat în interiorul căruia trăia Vietnamul. Da, aveam tot felul de motive tragice să mă autocompătimesc. Și faptul că aveam 15 ani nu mă ajuta cu nimic. Uneori mă gândeam că a avea 15 ani era tragedia cea mai mare.

4

Când am ajuns la piscină, a trebuit să fac duș. Asta era una dintre reguli. Mda, reguli. Nu suportam să fac duș împreună cu o grămadă de alți tipi. Nu știu, pur și simplu nu-mi plăcea. Înțelegi, unora le place să vorbească foarte mult, ca și cum ar fi ceva normal să fii la duș cu o grămadă de tipi și să vorbești despre proful pe care îl urăști sau despre ultimul film pe care l-ai văzut sau despre fata cu care voiai să faci ceva. Nu și mie; eu nu aveam nimic de spus. Tipii de la duș. Nu era genul meu.

M-am dus la piscină și m-am așezat în partea cu apă mică, cu picioarele în apă.

Ce faci la piscină dacă nu știi să înoți? Înveți. Bănuiesc că ăsta era răspunsul. *Reușisem* să-mi învăț corpul să plutească pe apă. Dădusem, cumva, peste vreun principiu al fizicii. Și cel mai bun lucru din toată treaba asta era că descoperisem asta de unul singur.

De unul singur. Eram îndrăgostit de expresia asta. Nu mă pricepeam prea bine să cer ajutorul, obicei prost moștenit de la tatăl meu. Și, oricum, instructorii de înot care își spuneau salvamari erau varză. Nu îi interesa prea mult să învețe un derbedeu slăbănog de 15 ani cum să înoate. Îi interesau mult mai mult fetele cărora le crescuseră dintr-o dată sâni. Erau obsedați de sâni. Ăsta e adevărul. L-am auzit pe un salvamar spunându-i unui alt salvamar, în timp ce trebuia să supravegheze un grup de copii mici.

— O fată e ca un copac acoperit cu frunze. Pur și simplu îți vine să te sui și să dai toate frunzele jos.

Celălalt a râs.

— Ești un nesimțit, a spus el.

— Nuu, sunt un poet, a spus el. Un poet al trupului.

Apoi au izbucnit amândoi în râs.

Da, sigur, erau niște adevărați Walt Whitman, amândoi. Vezi, chestia cu tipii e că pe mine nu prea mă interesa să fiu în preajma lor. Adică tipii chiar mă stânjeneau. Nu știu de ce, nu foarte exact. Nu știu, pur și simplu, nu e schema mea. Cred că faptul că eram tip mă făcea să mă simt al dracu‘ de stânjenit. Și mă deprima pe bune faptul că exista posibilitatea clară să cresc și să ajung ca unul dintre nesimțiții ăștia. *O fată e ca un copac?* Da, și un tip e la fel de deștept ca o bucată de lemn uscat plină de termite. Maică-mea ar fi spus că doar treceau printr-o fază. În curând avea să le vină mintea la cap. Da,

sigur.

Poate că viața chiar *era* o serie de faze — o fază, și încă una, și încă una. Poate că peste câțiva ani o să trec și eu prin aceeași fază ca salvamarii ăia de 18 ani. Nu că aș fi crezut cu adevărat în teoria fazelor spusă de maică-mea. Nu părea o explicație — părea o scuză. Nu cred că maică-mea înțelegea toată chestia cu băieții. Nici eu nu înțelegeam chestia cu băieții. Iar eu eram băiat.

Aveam senzația că ceva nu e în regulă cu mine. Cred că eram un mister chiar și pentru mine. Asta era nasol. Aveam probleme serioase.

Un lucru era sigur: nici nu se punea problema să îl rog pe unul din idioții ăia să mă ajute cu înotul. Era mai bine să rămân singur și nefericit. Era mai bine să mă înec.

Așa că mă țineam la o parte și făceam pluta. Nu că m-aș fi distrat.

Și atunci i-am auzit vocea cam pițigăiată:

— Te pot învăța eu să înoți.

M-am apropiat de marginea bazinului și m-am ridicat în picioare în apă, mijindu-mi ochii în lumina soarelui. Stătea așezat pe marginea piscinei. L-am privit cu suspiciune. Dacă un tip se oferea să mă învețe să înot, atunci în mod sigur era un ratat. Doi ratați împreună? Care ar fi fost distracția?

Eu aveam o regulă: că era mai bine să te plictisești singur decât să te plictisești cu altcineva. În mare, respectam regula asta. Poate că de aia nu aveam prieteni.

El s-a uitat la mine. Aștepta. Apoi s-a oferit din nou.

— Te pot învăța eu să înoți, dacă vrei.

Într-un fel mi-a plăcut vocea lui. Vorbea de parcă era răcit, știi, ca și cum era pe cale să-și piardă vocea.

— Vorbești ciudat, i-am spus eu.

— Alergiile, a spus el.

— La ce ești alergic?

— La aer.

Asta m-a făcut să râd.

— Mă cheamă Dante, a spus el.

Asta m-a făcut să râd și mai tare.

— Scuze, am spus eu.

— E în regulă, oamenii râd de numele meu.

— Nu, nu, am spus. Chestia e că pe mine mă chemă Aristotel, înțelegi.

Ochii tipului s-au luminat. Vreau să spun că tipul era gata să asculte fiecare cuvânt pe care îl spuneam eu.

— Aristotel, am repetat eu.

Apoi am făcut amândoi o criză. De râs.

— Taică-meu e profesor de engleză, a spus el.

— Cel puțin tu ai o scuză. Taică-meu e poștaș. Aristotel e versiunea englezească a numelui bunicului meu.

Apoi am pronunțat numele bunicului cu accentul mexican foarte formal.

— *Aristotiles*. Iar adevăratul meu nume mic e Angel.

Apoi am adăugat în spaniolă:

— *Angel*.

— Te cheamă Angel Aristotel?

— Da. Ăsta e numele meu adevărat.

Am râs amândoi iar. Nu ne puteam opri. Mă întrebam de ce anume râdem. Doar de numele noastre? Sau râdeam pentru că eram ușurați? Pentru că eram fericiți? Râsul era un alt mister al vieții.

— Înainte le spuneam oamenilor că mă cheamă Dan. Adică, înțelegi, tăiam doar două litere. Dar nu mai fac asta. Nu era cinstit. Și, oricum, de fiecare dată eram deconspirat. Și mă simțeam ca un mincinos și un prost. Mi-era rușine de mine pentru că mi-era rușine de mine. Nu-mi plăcea să mă simt așa.

Apoi a dat din umeri.

— Mie toată lumea îmi zice Ari, am spus eu.

— Încântat de cunoștință, Ari.

Mi-a plăcut modul în care a spus *Încântat de cunoștință, Ari*. Ca și cum vorbea serios.

— Bine, am spus eu, învață-mă să înot.

Bănuiesc că i-am spus asta ca și cum i-aș fi făcut o favoare. El sau n-a observat, sau nu-l interesa.

Dante era un profesor foarte exact. Era un înotător adevărat, care înțelegea tot ce ținea de mișcările brațelor și picioarelor și de respirație, înțelegea cum funcționează un trup care e în apă. Apa era un lucru pe care îl iubea, un lucru pe care îl respecta. Îi înțelegea frumusețea și pericolele. Vorbea despre înot ca și cum ar fi fost un mod de viață. Avea 15 ani. Cine era tipul ăsta? Părea fragil — dar nu era. Era disciplinat, dur și versat și nu se prefăcea că e prost și banal. Nu era nici una, nici alta.

Era amuzant, concentrat și aprig. Vreau să zic că tipul putea fi de temut. Dar nu avea nimic rău în el. Eu nu înțelegeam cum poți să trăiești într-o lume rea și să nu se lipească de tine nici un pic de răutate. Cum putea un tip să trăiască fără răutate?

Dante a devenit încă un mister dintr-un univers plin de mistere.

Întreaga vară am înotat, am citit benzi desenate și cărți și am discutat despre ele. Dante avea toate benzile vechi cu *Superman* ale tatălui său. Îi plăceau la nebunie. Îi plăcea și *Archie și Veronica*. Eu nu suportam porcăria aia.

— Nu e o porcărie, a spus el.

Mie îmi plăceau Batman, Spiderman și Incredibilul Hulk.

— Mult prea tenebros, a spus Dante.

— Asta o spune cineva căruia îi place foarte mult *Inima întunericului* a lui Conrad.

— Asta e altceva, a spus el. Conrad scria literatură.

Eu susțineam mereu că și cărțile cu benzi desenate erau tot literatură. Dar literatura era o treabă foarte serioasă pentru un tip ca Dante. Nu-mi amintesc să fi câștigat vreo–dată o dispută cu el. Era un polemist mai bun. Era și un cititor mai bun. Eu am citit

cartea lui Conrad din cauza lui. După ce am terminat-o, i-am spus că nu-mi plăcuse deloc. „Numai că“, i-am spus, „e adevărat. Lumea e un loc tenebros. Conrad are dreptate în legătură cu asta.“

— Poate lumea ta, Ari, a mea nu.

— Da, da, am spus eu.

— Da, da, a spus el.

Adevărul e că l-am mințit. Îmi plăcuse foarte mult cartea. Mi se păruse că e cel mai frumos lucru pe care îl citisem vreodată. Când tatăl meu a observat ce citeam, mi-a spus că era una dintre cărțile lui preferate. Eu voiam să-l întreb dacă o citise *înainte* sau *după* ce luptase în Vietnam. Nu avea niciun rost să-i pui tatălui meu întrebări. Nu răspundea niciodată.

Mie mi se părea că Dante citea pentru că îi plăcea să citească. Eu citeam pentru că n-aveam nimic altceva de făcut. El analiza lucrurile. Eu doar le citeam. Aveam impresia că eu trebuia să caut mai multe cuvinte în dicționar decât el.

Eram mai întunecat decât el. Și nu mă refer doar la culoarea pielii. El mi-a spus că eu aveam o viziune tragică asupra vieții.

— De asta îți place Spiderman.

— Sunt mai mexican, asta e tot, am spus eu. Mexicanii sunt un popor tragic.

— Se poate, a spus el.

— Tu ești americanul optimist.

— Asta e o insultă?

— Ar putea fi, am spus eu.

Am râs amândoi. Râdeam încontinuu.

Dante și cu mine nu prea semănam. Dar e adevărat că aveam câteva lucruri în comun. În primul rând, nici unul dintre noi nu avea voie să se uite la televizor în timpul zilei. Părinților noștri nu le plăcea efectul televizorului asupra minții unui băiat. Crescuserăm amândoi cu predici care sunau aproximativ așa: *Tu ești băiat! Du-te afară și fă ceva! Există undeva o lume întreagă care te așteaptă...*

Dante și cu mine eram ultimii doi băieți americani care crescuseră fără televizor. Într-o zi, el m-a întrebat:

— Crezi că părinții noștri au dreptate — că există undeva o lume întreagă care ne așteaptă?

— Mă îndoiesc, am spus eu.

El a râs.

Apoi mi-a venit o idee.

— Hai să mergem cu autobuzul și să vedem ce există acolo, undeva.

Dante a zâmbit. Ne îndrăgostiserăm amândoi de mersul cu autobuzul. Uneori mergeam cu autobuzul toată după-amiaza. „Bogații nu merg cu autobuzul“, i-am spus lui Dante.

— De asta ne place nouă.

— Se poate, am spus eu. Noi suntem săraci?

— Nu.

Apoi a zâmbit.

— Dacă am fugi de acasă am fi amândoi săraci.

Mi s-a părut că spusese un lucru interesant.

— Ai fi în stare să faci asta? l-am întrebat. Să fugi?

— Nu.

— De ce nu?

— Vrei să-ți spun un secret?

— Sigur.

— Țin enorm la maică-mea și la taică-meu.

Asta chiar m-a făcut să zâmbesc. Nu mai auzisem pe nimeni să spună asta despre părinții lui. Vreau să spun că nimeni nu ține enorm la părinții lui. În afară de Dante.

Apoi, el mi-a șoptit la ureche:

— Femeia care stă cu două rânduri în fața noastră. Cred că are o aventură.

— După ce îți dai seama? am șoptit eu.

— Și-a scos verigheta când s-a urcat în autobuz.

Am dat din cap și am zâmbit.

Obișnuiam să inventăm povești despre ceilalți oameni din autobuz.

Putea fi și invers, poate că *ei* scriau povești despre *noi*.

Nu fusesem niciodată foarte apropiat de alți oameni. Eram destul de singuratic. Jucasem baschet și baseball, fusesem cercetaș la Cub Scout, apoi la Boy Scout — dar păstrasem întotdeauna distanța față de ceilalți băieți. Nu simțisem deloc, niciodată, că aș face parte din lumea lor.

Îi urmăream pe băieți. Îi studiam.

În cele din urmă, nu mi s-a părut că majoritatea tipilor din jurul meu erau foarte interesanți. De fapt, eram destul de dezgustat.

Poate că eram eu superior. Dar nu cred asta. Pur și simplu, nu înțelegeam cum să vorbesc cu ei, cum să fiu eu însumi pe lângă ei. A fi pe lângă alți tipi nu mă făcea să mă simt mai deștept. A fi pe lângă alți tipi mă făcea să mă simt stupid și necorespunzător. Era ca și cum ei ar fi făcut parte dintr-un club în care eu nu eram membru.

Când am ajuns la vârsta necesară pentru Boy Scout, i-am spus lui taică-meu că nu voiam să fac asta. Nu mai suportam.

— Încearcă măcar un an, a spus taică-meu.

Taică-meu știa că uneori îmi plăcea să mă bat. Îmi ținea mereu predici despre violența fizică. Încerca să mă țină la distanță de bandele de la școala mea. Încerca să mă împiedice să devin ca fratele meu, care ajunsese la închisoare. Așa că, din cauza fratelui meu, a cărui existență nici măcar nu era recunoscută, eu trebuia să fiu un bun cercetaș. Asta era nasol. De ce trebuia eu să fiu băiat bun doar pentru că aveam un frate care era băiat rău? Detestam modul în care maică-mea și taică-meu făceau socotelile în familie.

I-am făcut pe plac lui taică-meu. Am încercat un an. Nu mi-a plăcut deloc — în afara faptului că am învățat să dau primul ajutor. Adică nu mi-a plăcut partea în care trebuia

să sufli în gura altcuiva. Asta m-a oripilat. Dar, din cine știe ce motiv, toată chestia asta mi s-a părut fascinantă, cum puteai face o inimă să repornească. Nu am înțeles prea bine latura științifică. Dar după ce am primit o tresă pentru că învățasem cum să readuc la viață pe cineva, m-am retras. Am venit acasă și i-am dat tresa lui taică-meu.

— Eu cred că faci o greșeală.

Asta a fost tot ce mi-a spus taică-meu.

N-o să ajung la pârnaie. Asta aș fi vrut să-i spun. În schimb, am ripostat obraznic:

— Dacă mă obligi să mă întorc acolo, jur că mă apuc de fumat iarbă.

Taică-meu s-a uitat la mine ciudat.

— E viața ta, a spus el.

Ca și cum asta chiar ar fi fost adevărat. Cu taică-meu mai era o chestie: el nu ținea predici. Nu cu adevărat. Ceea ce pe mine mă enerva. Nu era un tip rău. Și nu era irascibil. Vorbea în propoziții scurte: „E viața ta.“ „Fă o încercare.“ „Ești sigur că vrei să faci asta?“ De ce oare nu putea să vorbească? Cum aș fi putut eu să-l cunosc, dacă el nu mă lăsa? Detestam asta.

M-am descurcat destul de bine. Aveam prieteni la școală. Oarecum. Nu eram extrem de popular. Cum aș fi putut să fiu? Ca să fii extrem de popular trebuia să-i faci pe oameni să creadă că ești amuzant și interesant. Nu eram chiar atât de escroc.

Existau doi tipi cu care obișnuiam să-mi petrec timpul, frații Gomez. Dar ei s-au mutat. Și mai erau două fete, Gina Navarro și Susie Byrd, cărora le plăcea să mă chinuie, ca hobby al lor. Fetele. Și ele erau niște mistere. Totul era un mister.

Bănuiesc că nu o duceam prea rău. Poate că nu mă iubea toată lumea, dar nu eram nici unul dintre copiii ăia pe care îl urăsc toți.

Eram bun la bătaie. Așa că lumea mă lăsa în pace.

Eram destul de invizibil. Cred că îmi plăcea asta.

Apoi a apărut Dante.

5

După a patra lecție de înot, Dante m-a invitat la el acasă. Locuia la mai puțin de o stradă de piscină, într-o casă mare, vizavi de parc.

M-a prezentat tatălui său, profesorul de engleză. Nu cunoscusem niciodată un bărbat mexicano-american care să fie profesor de engleză. Nici nu știam că există. Și, de fapt, nu arăta a profesor. Era tânăr, arătos și relaxat, și părea că într-un anumit fel rămăsese în copilărie. Părea un bărbat care iubea faptul că trăiește. Era foarte diferit de tatăl meu, care se ținuse totdeauna la distanță de lume. În tatăl meu exista ceva tenebros ce eu nu înțelegeam. Tatăl lui Dante nu avea nimic tenebros în el. Până și ochii lui negri păreau plini de lumină.

În după-amiaza aceea în care l-am cunoscut, tatăl lui Dante purta blugi și tricou și stătea în biroul lui pe un fotoliu de piele, citind o carte. Nu cunoscusem niciodată pe cineva care să aibă un birou adevărat acasă la el.

Dante s-a apropiat de tatăl lui și l-a sărutat pe obraz. Eu n-aș fi făcut asta niciodată. Niciodată.

— În dimineața asta nu te-ai bărbierit, tată.

— E vară, a spus taică-său.

— Asta înseamnă că nu trebuie să lucrezi.

— Asta înseamnă că trebuie să termin de scris cartea.

— Să scrii o carte nu e muncă.

Tatăl lui Dante a râs foarte tare când el a spus asta.

— Mai ai multe de învățat despre muncă.

— E vară, tată. Nu vreau să aud de muncă.

— Tu nu vrei să auzi de muncă niciodată.

Lui Dante nu i-a plăcut direcția în care se îndrepta conversația, așa că a încercat să schimbe subiectul.

— Vrei să-ți lași barbă?

— Nu, a râs el. E prea cald. Și, în plus, dacă nu mă bărbieresc mai mult de o zi, maică-ta nu mai vrea să mă sărute.

— Uau, e cam strictă.

— Da.

— Și ce te-ai face fără sărutările ei?

Tatăl lui a zâmbit larg, apoi s-a uitat spre mine.

— Cum îl suporți pe tipul ăsta? Tu trebuie să fii Ari.

— Da, domnule.

Eram agitat. Nu eram obișnuit să fac cunoștință cu părinții cuiva. Majoritatea părinților pe care îi cunoscusem în viața mea nu erau prea interesați să dialogheze cu mine.

S-a ridicat din fotoliu și a pus cartea jos. S-a apropiat de mine și mi-a strâns mâna.

— Eu sunt Sam, a spus el. Sam Quintana.

— Încântat de cunoștință, domnule Quintana.

Auzisem expresia asta, *încântat de cunoștință*, de o mie de ori. Când mi-o spusese Dante păruse reală. Dar când am spus-o eu, a părut stupidă și neoriginală. Îmi venea să mă ascund undeva.

— Poți să-mi spui Sam, a spus el.

— Nu pot, am spus eu.

Dumnezeule, îmi venea să mă ascund. El a dat din cap.

— Asta e drăguț, a spus. Și respectuos.

Cuvântul „drăguț“ nu ieșise niciodată din gura tatălui meu. El i-a aruncat o privire lui Dante.

— Tânărul ăsta are respect. Poate că ai avea ce să înveți de la el, Dante.

— Adică, vrei să-ți spun „domnule Quintana“?

S-au abținut amândoi să râdă. Tatăl lui Dante și-a îndreptat atenția spre mine.

— Cum merge înotul?

— Dante e un profesor bun, am spus eu.

— Dante e bun la multe lucruri. Dar nu e foarte bun la curățenia din camera lui. A face curat într-o cameră se înrudește prea mult cu acel cuvânt numit *muncă*.

Dante i-a aruncat o privire.

— Asta e o aluzie?

— Ești perspicace, Dante. Probabil ai moștenit asta de la mama ta.

— Nu face pe șmecherul, tată.

— Cum ai spus?

— Te jignește cuvântul ăsta?

— Nu e vorba de cuvânt. Poate de atitudine.

Dante și-a dat ochii peste cap și s-a așezat pe fotoliul tatălui său. Apoi și-a scos tenișii.

— Nu te instala prea confortabil.

Tatăl lui a arătat în sus.

— La etaj e o cocină care te așteaptă.

M-a făcut să zâmbesc modul în care se înțelegeau, modul relaxat și afectuos în care își vorbeau, ca și cum iubirea dintre un tată și un fiu era ceva simplu și necomplicat. Uneori, felul în care relaționam cu maică-mea era simplu și necomplicat. Uneori. Dar între mine și taică-meu nu exista așa ceva. M-am întrebat cum ar fi asta, să intru într-o

cameră și să-l sărut pe taică-meu.

Am urcat la etaj și Dante mi-a arătat camera lui. Era o cameră mare, cu tavan înalt, podea de lemn și multe ferestre vechi prin care intra lumina. Peste tot erau lucruri. Haine aruncate pe podea, un teanc de albume vechi, cărți risipite pretutindeni, carnețele cu chestii scrise pe ele, fotografii Polaroid, câteva aparate de fotografiat, o chitară fără coarde, partituri și un avizier înțesat de bilețele și poze.

Dante a pus niște muzică. Avea un pick-up. Un pick-up adevărat. *Un pick-up adevărat din anii '60*.

— A fost al maică-mii, a spus el. Voia să-l arunce. Îți vine să crezi?

A pus *Abbey Road*, albumul lui preferat.

— Vinil, a spus el. Vinil adevărat. Nu o porcărie de-asta de casetă.

— Care e problema cu casetele?

— N-am încredere în ele.

Mi s-a părut că spusese ceva foarte ciudat. Amuzant și ciudat.

— Discurile se zgârie ușor.

— Nu și dacă ai grijă de ele.

M-am uitat prin camera lui dezordonată.

— Îmi dau seama că îți place cu adevărat să ai grijă de lucruri.

Nu s-a supărat. A râs.

Mi-a întins o carte.

— Uite, a spus. În timp ce eu fac curat poți citi asta.

— Poate că ar trebui, știi, să plec...

M-am oprit. Ochii mei cercetau camera dezordonată.

— E puțin înfricoșător aici.

Dante a zâmbit.

— Nu, a spus el. Nu pleca. Nu suport să fac curat în camera mea.

— Poate dacă ai avea mai puține lucruri ar fi mai ușor.

— Sunt doar tot felul de chestii.

Eu n-am spus nimic. Eu nu aveam tot felul de chestii.

— Dacă rămâi, n-o să fie chiar așa de rău.

Cumva, mă simțeam nelalocul meu, dar...

— Bine, am spus. Să te ajut?

— Nu. E treaba mea.

A spus asta cu un fel de resemnare.

— Cum zice maică-mea: „E responsabilitatea ta, Dante". Responsabilitate e cuvântul preferat al maică-mii. Ea crede că taică-meu nu mă pune suficient la treabă. Bineînțeles că nu mă pune la treabă. Vreau să spun, la ce se așteaptă ea? Tata nu e genul ăsta. Doar s-a căsătorit cu el. Ea nu știe ce fel de tip e tata?

— Întotdeauna îți analizezi părinții?

— Păi și ei ne analizează pe noi, nu-i așa?

— Asta e misiunea lor, Dante.

— Spune-mi că tu nu-i analizezi pe maică-ta și pe taică-tău.

— Bănuiesc că da. Dar nu mă ajută cu nimic. Încă nu mi-am dat seama ce-i cu ei.

— Ei bine, eu mi-am dat seama ce-i cu taică-meu — nu și cu maică-mea. Maică-mea e cel mai mare mister din lume. Adică e previzibilă când e vorba de educație. Dar de fapt e impenetrabilă.

„Impenetrabilă“. Știam că după ce ajungeam acasă trebuia să caut cuvântul în dicționar.

Dante mă privea ca și cum era rândul meu să spun ceva.

— Eu mi-am dat seama ce-i cu maică-mea, în mare, am spus eu. Taică-meu, și el e impenetrabil.

Mă simțeam ca un mare impostor pentru că foloseam acel cuvânt. Poate că asta era chestia cu mine. Nu eram un băiat adevărat. Eram un impostor.

Dante mi-a întins o carte de poezie.

— Citește asta, a spus el.

Nu mai citisem până atunci o carte de poezie și nici măcar nu eram sigur că știu cum să citesc așa ceva. M-am uitat la el inexpresiv.

— Poezie, a spus el. N-o să mori din asta.

— Și dacă mor? „Un băiat a murit de plictiseală în timp ce citea poezie.“

Dante s-a străduit să nu râdă, dar nu se pricepea prea bine să controleze acel râs care trăia în interiorul lui. A scuturat din cap și a început să-și strângă hainele de pe podea.

A arătat spre scaunul lui.

— Aruncă chestiile ălea pe podea și stai jos.

Am luat un teanc de cărți de artă și un caiet de desen și le-am pus pe podea.

— Ce e asta?

— Un caiet de desen.

— Pot să mă uit?

El a scuturat din cap.

— Nu-mi place să-l arăt nimănui.

Asta era interesant — faptul că avea secrete.

A arătat spre cartea de poezie.

— Serios, n-o să mori din asta.

Dante a făcut curat toată după-amiaza. Iar eu am citit cartea de poezie a unui poet pe nume William Carlos Williams. Nu mai auzisem de el, dar eu nu mai auzisem de nimeni. Și chiar am înțeles o parte din ele. Nu toate — dar unele da. Și nu mi-a displăcut poezia. Asta m-a surprins. Era interesantă, nu stupidă, naivă, exagerată sau prea intelectuală... nu era în niciunul din acele moduri în care credeam eu că e poezia. Unele poezii erau mai ușoare decât altele. Unele erau impenetrabile. Mă gândeam că poate chiar *știu* ce înseamnă cuvântul ăla.

Am început să mă gândesc că poeziile erau ca oamenii. Pe unii îi prindeai din prima. Pe alții, pur și simplu, nu puteai să-i înțelegi — și nici n-aveai să-i înțelegi vreodată.

Eram impresionat de faptul că Dante putea să fie atât de sistematic în modul în care organiza tot ce avea în cameră. Când intrasem, camera era un haos. Dar după ce a terminat, totul era la locul lui.

Lumea lui Dante avea o ordine.

Își organizase toate cărțile pe un raft și pe birou.

— Îmi țin cărțile pe care urmează să le citesc lângă birou, a spus el.

Un birou. Un birou adevărat. Eu când trebuia să scriu ceva foloseam masa din bucătărie.

Dante mi-a luat cartea de poezie și a început să caute una anume. Poezia se intitula „Moarte“. Dante era absolut perfect în camera lui proaspăt organizată, în care soarele intra dinspre vest, cu fața în lumină și cartea în mână, ca și cum acolo trebuia să se afle ea, în mâinile lui, și *numai* în mâinile lui. Îmi plăcea vocea lui, în timp ce Dante citea poezia ca și cum el ar fi scris-o:

A murit
câinele nu va mai trebui
să doarmă pe cartofi
ca să-i apere
de îngheț
a murit
nemernicul bătrân…

Când a citit cuvântul „nemernic“, Dante a zâmbit. Știam că îi plăcea să-l rostească, pentru că era un cuvânt pe care nu avea voie să-l folosească, un cuvânt care era interzis. Dar aici, în camera lui, putea citi acel cuvânt, putea să-l facă al lui.

Am stat toată după-amiaza în acel scaun mare și confortabil din camera lui Dante, iar el a stat întins pe patul lui proaspăt făcut. Și a citit poezii.

Nu-mi făceam griji în ceea ce privește înțelegerea lor. Nu-mi păsa de semnificația lor. Nu-mi păsa din cauză că important era numai faptul că vocea lui Dante părea reală. *Și eu mă simțeam real.* Până la Dante, a fi împreună cu alți oameni era cel mai greu lucru pentru mine. Dar Dante făcea ca vorbitul, trăitul și simțitul să pară că ar fi perfect naturale. Dar în lumea mea ele nu erau așa.

M-am dus acasă și am căutat cuvântul „impenetrabil“. Însemna ceva ce nu poate fi înțeles cu ușurință. Am notat în jurnalul meu toate sinonimele. „Obscur“. „De nepătruns“. „Enigmatic“. „Misterios“.

În după-amiaza aceea am învățat două cuvinte noi. „Impenetrabil“. Și „prieten“.

Cuvintele erau altfel când trăiau în interiorul tău.

6

Într-o după-amiază, târziu, Dante a venit acasă la mine și s-a prezentat părinților mei. Cine mai făcea așa ceva?

— Sunt Dante Quintana, a spus el.

— El m-a învățat să înot, am spus eu.

Nu știu de ce, dar am simțit nevoia să mărturisesc acel fapt părinților mei. Apoi m-am uitat la maică-mea.

— Mi-ai spus să nu mă înec — așa că am găsit pe cineva care să mă ajute să-mi țin promisiunea.

Taică-meu s-a uitat la maică-mea. Mi se pare că își zâmbeau. *Da*, se gândeau ei, *în sfârșit și-a găsit un prieten*. Detestam asta.

Dante a strâns mâna tatălui meu — apoi i-a întins o carte.

— V-am adus un cadou, a spus el.

Eu stăteam și mă uitam la el. Văzusem cartea pe o măsuță de acasă de la el. Era un album de artă, plin de lucrări ale unor pictori mexicani. Dante părea atât de adult, nu părea deloc ca un adolescent de 15 ani. Cumva, până și părul lung, pe care nu-i plăcea să-l pieptene, îl făcea să pară mai adult.

Taică-meu a zâmbit în timp ce studia albumul — dar apoi a spus „Dante, e foarte generos din partea ta — însă nu știu dacă pot să-l primesc.“ Taică-meu ținea albumul cu grijă, să nu-l deterioreze. A schimbat o privire cu maică-mea. Ei doi făceau asta adesea. Le plăcea să vorbească fără cuvinte. Eu inventam tot felul de lucruri despre ce își spuneau ei prin acele priviri.

— E despre arta mexicană, a spus Dante. Așa că *trebuie* să-l primiți.

Parcă vedeam cum îi lucrează mintea, în timp ce se gândea la un argument convingător. Un argument convingător care să fie adevărat.

— Părinții mei n-au vrut ca eu să vin aici cu mâna goală, a spus Dante, uitându-se cu multă seriozitate la tatăl meu. Așa că trebuie să-l primiți.

Maică-mea a luat albumul din mâinile lui taică-meu și s-a uitat la copertă.

— E un album minunat. Mulțumim, Dante.

— Ar trebui să-i mulțumiți tatălui meu. A fost ideea lui.

Tatăl meu a zâmbit. Era a doua oară în mai puțin de un minut când tatăl meu

zâmbea. Asta nu se întâmpla prea des. Taică-meu nu se dădea în vânt după zâmbit.

— Dante, mulțumește-i tatălui tău din partea mea, te rog.

Taică-meu a luat albumul și s-a așezat să-l citească. Ca și cum ar fi fost un fel de comoară. Nu-l înțelegeam pe taică-meu. Nu puteam să ghicesc niciodată cum avea să reacționeze într-o situație sau alta. Niciodată.

7

— În camera ta nu e nimic.

— E un pat, un radio cu ceas, un scaun-balansoar, o bibliotecă, niște cărți. Cum adică nu e nimic?

— Nimic pe pereți.

— Mi-am dat jos afișele.

— De ce?

— Nu-mi plăceau.

— Parcă ești călugăr.

— Da. Aristotel, călugărul.

— Nu ai hobby-uri?

— Ba da. Mă holbez la pereții albi.

— Poate o să te faci preot.

— Ca să te faci preot trebuie să crezi în Dumnezeu.

— Tu nu crezi în Dumnezeu? Nici măcar puțin?

— Poate puțin. Dar nu prea mult.

— Deci ești agnostic?

— Sigur. Un agnostic catolic.

Asta chiar l-a făcut pe Dante să râdă.

— N-am vrut să fiu amuzant.

— Știu. Dar *este* amuzant.

— Crezi că e ceva rău — să te îndoiești?

— Nu, cred că e ceva inteligent.

— Eu nu cred că sunt inteligent. Nu ca tine, Dante.

— Ești inteligent, Ari. Foarte inteligent. Și oricum, să fii inteligent nu e totul. Oamenii fac mișto de tine. Taică-meu spune că e în regulă ca oamenii să facă mișto de tine. Știi ce mi-a spus? Mi-a spus „Dante, tu ești un intelectual. Asta ești. Să nu-ți fie rușine de asta.“

Am observat că zâmbetul lui era puțin trist. Poate că toată lumea era puțin tristă. Poate așa mergeau lucrurile.

— Ari, eu mă străduiesc să nu-mi fie rușine.

Eu știam ce înseamnă să-ți fie rușine. Numai că Dante știa și de ce. Iar eu nu. Dante. Îmi plăcea de el mult. Îmi plăcea de el mult, mult de tot.

8

Mă uitam cum răsfoiește taică-meu paginile cu degetul mare. Era evident că îi place foarte mult albumul. Iar grație acelui album am aflat ceva nou despre el. Înainte să se înroleze la pușcașii marini studiase arta. Asta nu părea să se potrivească deloc cu imaginea pe care o aveam eu despre taică-meu. Dar îmi plăcea ideea.

Într-o seară, în timp ce se uita prin album, m-a chemat la el.

— Uită-te la asta, a spus el, e o pictură murală de Orozco.

M-am holbat la reproducerea din album a picturii murale — dar mă interesa mai mult degetul lui, care bătea aprobator în carte. Degetul acela apăsase pe un trăgaci în război. Degetul acela o atinsese pe mama mea în niște moduri tandre pe eu care nu le înțelegeam pe deplin. Voiam să vorbesc, să spun ceva, să pun întrebări. Dar nu puteam. Toate cuvintele îmi rămâneau în gât. Așa că am dat doar din cap.

Nu mi se păruse niciodată că taică-meu e genul de om care înțelege arta. Bănuiesc că îl vedeam ca pe un fost pușcaș marin care, după ce venise din Vietnam, se făcuse poștaș. Un poștaș fost pușcaș marin căruia nu-i plăcea să vorbească prea mult.

Un poștaș fost pușcaș marin care se întorsese acasă de la război și mai avea un fiu. Nu că eu aș fi crezut că aș fi fost ideea lui. Întotdeauna am crezut că maică-mea fusese cea care voise să mă aibă. Nu că aș fi știut a cui idee era viața mea. Inventam prea multe lucruri în capul meu.

Aș fi putut să-i pun lui taică-meu o grămadă de întrebări. Aș fi putut. Dar pe fața și în ochii și în zâmbetul lui strâmb exista ceva care mă împiedica s-o fac. Probabil că nu credeam că el voia ca eu să aflu cine era el. Așa că doar adunam indicii. A-l privi în timp ce citea acea carte era încă un indiciu din colecția mea. Într-o zi, toate indiciile aveau să fie puse laolaltă. Iar eu aveam să soluționez misterul tatălui meu.

9

Într-o zi, după înot, Dante și cu mine ne-am dus la plimbare. Ne-am oprit la un 7-Eleven. El a cumpărat o Coca-Cola și alune.

Eu am cumpărat un baton PayDay.

Dante mi-a oferit Coca-Cola lui să beau din ea.

— Nu-mi place Cola, am spus eu.

— Asta e ciudat.

— De ce?

— Tuturor le place Cola.

— Mie nu.

— Dar ce-ți place?

— Cafeaua și ceaiul.

— Asta e ciudat.

— Bine, sunt eu ciudat. Mai taci.

Dante a râs. Ne-am plimbat încoace și-ncolo. Bănuiesc că pur și simplu nu voiam să mergem acasă. Am discutat despre tot felul de lucruri. Lucruri stupide. Apoi el m-a întrebat:

— De ce le plac mexicanilor poreclele?

— Nu știu. Așa e?

— Da. Știi cum îi spun mătușile mele lui maică-mea? Îi spun Chole.

— O cheamă Soledad?

— Ai văzut, Ari? Tu știi. Știi care e porecla pentru Soledad. Parcă plutește în aer. Ce-i cu chestia asta? De ce nu pot să-i spună pur și simplu Soledad? Ce e treaba asta cu Chole? De unde au scos Chole?

— De ce te deranjează atât de mult?

— Nu știu. E ciudat.

— Ăsta e cuvântul zilei?

A râs și a înghițit niște alune.

— Maică-ta are poreclă?

— Lilly. O cheamă Liliana.

— E un nume frumos.

— Și Soledad la fel.
— Nu, nu neapărat. Ție ți-ar plăcea să te cheme Singurătate?
— Poate să însemne și Singuratic, am spus eu.
— Ai văzut? Ce nume trist.
— Mie nu mi se pare trist. Mi se pare un nume minunat. Cred că i se potrivește foarte bine mamei tale.
— Se poate. Dar Sam, Sam e perfect pentru taică-meu.
— Da.
— Pe taică-tău cum îl cheamă?
— Jaime.
— Îmi place numele ăsta.
— Numele lui real e Santiago.
Dante a zâmbit.
— Ai văzut ce voiam să zic cu poreclele?
— Te deranjează faptul că ești mexican, nu-i așa?
— Nu.
M-am uitat la el.
— Da, mă deranjează.
I-am oferit batonul meu. Dante a luat o mușcătură.
— Nu știu, a spus el.
— Ba da, am spus eu. Te deranjează.
— Știi ce cred eu, Ari? Cred că mexicanii nu mă plac.
— Asta e ceva ciudat de spus.
— Ciudat, a spus el.
— Ciudat, am spus eu.

10

Într-o noapte, când pe cer nu se vedea deloc luna, părinții lui Dante ne-au dus în deșert ca să ne uităm cu noul lui telescop. La dus, Dante și taică-său cântau și ei împreună cu Beatles — nu că ar fi avut vreunul dintre ei voce de cântăreț. Și nici că le-ar fi păsat.

Se atingeau foarte mult. Era o familie care se atingea și se săruta. De fiecare dată când Dante intra în casă, îi săruta pe maică-sa și pe taică-său pe obraz — sau ei îl sărutau pe el — ca și cum tot sărutatul ăla ar fi fost ceva perfect normal.

Mă întrebam ce ar fi făcut taică-meu dacă m-aș fi dus la el și l-aș fi sărutat pe obraz. Nu cred că ar fi țipat la mine. Dar... nu știu.

Ne-a luat ceva timp să ajungem în deșert. Domnul Quintana părea să știe un loc bun de unde puteam să ne uităm la stele.

Undeva, departe de luminile orașului.

Poluare luminoasă. Așa îi spunea Dante. Dante părea că știe o grămadă de lucruri despre poluarea luminoasă.

Domnul Quintana și Dante au instalat telescopul.

Eu mă uitam la ei și ascultam la radio.

Doamna Quintana mi-a oferit o Coca-Cola. Eu am luat-o, chiar dacă nu-mi plăcea Cola.

— Dante spune că ești foarte inteligent.

Complimentele mă nelinișteau.

— Nu sunt la fel de inteligent ca Dante.

Apoi am auzit vocea lui Dante întrerupându-ne conversația.

— Credeam că am vorbit despre asta, Ari.

— Ce e? a spus mama lui.

— Nimic. Doar că oamenii cei mai inteligenți sunt niște mari căcați.

— Dante! a spus mama lui.

— Da, mamă, știu, să vorbesc frumos.

— De ce-ți place atât de mult să vorbești urât, Dante?

— E amuzant, a spus el.

Domnul Quintana a râs.

— Chiar *e* amuzant, a spus el.

Dar apoi a continuat:

— Genul ăsta de amuzament trebuie să aibă loc când nu e mama ta în preajmă.

Doamnei Quintana nu i-a plăcut sfatul domnului Quintana.

— Ce fel de lecții îi dai tu, Sam?

— Soledad, eu cred...

Dar întreaga discuție a fost anihilată de Dante, care se uita prin telescop.

— Uau, tată! Uită-te la asta! Uită-te!

O lungă vreme nimeni nu a mai spus nimic.

Voiam toți să vedem ce vedea Dante.

Am stat tăcuți în jurul telescopului lui Dante, în mijlocul deșertului, așteptându-ne rândul să vedem tot conținutul cerului. Când am privit eu prin telescop, Dante a început să explice la ce mă uitam. N-am auzit niciun cuvânt. Ceva se întâmpla în interiorul meu, în timp ce priveam spre universul vast. Prin acel telescop, lumea era mai aproape și mai mare decât îmi imaginasem eu vreodată. Și totul era atât de minunat și de copleșitor și — cum să spun — mă făcea conștient de faptul că în interiorul meu exista ceva care conta.

În timp ce Dante se uita la mine cum cercetez cerul prin lentilele telescopului, mi-a șoptit:

— Într-o zi o să descopăr toate secretele universului.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Ce o să faci cu toate secretele alea, Dante?

— O să știu eu ce să fac cu ele, a spus el. Poate să schimb lumea.

L-am crezut.

Dante Quintana era singura ființă umană pe care o cunoscusem vreodată care putea să spună așa ceva. Știam că nu avea să crească niciodată și să înceapă să spună lucruri stupide cum ar fi „o fată e ca un copac“.

În noaptea aceea am dormit la el în curte.

Îi auzeam pe părinții lui cum vorbesc în bucătărie, pentru că fereastra era deschisă. Mama lui vorbea în spaniolă, iar tatăl lui în engleză.

— Așa fac ei, a spus Dante.

— Și ai mei la fel, am spus eu.

Nu am vorbit prea mult. Pur și simplu, stăteam întinși și ne uitam în sus, la stele.

— Prea multă poluare luminoasă, a spus el.

— Prea multă poluare luminoasă, am răspuns eu.

11

Un lucru important despre Dante: nu îi plăcea să poarte încălțăminte.

Ne dădeam cu skateboardul în parc și el își scotea tenișii și își freca picioarele de iarbă, ca și cum ar fi vrut să șteargă ceva de pe ele. Ne duceam la film și el își scotea tenișii. Odată i-a lăsat acolo și a trebuit să ne întoarcem să-i recuperăm.

Am pierdut autobuzul. Dante și-a scos tenișii și în autobuz.

Odată am fost cu el la liturghie. El și-a desfăcut șireturile și și-a scos pantofii chiar acolo, în strană. Eu i-am aruncat o privire, așa. El și-a dat ochii peste cap și a arătat spre crucifix, șoptind „Nici Isus nu poartă pantofi“.

Am râs amândoi.

Când venea la mine acasă, Dante își lăsa pantofii pe veranda din față, înainte să intre.

— Așa fac japonezii, a spus el. Nu aduc mizeria lumii în casa altcuiva.

— Da, am spus eu, dar noi nu suntem japonezi. Suntem mexicani.

— Nu suntem cu adevărat mexicani. Trăim cumva în Mexic?

— Dar de acolo au venit bunicii noștri.

— Bine, bine. Dar știm noi ceva despre Mexic?

— Vorbim spaniolă.

— Nu prea bine.

— Vorbește în numele tău, Dante. Ești un mare *pocho*.

— Ce e un *pocho*?

— Un mexican americanizat.

— Bine, poate că sunt eu *pocho*. Dar ce vreau să spun acum e că putem adopta alte culturi.

Nu știu de ce, dar am început să râd. Adevărul este că începuse să-mi placă războiul lui Dante împotriva încălțămintei. Într-o zi nu am mai putut și l-am întrebat direct:

— Dar de unde ai chestia asta cu încălțămintea?

— Nu-mi place. Asta e. Asta e tot. Nu e niciun fel de secret. Așa m-am născut. Nu e nimic complicat în toată chestia asta. Mă rog, mai puțin faptul că există o chestie care se cheamă maică-mea. Și care mă pune să-i port. Ea spune că există legi. Apoi îmi vorbește despre bolile pe care le-aș putea lua. Și apoi spune că în satele din Mexic există băieți

care și-ar da viața pentru o pereche de pantofi. „Tu îți permiți pantofi, Dante.“ Asta îmi spune. Și știi ce îi spun eu de fiecare dată? „Nu, nu îmi permit pantofi. Am eu o slujbă? Nu. Eu nu-mi permit nimic.“ De obicei, la acest moment al conversației ea își dă părul pe spate. Detestă faptul că oamenii m-ar putea lua drept un mexican sărac obișnuit. Apoi îmi spune: „Dacă ești mexican nu înseamnă că trebuie să fii sărac“. Iar eu aș vrea să-i spun doar atât: „Mamă, asta nu are legătură cu sărăcia. Și nici cu faptul de a fi mexican. Pur și simplu, nu-mi place încălțămintea“. Dar știu că toată chestia asta cu încălțămintea trebuie să aibă de-a face cu modul în care a crescut ea. Așa că până la urmă dau doar din cap când ea repetă: „Dante, ne permitem încălțăminte“. Știu că toată chestia nu are nimic de-a face cu vorbele „a-ți permite“. Dar, înțelegi, ea mă privește întotdeauna într-un anumit fel. Apoi o privesc și eu în același fel — așa merge treaba. Uite ce e, eu cu maică-mea și cu pantofii nu suntem un subiect bun de conversație.

Dante privea fix spre cerul fierbinte al după-amiezii — era un obicei al lui. Însemna faptul că se gândește.

— Știi, să porți încălțăminte e un act nenatural. Asta e premisa mea fundamentală.

— Premisa ta fundamentală?

Uneori Dante vorbea ca un om de știință sau filosof.

— Înțelegi, principiul fondator.

— Principiul fondator?

— Te uiți la mine ca și cum ai crede că sunt nebun.

— Chiar *ești* nebun, Dante.

— Nu sunt, a spus el.

Apoi a repetat, părând aproape supărat:

— *Nu sunt*.

— Bine, am spus eu. Nu ești. Nu ești nebun și nu ești japonez.

El a întins mâna și mi-a desfăcut șireturile de la tenișii în timp ce vorbea.

— Scoate-ți pantofii, Ari. Simte și tu că trăiești.

Am ieșit în stradă și am jucat un joc inventat de Dante pe loc. Era un concurs, cine poate să își arunce tenisul mai departe. Dante a fost foarte sistematic în modul în care a inventat jocul. Trei runde — asta însemna șase aruncări. Am luat fiecare câte o bucată de cretă și am marcat locul în care ateriza tenisul. El a împrumutat de la taică-său ruleta care putea să măsoare până la zece metri. Nu că ar fi fost suficient de lungă.

— De ce trebuie să măsurăm câți metri? am întrebat eu. Nu putem pur și simplu să aruncăm pantofii și să marcăm locul cu cretă? Cel mai depărtat semn cu creta câștigă. E simplu.

— Trebuie să știm distanța exactă, a spus el.

— De ce?

— Pentru că, atunci când faci ceva, trebuie să știi exact ce faci.

— Nimeni nu știe exact ce face, am spus eu.

— Asta din cauză că oamenii sunt leneși și indisciplinați.

— Ți-a spus vreodată cineva că vorbești ca un zănatic care stăpânește perfect

engleza?

— Asta e vina lui taică-meu, a spus el.

— Partea cu lunaticul sau cu engleza?

Am scuturat din cap.

— E un joc, Dante.

— Și? Când joci un joc, Ari, trebuie să știi ce faci.

— Dar eu *știu* ce facem, Dante. Inventăm un joc. Ne aruncăm tenisul pe stradă, ca să vedem care dintre noi poate să-l arunce mai departe. Asta facem.

— E o variantă a aruncării suliței, nu-i așa?

— Da, bănuiesc că da.

— Iar la aruncarea suliței se măsoară distanța, nu-i așa?

— Da, dar ăla e un sport adevărat, Dante. Ăsta nu.

— Ba da, și *ăsta* este un sport adevărat. Eu sunt adevărat. Tu ești adevărat. Acești tenișii sunt adevărați. Strada e adevărată. Și regulile pe care le stabilim — și ele sunt adevărate. Ce vrei mai mult?

— Dar dacă ne luăm după tine e prea multă muncă. După fiecare aruncare trebuie să măsurăm. Unde mai e distracția? Distracția e aruncatul.

— Nu, a spus Dante, distracția e jocul. El e peste tot.

— Nu înțeleg, am spus eu. Să arunci un pantof e distractiv. Asta înțeleg. Dar să aduci ruleta lui taică-tău și să o desfășori pe stradă pare muncă. Ce e așa de distractiv în asta? Și nu doar atât — dar dacă vine o mașină?

— Ne dăm la o parte. Și, în plus, am putea să ne jucăm în parc.

— Pe stradă e mai distractiv, am spus eu.

— Da, pe stradă e mai distractiv.

Eram amândoi de acord cu ceva.

Dante s-a uitat la mine.

M-am uitat și eu la el. Știam că nu am nicio șansă. Știam că aveam să ne jucăm după regulile *lui*. Dar adevărul e că asta conta pentru Dante. Iar pentru mine nu conta atât de mult. Așa că am jucat jocul cu aceste instrumente: tenișii noștri, două bucăți de cretă și ruleta tatălui său. Am inventat regulile pe parcurs — și ele se modificau mereu. În cele din urmă au rămas trei seturi — ca la tenis. Fiecare set avea șase aruncări. 18 aruncări pentru terminarea unui joc. Dante a câștigat două din cele trei seturi. Dar eu am avut cea mai lungă aruncare. 13,81 metri.

Tatăl lui Dante a ieșit din casă și a scuturat din cap.

— Ce faceți aici, băieți?

— Jucăm un joc.

— Ce ți-am spus eu, Dante? Despre jucatul pe stradă? Există un parc *chiar aici*.

A arătat cu degetul spre parc.

— Dar ce...

S-a oprit și a studiat scena.

— Vă aruncați tenișii în toate părțile?

Dante nu se temea de tatăl lui. Nu că taică-său ar fi fost înspăimântător. Dar totuși, taică-său era un tată care stătea acolo, cerându-ne socoteală. Dante nici măcar n-a clipit, era sigur că își poate apăra poziția.

— *Nu* ne aruncăm tenișii în toate părțile, Tată. Jucăm un joc. E o versiune a aruncării suliței pentru oamenii obișnuiți. Și stabilim cine poate să-și arunce tenisul mai departe.

Tatăl lui a râs. Adică chiar a râs.

— Ești singurul copil din întreg universul care putea inventa un joc ca pretext, ca să-și chinuie în halul ăsta tenișii.

Apoi a râs iar.

— Maică-tii o să-i placă la nebunie.

— Nu e nevoie să-i spunem.

— Ba da.

— De ce?

— Regula împotriva secretelor.

— Ne jucăm în mijlocul străzii. Cum ar putea asta să fie secret?

— Dacă nu-i spunem e secret.

Tatăl lui Dante a zâmbit larg, deloc supărat — dar ca un tată care se poartă ca un tată.

— Duceți-vă în parc, Dante.

Am găsit în parc un loc bun în care să amenajăm jocul. Am studiat fața lui Dante, în timp ce își arunca tenisul cu toată puterea. Tatăl lui avea dreptate. Dante chiar găsise un joc ca pretext, ca să-și chinuie în ultimul hal tenișii.

12

Într-o după-amiază, după ce terminasem de înotat, stăteam pe veranda din fața casei lui.

Dante își privea fix picioarele. Asta m-a făcut să zâmbesc.

El a vrut să știe de ce zâmbeam.

— Pur și simplu zâmbeam, am spus eu. Nu are voie omul să zâmbească?

— Nu spui adevărul, a zis el.

El avea o chestie cu spunerea adevărului. Era la fel de rău ca taică-meu. Numai că taică-meu ținea adevărul pentru el. Iar Dante credea că trebuie să spui adevărul în cuvinte. Cu voce tare. Să spui cuiva.

Eu nu eram ca Dante. Eram mai degrabă ca taică-meu.

— Bine, am spus eu. Zâmbeam pentru că te uitai la picioarele tale.

— E un motiv neobișnuit pentru a zâmbi, a spus el.

— E ciudat, am spus eu. Cine face așa ceva — să se uite la picioarele lui? În afară de tine?

— Nu e ceva rău să-ți studiezi trupul, a spus el.

— Și ce ai spus acum e foarte ciudat, i-am zis.

La noi în casă pur și simplu nu vorbeam despre trupurile noastre. Pur și simplu, nu făceam așa ceva acasă.

— Mă rog, a spus el.

— Mă rog, am spus eu.

— Îți plac câinii, Ari?

— Foarte mult.

— Și mie. Ei nu trebuie să poarte pantofi.

Am râs. Mi-a trecut prin cap că una dintre misiunile mele pe lume era să râd la glumele lui Dante. Numai că el de fapt nu spunea lucruri ca să fie amuzant. Pur și simplu era el însuși.

— O să-l rog pe taică-meu să-mi ia câine.

Avea pe față o anumită expresie — un fel de pasiune. Iar eu mă întrebam ce e cu asta.

— Ce fel de câine vrei?

— Nu știu, Ari. Unul de la adăpost. Știi, un câine din ăla care a fost aruncat de cineva.

— Da, am spus eu. Dar cum o să știi pe care să-l alegi? Sunt foarte mulți câini la adăpost. Și toți vor să fie salvați.

— Asta pentru că oamenii sunt răi. Îi aruncă pe câini ca și cum ar fi gunoi. Detest lucrul ăsta.

În timp ce discutam, am auzit un zgomot, niște băieți care țipau de cealaltă parte a străzii. Erau trei, poate puțin mai mici decât noi. Doi dintre ei aveau pușți cu aer comprimat, îndreptate spre o pasăre pe care tocmai o doborâseră.

— Am nimerit una! Am nimerit una!

Unul dintre ei își ațintea pușca asupra unui copac.

— Hei! a țipat Dante, încetați!

Traversase strada pe jumătate până ca eu să-mi dau seama ce se întâmplă. Am fugit după el.

— Încetați! Ce naiba aveți?

Dante ținea mâna ridicată, făcându-le semn să înceteze.

— Dă-mi pușca.

— Pe dracu', nu-ți dau nimic.

— E împotriva legii, a spus Dante.

Părea scos din minți. Cu adevărat scos din minți.

— Amendamentul al doilea, a spus tipul.

— Da, amendamentul al doilea, a spus celălalt tip.

Își strângea bine în mâini pușca mică.

— Amendamentul al doilea nu se aplică la pușți cu aer comprimat, tâmpitule. Și, oricum, în spațiile publice nu sunt permise armele.

— Și ce ai de gând să faci, rahat cu ochi ce ești?

— O să te fac să încetezi, a spus el.

— Cum?

— O să vă tragem șuturi în cur până vă aruncăm în Mexic, am spus eu.

Bănuiesc că pur și simplu mă temeam că tipii ăia aveau să-i facă rău lui Dante. Pur și simplu spusesem ceea ce mi se păruse că trebuie spus. Nu erau solizi și nu erau nici deștepți. Erau niște băieți răi și proști, iar eu văzusem ce pot să facă băieții răi și proști. Poate că Dante nu era suficient de rău ca să se bată. Dar eu eram. Și nu-mi părea rău niciodată pentru că pocnisem un tip care merita pocnit.

Am rămas așa o vreme, măsurându-ne din ochi. Eu îmi dădeam seama că Dante nu știa ce să facă în continuare.

Unul dintre tipi părea că e pe punctul de a-și aținti pușca cu aer comprimat asupra mea.

— Eu n-aș face asta în locul tău, căcăcios mic ce ești.

Apoi dintr-odată am întins mâna și i-am luat pușca. S-a întâmplat rapid, iar el nu se așteptase. Un lucru învățasem despre bătaie. Mișcă-te rapid și ia-l pe tip prin

surprindere. Funcționa întotdeauna. Era prima regulă a bătăii. Și iată-mă, cu pușca lui cu aer comprimat în mâini.

— Ai mare noroc că nu ți-o bag în cur.

Am aruncat pușca pe jos. Nici măcar n-a fost nevoie să le spun s-o întindă naibii de-acolo. Au plecat, înjurând în șoaptă.

Dante și cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

— Nu știam că-ți place să te bați, a spus el.

— De fapt nu-mi place. Nu cu adevărat.

— Ba da, a spus el. Îți place să te bați.

— Poate că da. Dar nici eu nu știam că ești pacifist.

— Poate că nu sunt pacifist. Poate doar cred că ai nevoie de un motiv bun ca să ucizi păsări la întâmplare.

Mi-a cercetat fața. Nu eram sigur ce încerca să descopere acolo.

— Ești bun și la aruncat cu vorbe grele.

— Da, ei bine, Dante, hai să nu-i spunem asta mamei tale.

— N-o să le spunem nici alor tăi.

M-am uitat la el.

— Am o teorie de ce sunt mamele atât de stricte.

Dante aproape a zâmbit.

— Din cauză că ne iubesc, Ari.

— Ăsta e unul dintre motive. Celălalt e că ele vor ca noi să rămânem copii pentru totdeauna.

— Da, cred că asta ar face-o fericită pe maică-mea — dacă eu aș rămâne copil pentru totdeauna.

Dante a privit în jos, spre pasărea moartă. Cu câteva minute în urmă fusese turbat de furie. Acum părea că e pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de furios, i-am spus eu.

— Nici eu nu te-am mai văzut niciodată atât de furios.

Știam amândoi că fusesem furioși din motive diferite.

Timp de o clipă am rămas amândoi așa, privind în jos spre pasărea moartă.

— E doar o vrabie micuță, a spus el.

Apoi a început să plângă.

Nu știam ce să fac. Am rămas așa, privindu-l.

Am traversat strada înapoi și ne-am așezat pe veranda lui. Dante și-a aruncat tenișii peste stradă, cu toată forța și furia lui. Apoi și-a șters lacrimile de pe față.

— Ți-a fost frică? a întrebat el.

— Nu.

— Mie da.

— Și?

Apoi am tăcut iar amândoi. Eu detestam tăcerea. În cele din urmă am pus o întrebare stupidă:

— Oricum, de ce există păsările?

Dante s-a uitat la mine.

— Nu știi?

— Cred că nu.

— Păsările există ca să ne învețe tot felul de lucruri despre cer.

— Tu crezi asta?

— Da.

Voiam să-i spun să nu mai plângă, să-i spun că tot ceea ce îi făcuseră acei băieți păsării nu conta. Dar știam că de fapt *conta*. Pentru Dante conta. Și, oricum, nu avea niciun rost să-i spun să nu mai plângă, pentru că el avea nevoie să plângă. Așa era el.

Apoi, în cele din urmă, s-a oprit. A inspirat adânc și s-a uitat la mine.

— Vrei să mă ajuți să îngrop pasărea?

— Sigur.

Am luat o lopată din garajul tatălui său și ne-am dus în parc, unde pasărea moartă zăcea pe iarbă. Eu am luat pasărea cu lopata și am dus-o peste stradă, în curtea lui Dante. Am săpat o groapă sub un oleandru mare.

Am pus pasărea în groapă și am îngropat-o.

Niciunul din noi nu a scos vreun cuvânt.

Dante plângea din nou. Iar eu m-am simțit meschin, pentru că nu-mi venea să plâng. De fapt, nu simțeam chiar nimic față de pasăre. Era o pasăre. Poate că pasărea nu meritase să fie împușcată de un puști tâmpit pentru care distracție însemna să tragă în ceva. Dar chiar și așa, era doar o pasăre.

Eu eram mai dur decât Dante. Cred că încercasem să ascund față de el acea duritate pentru că voisem ca el să mă placă. Dar acum știa. Că eu sunt dur. Și poate că asta era în regulă. Poate că lui putea să-i placă faptul că eu eram dur, așa cum mie îmi plăcea faptul că el *nu* era dur.

Am stat amândoi cu ochii ațintiți asupra mormântului păsării.

— Mersi, a spus el.

— N-ai de ce, am spus eu.

Știam că vrea să fie singur.

— Hei, i-am șoptit, ne vedem mâine.

— Mergem să înotăm, a spus el.

— Da, mergem să înotăm.

Pe obraz îi aluneca o lacrimă. Semăna cu un râu, în lumina soarelui care apunea.

M-am întrebat cum era asta, să fii genul de tip care plânge din cauza morții unei păsări.

I-am făcut cu mâna semn de rămas-bun. Mi-a făcut și el.

În timp ce mergeam spre casă, m-am gândit la păsări și la semnificația existenței lor. Dante avea un răspuns. Eu nu. Eu nu aveam nicio idee referitoare la motivul pentru care există păsările. Nici măcar nu-mi pusesem vreodată întrebarea asta.

Răspunsul lui Dante mi se părea logic. Dacă am studia păsările, poate că am putea

învăța să fim liberi. Cred că asta voia el să spună. Eu aveam nume de filosof. Care era răspunsul *meu*? De ce nu aveam un răspuns?

Și de ce unii tipi aveau lacrimi în ei, iar alții deloc? Băieții diferiți trăiau după reguli diferite.

Când am ajuns acasă, m-am așezat pe verandă.

M-am uitat la soarele care apunea.

Mă simțeam singur, dar nu într-un mod neplăcut. Chiar îmi plăcea să mă simt singur. Poate că asta îmi plăcea prea mult. Poate că și tatăl meu era așa.

M-am gândit la Dante și mi-am pus întrebări în legătură cu el.

Mi se părea că fața lui Dante e o hartă a lumii. O lume fără niciun fel de tenebre.

Uau, o lume fără tenebre! Nu ar fi absolut minunat?

Vrăbii care cad din cer

Când eram copil, mă trezeam adesea
dimineața gândindu-mă că lumea lua sfârșit.

1

În dimineața de după îngroparea vrabiei, m-am trezit cu febră.

Mușchii mă dureau, gâtul mă durea, capul îmi pulsa, aproape ca o inimă. Mă holbam încontinuu la mâinile mele, aproape părându-mi-se că aparțineau altcuiva. Când am încercat să mă ridic în picioare nu aveam niciun echilibru, nicio stabilitate, iar camera se învârtea în jurul meu. Am încercat să fac un pas, dar picioarele mele nu erau suficient de puternice ca să-mi susțină greutatea. Am căzut înapoi pe pat, iar radioul meu cu ceas s-a prăbușit pe podea.

Maică-mea a apărut în camera mea și, din cine știe ce motiv, ea nu părea reală.

— Mama? Mama? Tu ești?

Cred că strigam.

În ochii ei exista o întrebare.

— Da, a spus ea.

Părea foarte serioasă.

— Am căzut, am spus eu.

Ea a spus ceva — dar eu nu puteam traduce ce spunea ea. Totul părea atât de straniu, încât m-am gândit că poate visez, dar mâna ei așezată pe brațul meu părea o atingere reală.

— Arzi tot, a spus ea.

Îi simțeam mâinile pe fața mea.

Mă întrebam întruna unde sunt, așa că am întrebat-o și pe ea.

— Unde suntem?

Ea m-a luat în brațe pentru o clipă.

— Șșșș…

Lumea era foarte tăcută. Exista o barieră între mine și lume, și pentru o clipă mi s-a părut că lumea nu mă dorise niciodată, iar acum se folosea de șansa de a se descotorosi de mine.

Am privit în sus și am văzut-o pe maică-mea stând în fața mea, întinzându-mi două aspirine și un pahar de apă.

M-am ridicat în capul oaselor, am întins mâna după aspirine și le-am băgat în gură. Când am ridicat paharul, am văzut cum îmi tremurau mâinile.

Mama mi-a pus un termometru sub limbă.

A examinat ora la ceasul ei și apoi mi-a scos termometrul din gură.

— 40, a spus ea. Trebuie să oprim febra.

A scuturat din cap.

— Microbii de la piscină sunt de vină.

Pentru o clipă, lumea a părut mai apropiată.

— E doar o răceală, am șoptit eu.

Dar aveam impresia că altcineva vorbea.

— Cred că ai gripă.

Dar e vară. Îmi stăteau pe limbă cuvintele acestea, însă nu le-am putut rosti. Nu mă puteam opri din tremurat. Mama a mai pus o pătură pe mine.

Totul se învârtea, dar când am închis ochii, camera era nemișcată și întunecoasă.

Apoi au venit visele.

Păsări cădeau din cer. Milioane și milioane de vrăbii. Cădeau precum ploaia și mă loveau în cădere, eu eram plin de sângele lor și nu puteam găsi un loc în care să mă adăpostesc. Ciocurile lor îmi străpungeau pielea, ca niște săgeți. Iar avionul lui Buddy Holly cădea din cer și eu îl auzeam pe Waylon Jennings cum cântă „La Bamba“. Îl auzeam pe Dante cum plânge — iar când m-am întors, ca să văd unde e, am văzut că ținea în brațe trupul inert al lui Richie Valens. Apoi avionul s-a prăvălit înspre noi. Nu vedeam nimic în afară de umbră și de pământul în flăcări.

Apoi cerul a dispărut.

Trebuie să fi strigat, pentru că maică-mea și taică-meu erau în cameră. Tremuram și totul era scăldat în transpirația mea. Apoi mi-am dat seama că eu plângeam și că nu mă puteam opri.

Taică-meu m-a luat în brațe și m-a legănat pe balansoar. Mă simțeam mic și slab și voiam să-l iau și eu în brațe, dar nu puteam, pentru că nu aveam deloc putere în mâini. Voiam să-l întreb dacă mă ținuse așa când eram mic, pentru că eu nu-mi aminteam, de ce nu-mi aminteam? Am început să mă gândesc că poate încă visam, dar maică-mea schimba cearșafurile patului, așa că știam că totul e real. În afară de mine.

Cred că murmuram. Taică-meu m-a strâns mai tare și a șoptit ceva, dar nici măcar brațele sau șoaptele lui nu mă puteau opri din tremurat. Maică-mea mi-a șters trupul transpirat cu un prosop și ea și cu taică-meu m-au îmbrăcat cu un tricou curat și cu chiloți curați. „Nu-mi arunca tricoul. Îl am de la tata.“ Știam că plâng, dar nu știam de ce, pentru că eu nu eram genul de tip care plânge, și m-am gândit că poate plângea altcineva.

Îl auzeam pe taică-meu cum șoptește „Șșșș… E în regulă.“ M-a pus la loc în pat, iar maică-mea s-a așezat lângă mine și mi-a dat să beau niște apă și să mai iau niște aspirine.

Am văzut expresia de pe fața tatălui meu și mi-am dat seama că e îngrijorat. Mă întrista faptul că îl îngrijorasem. M-am întrebat dacă mă ținuse în brațe de-adevăratelea și voiam să-i spun că nu-l uram, numai că nu îl înțelegeam, nu înțelegeam cine era și

voiam să înțeleg, voiam asta atât de mult. Maică-mea i-a spus ceva lui taică-meu în spaniolă, iar el a dat din cap. Eram prea obosit să-mi mai pese de cuvintele din orice limbă.

Lumea era atât de liniștită.

Am adormit — iar visele au venit iar. Afară ploua și peste tot în jurul meu trăsnea și fulgera. Iar eu mă vedeam cum alerg prin ploaie. Îl căutam pe Dante și strigam, din cauză că el se pierduse: „Dante! Întoarce-te! Întoarce-te!“ Apoi nu îl mai căutam pe Dante, îl căutam pe taică-meu și strigam după el: „Tata! Tata! Unde te-ai dus? Unde te-ai dus?“

Când m-am trezit iar, eram scăldat din nou în propria mea transpirație.

Taică-meu stătea pe scaunul meu balansoar, măsurându-mă din priviri.

În cameră a intrat maică-mea. S-a uitat la taică-meu — apoi la mine.

— Îmi pare rău că v-am speriat.

Nu puteam vorbi decât în șoaptă.

Maică-mea a zâmbit, iar eu m-am gândit că trebuia să fi fost foarte drăguță când era fată. M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor.

— *Amor*, ești ud leoarcă. Nu vrei să te duci să faci un duș bun?

— Am avut coșmaruri.

Mi-am lăsat capul pe umărul ei. Voiam ca noi trei să rămânem așa pentru totdeauna.

Taică-meu m-a ajutat să merg la duș. Mă simțeam slăbit și frânt, iar când apa caldă mi-a lovit trupul, m-am gândit la visele mele... Dante, taică-meu. Și m-am întrebat cum arătase taică-meu când avea vârsta mea. Maică-mea îmi spusese că era frumos. M-am întrebat dacă fusese la fel de frumos ca Dante. Și m-am întrebat de ce mă gândisem la asta.

Când m-am întors în pat, maică-mea schimbase iar așternuturile.

— Nu mai ai febră, a spus ea.

Mi-a mai dat un pahar cu apă. Nu-mi trebuia, dar l-am băut pe tot. Nu-mi dădusem seama ce sete mi-era, așa că i-am mai cerut apă.

Taică-meu era încă acolo, stătea pe scaunul meu balansoar.

Ne-am uitat unul la celălalt pentru o clipă, în timp ce eu stăteam întins în pat.

— Mă căutai, a spus taică-meu.

M-am uitat la el.

— În visul tău. Mă căutai.

— Te caut mereu, am șoptit eu.

2

A doua zi de dimineață, când m-am trezit, m-am gândit că murisem. Știam că nu e adevărat — dar gândul exista. Poate că o parte din tine murea când erai bolnav. Nu știu.

Soluția maică-mii la dilema mea a fost să mă pună să beau alți litri de apă — pahare chinuitoare, unul după altul.

În cele din urmă am intrat în grevă și am refuzat să mai beau.

— Vezica mea a ajuns un balon plin cu apă care o să explodeze.

— Asta e bine, a spus ea. Îți speli organismul.

— Am terminat cu spălatul, am spus eu.

Apa nu era singurul lucru cu care trebuia să mă confrunt. Trebuia să mă confrunt și cu supa de găină. Supa de găină a mamei a devenit dușmanul meu.

Primul bol a fost incredibil. Nu îmi mai fusese nicio–dată atât de foame. Niciodată. Mi-a dat mai ales zeamă.

Supa a revenit a doua zi la prânz. A fost bună și asta, pentru că acum am primit tot puiul și legumele din supă, cu tortilla de porumb și *sopa de arroz*[2] a lui maică-mea. Dar supa a revenit sub forma unei gustări de după-amiază. Și la cină.

Eram sătul de apă și supă de găină. Eram sătul să fiu bolnav. După patru zile în pat, în cele din urmă am decis că era timpul să depășesc momentul.

I-am spus asta maică-mii.

— Sunt bine.

— Nu ești, a spus ea.

— Sunt ținut ostatic.

Ăsta a fost primul lucru pe care i l-am spus lui taică-meu când a venit acasă de la muncă.

El mi-a zâmbit larg.

— Mă simt bine acum, tată. Serios.

— Încă ești puțin palid.

— Am nevoie de puțin soare.

— Mai stai o zi, a spus el. După aceea poți să ieși în lume și să faci cât scandal vrei.

— Bine, am spus eu. Dar fără supă de găină.

— Asta e între tine și maică-ta.

A dat să iasă din cameră și a ezitat o clipă. Era cu spatele la mine.

— Ai mai avut coșmaruri?

— Am coșmaruri mereu, am spus eu.

— Și când nu ești bolnav?

— Da.

S-a oprit în cadrul ușii. S-a întors cu fața la mine.

— Și de fiecare dată ești pierdut?

— În cele mai multe, da.

— Și de fiecare dată încerci să mă găsești pe mine?

— De obicei cred că încerc să mă găsesc pe mine, tată.

Era ciudat să vorbesc cu el despre ceva real. Dar asta mă și speria. Voiam să continui să vorbesc, dar nu știam cum anume să spun ce țineam în sinea mea. Am privit în podea. Apoi mi-am ridicat privirea spre el și am dat din umeri a *nu e mare lucru*.

— Îmi pare rău, a spus el. Îmi pare rău că sunt așa de departe.

— E în regulă, am spus eu.

— Nu, a spus el. Nu e.

Cred că urma să mai spună ceva, dar s-a răzgândit. S-a întors și a ieșit din cameră.

Am continuat să privesc fix în podea. Apoi am auzit iar vocea tatălui meu în cameră.

— Și eu am coșmaruri, Ari.

Voiam să-l întreb dacă visele lui erau despre război sau despre fratele meu. Voiam să-l întreb dacă se trezea la fel de speriat ca mine.

Nu am făcut altceva decât să-i zâmbesc. Îmi spusese ceva despre el.

Eram fericit.

---

[2] Supă de orez — traducere din limba spaniolă.

3

Mi s-a permis să mă uit la televizor. Dar am descoperit ceva despre mine. De fapt nu-mi plăcea să mă uit la televizor. Nu-mi plăcea deloc. Am închis televizorul și m-am trezit uitându-mă la maică-mea, care stătea la masa din bucătărie și răsfoia niște planuri de lecții de-ale ei mai vechi.

— Mamă?

A ridicat privirea spre mine. Am încercat să mi-o imaginez pe maică-mea stând în fața clasei. M-am întrebat ce credeau tipii despre ea. M-am întrebat cum o vedeau ei. M-am întrebat dacă o plăceau. O urau? O respectau? M-am întrebat dacă știau că e mamă. M-am întrebat dacă asta conta pentru ei.

— La ce te gândești?

— Îți place să predai?

— Da, a spus ea.

— Chiar și atunci când elevilor tăi nu le pasă?

— Să-ți spun un secret. Nu e responsabilitatea mea dacă elevilor mei le pasă sau nu. Asta trebuie să vină de la ei — nu de la mine.

— Și atunci, cum rămâne cu tine?

— Orice-ar fi, Ari, misiunea mea e să-mi pese.

— Chiar și când lor nu le pasă?

— Chiar și atunci.

— Orice-ar fi?

— Orice-ar fi.

— Chiar dacă predai unor copii ca mine, care cred că viața e plictisitoare?

— Așa e când ai 15 ani.

— E doar o fază.

— E doar o fază, a râs ea.

— Îți plac copiii de 15 ani?

— Mă întrebi dacă îmi place de tine sau dacă îmi place de elevii mei?

— Cred că amândouă.

— Îmi place enorm de tine, Ari, știi asta.

— Da, dar îți place enorm și de elevii tăi.

— Ești invidios?

— Pot ieși afară?

Știam să evit întrebările la fel de abil ca ea.

— Poți ieși mâine.

— Eu cred că ești o fascistă.

— E un cuvânt pretențios, Ari.

— Mulțumită ție, știu totul despre diferitele forme de guvernare. Mussolini era fascist. Franco era și el fascist. Iar tata spune că și Reagan e fascist.

— Nu lua prea literal glumele tatălui tău, Ari. Vrea doar să spună că i se pare că președintele Reagan e prea sever.

— Știu ce vrea să spună, Mamă. Așa cum și *tu* știi ce vreau *eu* să spun.

— Ei bine, mă bucur să aflu că tu consideri că mama ta e mai mult decât o formă de guvernare.

— Cam ești, am spus.

— Am înțeles ce vrei să spui, Ari. Dar tot nu ieși afară.

Existau zile în care îmi doream să am în mine acel impuls de a mă revolta împotriva regulilor mamei mele.

— Vreau doar să plec de aici. Mă plictisesc de moarte.

Maică-mea s-a ridicat de pe locul ei. Și-a pus mâinile pe fața mea.

— *Hijo de mi vida*[3], a spus ea, îmi pare rău că tu crezi că sunt prea strictă cu tine. Dar am motivele mele. Când o să te faci mai mare...

— Întotdeauna spui așa. Am 15 ani. Câți ani trebuie să am? Nu mai sunt un băiețel.

Ea mi-a luat mâinile și le-a sărutat.

— Pentru mine ești, a șoptit ea.

Pe obraji îi curgeau lacrimi. Era ceva ce nu pricepeam. Mai întâi Dante. Apoi eu. Și acum maică-mea. Lacrimi peste tot. Poate că lacrimile se luau. Ca gripa.

— E în regulă, mamă, am șoptit eu.

Cred că așteptam o explicație clară a lacrimilor, dar nu avea să-mi fie ușor s-o obțin.

— Te simți bine? am întrebat-o.

— Da, a spus ea, sunt bine.

— Eu nu cred că ești.

— Mă străduiesc din răsputeri să nu-mi fac griji pentru tine.

— De ce să-ți faci griji? Am avut doar o gripă.

— Nu la asta mă referem.

— Dar la ce?

— Ce faci când pleci de acasă?

— Chestii.

— Nu ai niciun prieten.

Maică-mea a dat să-și ducă mâna la gură, apoi s-a oprit.

Aș fi vrut s-o urăsc pentru acuzația aia.

— Nici nu vreau să am.

S-a uitat la mine, aproape ca și cum aș fi fost un străin.
— Și cum pot să am prieteni dacă nu mă lași să ies afară?
Mi-a aruncat una dintre privirile acelea.
— *Am* prieteni, mamă. Am prieteni la școală. Și pe Dante. El e prietenul meu.
— Da, a spus ea. Dante.
— Da, am spus eu. Dante.
— Mă bucur că există Dante, a spus ea.
Eu am dat din cap.
— Sunt bine, Mamă. Doar că nu sunt genul de tip...
Nu știam ce anume voiam să spun.
— Sunt pur și simplu diferit.
Nici măcar nu știam ce înseamnă asta.
— Știi ce cred eu?
Nu voiam să știu ce credea ea. Chiar nu voiam. Dar aveam să aud asta oricum.
— Sigur, am spus.
Ea mi-a ignorat atitudinea.
— Cred că nu-ți dai seama cât de iubit ești.
— Îmi *dau* seama.
Ea a dat să spună ceva, dar s-a răzgândit.
— Ari, eu nu vreau altceva decât să fii fericit.
Eu voiam să-i spun că mie mi-era greu să fiu fericit. Dar cred că ea știa deja asta.
— Păi, am spus eu, eu sunt în faza aceea în care ar trebui să fiu nefericit.
Asta a făcut-o să râdă.
Eram în regulă.
— Crezi că ar putea să vină Dante pe la noi?

---

[3] Iubirea vieții mele — traducere din limba spaniolă.

4

Dante a răspuns la telefon la al doilea țârâit.

— Nu ai mai venit la piscină.

Părea supărat.

— Am stat în pat. Am avut gripă. În general am dormit, cu coșmaruri foarte urâte, și am mâncat supă de găină.

— Febră?

— Da.

— Dureri de oase?

— Da.

— Transpirații nocturne?

— Da.

— Chestii nasoale, a spus el. Despre ce ai visat?

— Nu pot vorbi despre asta.

Dante a părut să accepte acest lucru.

După 15 minute a apărut la ușa noastră. Am auzit soneria. Îl auzeam cum vorbește cu maică-mea. Dante nu avea niciodată vreo problemă să înceapă o conversație. Probabil că îi spunea maică-mii povestea vieții lui.

L-am auzit cum se apropie pe hol desculț. Apoi iată-l în cadrul ușii de la camera mea, îmbrăcat cu un tricou atât de uzat, încât aproape că vedeai prin el și o pereche de blugi jerpeliți cu găuri.

— Salut, a spus.

Avea la el o carte de poezie, un caiet de desen și niște creioane de cărbune.

— Ți-ai uitat pantofii, i-am spus.

— I-am donat pentru săraci.

— Bănuiesc că urmează blugii.

— Da.

Am râs amândoi. Dante m-a studiat.

— Ești puțin palid.

— Dar tot arăt mai mexican decât tine.

— Oricine arată mai mexican decât mine. N-ai decât să te cerți cu cei care mi-au

transmis genele.

Exista ceva anume în vocea lui. Toată chestia cu mexicanismul îl deranja.

— Bine, bine, am spus eu.

„Bine, bine“ însemna întotdeauna că era timpul să schimbăm subiectul.

— Deci ți-ai adus caietul de desen.

— Da.

— O să-mi arăți desenele tale?

— Nu. O să te desenez.

— Dar dacă eu nu vreau să fiu desenat?

— Cum aș putea să devin artist dacă nu pot exersa?

— Dar modelele artiștilor nu sunt plătite?

— Doar cele care arată bine.

— Deci eu nu arăt bine?

Dante a zâmbit.

— Nu fi măgar.

Părea stânjenit. Dar nu la fel de stânjenit ca mine.

Simțeam cum mă înroșesc. Până și tipii cu piele întunecată ca mine pot să roșească.

— Deci chiar o să te faci artist?

— Absolut, a spus el uitându-se drept spre mine. Nu mă crezi?

— Am nevoie de probe.

S-a așezat pe scaunul meu balansoar. M-a studiat.

— Încă mai pari bolnav.

— Mersi.

— Poate visele tale sunt de vină.

— Poate.

Nu voiam să vorbesc despre visele mele.

— Când eram copil, mă trezeam adesea dimineața gândindu-mă că lumea lua sfârșit. Mă ridicam din pat și mă uitam în oglindă. Aveam ochii triști.

— Vrei să spui ca ai mei.

— Da.

— Ochii mei sunt întotdeauna triști.

— Lumea nu ia sfârșit, Ari.

— Nu fi măgar. Bineînțeles că nu ia sfârșit.

— Atunci, nu fi trist.

— Trist, trist, trist, am spus eu.

— Trist, trist, trist, a spus el.

Zâmbeam amândoi, încercând să ne înăbușim râsul — dar pur și simplu n-am reușit. Eu eram fericit că venise. Boala mă făcuse să mă simt fragil, ca și cum aș fi putut să mă sparg. Nu-mi plăcea să mă simt așa. Râsul mă făcea să mă simt mai bine.

— Vreau să te desenez.

— Pot eu să te opresc?

— Tu ești ăla care ai spus că ai nevoie de probe.

Mi-a aruncat cartea de poezie pe care o adusese.

— Citește-o. Tu citești. Eu desenez.

Apoi a devenit foarte tăcut. Ochii lui au început să cerceteze tot ce era în cameră: pe mine, patul, păturile, pernele, becul. Mă simțeam agitat, stingherit, inhibat și inconfortabil. Iar faptul că ochii lui Dante erau ațintiți asupra mea, ei bine, nu știam dacă asta îmi place sau nu. Știam doar că mă simțeam gol. Dar între Dante și caietul lui de desen se întâmpla ceva care mă făcea să mă simt invizibil. Iar asta m-a făcut să mă relaxez.

— Fă-mă să arăt bine, i-am spus.

— Citește, a spus el. Tu mulțumește-te să citești.

Nu a durat mult până să uit că Dante mă desena. Și m-am mulțumit să citesc. Am citit și am tot citit. Uneori aruncam o privire spre Dante, dar el era cufundat în lucrul lui. Eu reveneam la cartea de poezie. Am citit un vers pe care am încercat să-l înțeleg: „din ce nu putem cuprinde noi sunt făcute stelele“. Erau cuvinte foarte frumoase, dar eu nu știam ce înseamnă. Am adormit gândindu-mă la ce ar putea însemna versul.

Când m-am trezit, Dante plecase.

Nu lăsase niciuna dintre schițele pe care mi le făcuse. Dar lăsase o schiță a scaunului balansoar. Era perfectă. Un scaun balansoar pe fundalul pereților goi ai camerei mele. Surprinsese lumina după-amiezii care se revărsa în cameră, modul în care umbrele cădeau pe scaun și îi dădeau adâncime, făcându-l să arate ca și cum ar fi fost mai mult decât un obiect neînsuflețit. Schița avea ceva trist și solitar, iar eu m-am întrebat dacă ăsta era modul în care vedea el lumea sau ăsta era modul în care vedea lumea *mea*.

Am privit nemișcat schița o lungă vreme. Mă speria. Pentru că avea ceva adevărat.

M-am întrebat unde învățase să deseneze. Dintr-o dată am devenit invidios pe Dante. Putea să înoate, putea să deseneze, putea să discute cu oamenii. Citea poezie și se plăcea pe sine însuși. M-am întrebat cum era asta, să te placi pe tine însuți cu adevărat. Și m-am întrebat de ce unii oameni nu se plăceau pe ei înșiși, dar alții îi plăceau. Poate că pur și simplu așa stăteau lucrurile.

M-am uitat la desen, apoi m-am uitat la scaun. Atunci am văzut biletul pe care mi-l lăsase.

Ari,

Sper să-ți placă schița cu scaunul tău. Îmi lipsești la piscină. Salvamarii sunt niște cretini.

Dante

După cină am luat telefonul și l-am sunat.

— De ce ai plecat?

— Aveai nevoie de odihnă.

— Îmi pare rău că am adormit.

Apoi niciunul dintre noi nu a mai spus nimic.

— Mi-a plăcut schița, am spus eu.
— De ce?
— Pentru că arată exact ca scaunul meu.
— Ăsta e singurul motiv?
— Are ceva, am spus.
— Ce?
— Emoție.
— Spune-mi, a zis Dante.
— E tristă. E tristă și singuratică.
— Ca tine, a spus el.
Detestam faptul că văzuse cum eram eu.
— Nu sunt trist tot timpul, i-am spus.
— Știu, a spus el.
— Vrei să mi le arăți și pe celelalte?
— Nu.
— De ce?
— Nu pot.
— De ce nu?
— Din același motiv pentru care tu nu-mi poți povesti despre visele tale.

5

Părea că gripa nu vrea să mă lase în pace.

În noaptea aceea visele au revenit. Fratele meu. Era de cealaltă parte a râului. El era în Juárez, iar eu în El Paso, și ne puteam vedea. Eu am strigat „Bernardo, vino încoace!“, iar el a scuturat din cap. Apoi m-am gândit că nu a înțeles, așa că am strigat în spaniolă. *„Vente pa‘aca, Bernardo!“* Credeam că, dacă eu aș ști cuvintele potrivite sau dacă le-aș rosti în limba potrivită, atunci el ar traversa râul înot. Și ar fi venit acasă. Dacă eu aș fi știut cuvintele potrivite. Apoi a apărut tatăl meu. El și cu fratele meu se priveau fix unul pe celălalt, iar eu nu am mai suportat expresiile de pe fețele lor, pentru că acolo părea să fie durerea tuturor fiilor și tuturor taților din lume. Și durerea era atât de profundă, încât depășise cu mult lacrimile, astfel că fețele lor erau uscate. Apoi visul s-a schimbat și fratele și tatăl meu dispăruseră. Eu stăteam în același loc în care stătuse tatăl meu, de partea cu Juárez-ul, iar Dante stătea vizavi de mine. Era la bustul gol și desculț, iar eu am vrut să înot spre el, dar nu mă puteam mișca. Apoi el mi-a spus ceva în engleză, iar eu nu îl puteam înțelege. Și eu i-am spus ceva în spaniolă, iar el nu mă putea înțelege.

Și eram atât de singur.

Apoi nu mai era deloc lumină, iar Dante a dispărut în întuneric.

M-am trezit și m-am simțit pierdut.

Nu știam unde sunt.

Febra revenise. Am crezut că, poate, nimic nu avea să mai fie la fel. Dar știam că e doar febră. Am adormit la loc. Vrăbiile cădeau din cer. Și eu eram cel care le ucidea.

6

Dante a venit la mine în vizită. Știam că eu nu sunt prea amuzant. Știa și el asta. Dar nu părea să conteze.

— Vrei să vorbim?

— Nu, am spus eu.

— Vrei să plec?

— Nu, am spus eu.

Mi-a citit poezii. M-am gândit la vrăbiile care cădeau din cer. În timp ce ascultam vocea lui Dante, m-am întrebat cum ar vorbi fratele meu. M-am întrebat dacă el citise vreodată o poezie. Mintea mea era plină și aglomerată — vrăbii care cădeau, fantoma fratelui meu, vocea lui Dante.

Dante a terminat de citit o poezie, apoi a început să caute o alta.

— Nu te temi că o să iei ce am eu? l-am întrebat.

— Nu.

— Nu te temi?

— Nu.

— Nu te temi de nimic.

— Mă tem de o grămadă de lucruri, Ari.

Aș fi putut să-l întreb *De ce anume? De ce te temi?* Nu cred că mi-ar fi spus.

7

Febra dispăruse.

Dar visele au rămas.

În ele era tatăl meu. Și fratele meu. Și Dante. În visele mele. Și uneori și maică-mea. O imagine îmi rămăsese fixată în minte. Eu aveam patru ani și mergeam pe stradă, ținându-l de mână pe fratele meu. M-am întrebat dacă era o amintire sau un vis. Sau o speranță.

Stăteam întins și mă gândeam la tot felul de lucruri. La toate problemele și misterele obișnuite ale vieții mele, care contau doar pentru mine. Nu că a mă gândi la tot felul de lucruri m-ar fi făcut să mă simt mai bine. Hotărâsem că clasa a noua de la Liceul Austin la care mergeam avea să fie nasoală. Dante se dusese la Cathedral pentru că aveau echipă de înot. Maică-mea și taică-meu voiseră să mă trimită și pe mine acolo, dar eu refuzasem. Nu voiam să merg la o școală catolică pentru băieți. Insistasem față de mine însumi și față de părinții mei că părinții tuturor băieților de acolo erau bogați. Maică-mea susținuse că băieților inteligenți le erau oferite burse, iar eu am susținut, la rândul meu, că nu eram suficient de inteligent ca să primesc o bursă. Maică-mea a susținut că își permiteau să mă trimită acolo. „Îi urăsc pe băieții ăia!“ L-am implorat pe taică-meu să nu mă trimită acolo.

Lui Dante nu i-am spus nimic despre băieții de la Cathedral. El nu trebuia să știe.

M-am gândit la acuzațiile maică-mii. „Nu ai niciun prieten.“

M-am gândit la scaunul meu și cum, de fapt, el era un portret al meu.

Eu eram un scaun. Mă simțeam mai trist ca niciodată.

Știam că nu mai eram un copil. Dar încă mă simțeam așa. Oarecum. Dar existau și alte lucruri pe care începeam să le simt. Lucruri bărbătești, bănuiesc. Singurătatea bărbătească era mult mai mare decât singurătatea băiețească. Și nu mai voiam să fiu tratat ca un băiat. Nu voiam să trăiesc în lumea părinților mei, dar nici nu aveam o lume a mea. Într-un mod ciudat, prietenia cu Dante mă făcuse să mă simt încă și mai singur.

Poate că asta era din cauză că Dante părea să se integreze oriunde se ducea. Iar eu, eu simțisem dintotdeauna că locul meu nu era nicăieri. Nici măcar în propriul meu trup nu era locul meu — *mai ales* în propriul meu trup. Mă transformam în cineva pe

care nu îl cunoșteam. Transformarea durea, dar eu nu știam de ce doare. Și nimic din tot ce era legat de emoțiile mele nu avea vreun sens.

Când eram mai mic, mă gândeam că aș vrea să țin un jurnal. Îmi notam, cumva, tot felul de lucruri într-un carnet mic de piele pe care îl cumpărasem, plin de pagini albe. Dar nu am fost niciodată disciplinat cu chestia asta. Jurnalul s-a transformat în ceva aleatoriu, cu gânduri aleatorii și nimic mai mult.

Când eram în clasa a șasea, părinții mi-au dat de ziua mea o mănușă de baseball și o mașină de scris. Eram într-o echipă de baseball, așa că mănușa avea sens. Dar o mașină de scris? Ce anume la mine îi făcuse să se gândească să-mi cumpere o mașină de scris? M-am prefăcut că-mi plăcea. Dar nu știam să mă prefac prea bine.

Faptul că nu vorbeam despre tot felul de lucruri nu mă făcea neapărat un bun actor.

Chestia ciudată a fost că am învățat să bat la mașină. În sfârșit, o aptitudine. Chestia cu baseballul nu a dus nicăieri. Eram suficient de bun ca să intru în echipă. Dar detestam baseballul. Făcusem asta pentru tatăl meu.

Nu știu de ce mă gândeam la toate aceste lucruri — poate doar pentru că asta făceam întotdeauna. Bănuiesc că în creierul meu aveam o televiziune a mea personală. Puteam controla orice doream să urmăresc. Puteam schimba canalele oricând doream.

M-am gândit să-l sun pe Dante. Apoi m-am gândit că e mai bine să nu-l sun. Nu prea aveam chef să vorbesc cu nimeni. Pur și simplu, aveam chef să vorbesc cu mine însumi.

Am început să mă gândesc la surorile mele mai mari și la modul în care ele erau atât de apropiate una de cealaltă, dar atât de departe de mine. Știam că e ceva legat de vârstă. Asta părea să conteze. Pentru ele. Și pentru mine. Eu mă născusem „puțin cam târziu“. Asta era expresia pe care o foloseau surorile mele. Într-o zi vorbeau una cu cealaltă la masa din bucătărie, vorbeau despre mine și asta fusese expresia pe care o folosiseră. Nu era prima oară când auzeam pe cineva spunând asta despre mine. Așa că am hotărât să le cer socoteală surorilor mele, pentru că pur și simplu nu-mi plăcea să fiu considerat astfel. Nu știu, pur și simplu mi-a sărit țandăra. M-am uitat la sora mea, Cecilia, și i-am spus: „Tu te-ai născut cam devreme.“ I-am zâmbit și am scuturat din cap. „Nu ți se pare trist? Nu ți se pare futere de trist?“

Cealaltă soră a mea, Sylvia, m-a mustrat. „Nu suport cuvântul acela. Nu vorbi așa. E mare lipsă de respect.“

De parcă ele mă respectau pe mine. Da, sigur.

I-au spus mamei mele că foloseam cuvinte urâte. Maică-mea detesta „cuvintele urâte“. Mi-a aruncat privirea aia a ei. „Cuvântul cu «f» demonstrează o lipsă extremă de respect și o lipsă extremă de imaginație. Și nu-ți da ochii peste cap.“

Dar am pățit-o și mai rău pentru că am refuzat să-mi cer scuze.

Partea bună a fost că surorile mele nu au mai folosit niciodată expresia „născut prea târziu“. Cel puțin nu în fața mea.

Bănuiesc că mă enervasem din cauză că nu puteam vorbi cu fratele meu. Și mă

enervasem din cauză că nu puteam vorbi cu adevărat nici cu surorile mele. Nu că surorilor mele nu le-ar fi păsat de mine. Numai că în general mă tratau mai mult ca pe un fiu decât ca pe un frate. Eu nu aveam nevoie de trei mame. Așa că, de fapt, eram singur. Iar faptul că eram singur mă făcea să vreau să vorbesc cu cineva de vârsta mea. Cineva care înțelegea că folosirea cuvântului cu „f“ nu era o măsură a lipsei mele de imaginație. Uneori, folosirea acelui cuvânt mă făcea să mă simt liber.

A vorbi cu mine însumi în jurnal însemna a vorbi cu cineva de vârsta mea.

Uneori notam toate cuvintele urâte la care mă puteam gândi. Asta mă făcea să mă simt mai bine. Maică-mea avea regulile ei. Pentru taică-meu: interzis fumatul în casă. Iar pentru toată lumea: interzis înjuratul. Ei nu-i plăcea asta. Chiar și atunci când tatăl meu rostea un șir de cuvinte interesante, ea îl privea și îi spunea „Du-te afară, Jaime. Poate că o să găsești un câine care apreciază genul ăsta de limbaj.“

Maică-mea era bună la inimă. Dar și foarte strictă. Cred că de asta a supraviețuit. Nu aveam de gând să pornesc tot scandaul cu înjuratul cu maică-mea. Așa că de obicei înjuram în minte.

Apoi mai era și toată chestia asta cu numele meu. Angel Aristotel Mendoza. Detestam numele Angel și nu am lăsat niciodată pe nimeni să-mi spună așa. Fiecare tip pe care îl cunoșteam și pe care îl chema Angel era un mare nenorocit. Și nici Aristotel nu-mi plăcea. Și, chiar dacă știam că fusesem botezat după bunicul, știam și că moștenisem numele celui mai renumit filosof din lume. Detestam asta. Toată lumea se aștepta la ceva din partea mea. Ceva ce eu pur și simpu nu puteam să ofer.

Așa că m-am rebotezat singur Ari.

Dacă schimbam o literă, numele meu devenea Air.

Mă gândeam că ar fi ceva extraordinar să fii aerul.

Puteam să fiu ceva și să nu fiu nimic în același timp. Puteam fi necesar și de asemenea invizibil. Toți ar fi avut nevoie de mine și nimeni nu ar fi putut să mă vadă.

8

Maică-mea mi-a întrerupt gândurile — dacă astea se puteau numi gânduri.

— E Dante la telefon.

Am trecut pe lângă bucătărie și am observat că maică-mea făcea curat în toate dulăpioarele ei. Când venea vara, pentru mama însemna muncă.

M-am aruncat pe canapeaua din sufragerie și am luat telefonul.

— Salut, am spus.

— Salut, a spus el. Ce faci?

— Nimic. Încă nu mă simt prea bine. Maică-mea mă duce în după-amiaza asta la doctor.

— Eu speram c-o să putem merge la înot.

— Căcat, am spus eu, nu pot. Știi, pur și simplu...

— Da, știu. Atunci, ce faci, pierzi vremea?

— Da.

— Citești ceva, Ari?

— Nu. Mă gândesc.

— La ce?

— La tot felul de lucruri.

— La tot felul de lucruri?

— Știi, Dante, la tot felul de lucruri.

— Cum ar fi?

— Știi, cum ar fi la faptul că surorile mele și fratele meu sunt mult mai mari decât mine și cum mă face asta să mă simt.

— Câți ani au surorile și fratele tău?

— Surorile mele sunt gemene. Nu sunt identice, dar seamănă. Au 27 de ani. Maică-mea le-a născut când avea 18 ani.

— Uau! a spus el. 27 de ani.

— Da, uau.

— Eu am 15 ani și am trei nepoate și patru nepoți.

— Mi se pare foarte mișto, Ari.

— Crede-mă, Dante, nu e chiar așa de mișto. Nici măcar nu-mi spun „Unchiul Ari“.

— Și frate-tău câți ani are?
— El are 25 de ani.
— Întotdeauna mi-am dorit un frate.
— Mda, mă rog, e ca și cum n-aș avea frate.
— De ce?
— Noi nu vorbim despre el. E ca și cum ar fi mort.
— De ce?
— E la închisoare, Dante.

Nu spusesem nimănui niciodată despre fratele meu. Nu spusesem niciodată un cuvânt despre el vreunei alte ființe umane. Mă simțeam prost pentru că vorbeam despre asta.

Dante n-a spus nimic.

— Vrei să nu vorbim despre asta? am spus eu.
— De ce?
— Mă face să mă simt prost.
— Ari, n-ai făcut nimic.
— Nu vreau să vorbesc despre asta, bine, Dante?
— Bine. Dar știi, Ari, ai o viață foarte interesantă.
— Nu neapărat, am spus eu.
— Ba da, chiar așa, a spus el. Cel puțin ai frați. Eu nu am decât o mamă și un tată.
— Dar veri?
— Nu le place de mine. Ei cred că eu sunt — mă rog, ei cred că eu sunt puțin altfel. Ei sunt mexicani adevărați, înțelegi. Iar eu sunt, mă rog, cum mi-ai spus tu?
— Un *pocho*.
— Exact asta sunt. Spaniola mea nu e prea bună.
— Ai putea învăța, i-am spus.
— A învăța spaniola la școală e altceva decât a o învăța acasă sau pe stradă. Și e foarte greu, pentru că majoritatea verilor mei sunt din partea maică-mii — sunt foarte săraci. Maică-mea e cea mai mică și s-a certat mult cu familia ei ca să meargă la școală. Tatăl ei nu credea că o fată ar trebui să meargă la facultate. Așa că maică-mea a spus „Dă-o dracu', mă duc oricum".
— Nu mi-o pot imagina pe maică-ta spunând „Dă-o dracu'."
— Mă rog, probabil că nu a spus asta — dar a găsit ea o modalitate. Era foarte inteligentă, s-a întreținut singură la facultate și apoi a obținut un fel de bursă ca să facă studii postuniversitare la Berkeley. Acolo l-a cunoscut pe taică-meu. Eu m-am născut pe acolo pe undeva. Ei își aveau studiile lor. Maică-mea se făcea psiholog. Taică-meu se făcea profesor de engleză. Vreau să spun, părinții lui taică-meu erau născuți în Mexic. Stau într-o casă mică din estul Los Angelesului, nu vorbesc engleză deloc și au un mic restaurant. E ca și cum maică-mea și taică-meu au creat o întreagă lume nouă pentru ei înșiși. Eu locuiesc în lumea lor nouă. Dar ei înțeleg vechea lume, lumea din care au venit — iar eu nu. Eu nu sunt la locul meu nicăieri. Asta e problema.

— Ba da, am spus eu, tu ești la locul tău oriunde ai merge. Așa ești tu.
— Nu m-ai văzut niciodată lângă verii mei. Mă simt ca un ciudat.
Știam cum e să te simți așa.
— Știu, i-am spus. Și eu mă simt ca un ciudat.
— Mă rog, cel puțin tu ești un mexican adevărat.
— Ce știu eu despre Mexic, Dante?
Tăcerea de la telefon era stranie.
— Crezi că va fi întotdeauna așa?
— Cum?
— Vreau să spun, când o să începem să simțim că lumea ne aparține?
Voiam să-i spun că lumea nu avea să ne aparțină niciodată.
— Nu știu, i-am spus. Mâine.

9

Am intrat în bucătărie și m-am uitat la maică-mea cum face curat în dulăpioarele ei.

— Despre ce vorbeai cu Dante?

— Tot felul de chestii.

Voiam s-o întreb despre fratele meu. Dar știam că nu aveam s-o întreb.

— Îmi povestea despre maică-sa și taică-său, despre cum s-au întâlnit la studiile postuniversitare la Berkeley. El s-a născut acolo. Spunea că își amintea cum părinții lui citeau cărți și studiau încontinuu.

Maică-mea a zâmbit.

— Ca și mine și tine, a spus ea.

— Nu îmi amintesc.

— Eu am absolvit facultatea în timp ce taică-tău era la război. Asta m-a ajutat să nu mă mai gândesc la unele lucruri. Îmi făceam griji tot timpul. Maică-mea și mătușile mele m-au ajutat să am grijă de surorile tale și de fratele tău, în timp ce eu mergeam la școală și studiam. Iar când s-a întors taică-tău te-ai născut tu.

Maică-mea mi-a zâmbit și și-a trecut degetele prin păr.

— Taică-tău s-a angajat la poștă, iar eu am continuat să merg la școală. Te aveam pe tine și aveam școala. Iar taică-tău era în siguranță.

— A fost greu?

— Eram fericită. Iar tu ai fost un copil atât de cuminte. Aveam impresia că sunt în paradis. Am cumpărat casa asta. Avea nevoie de reparații, dar era a noastră. Iar eu făceam ceea ce-mi dorisem întotdeauna să fac.

— Întotdeauna ai vrut să fii profesoară?

— Întotdeauna. Când eram mică nu aveam nimic, dar maică-mea a înțeles cât de mult însemna școala pentru mine. A plâns când i-am spus că aveam să mă căsătoresc cu tatăl tău.

— Nu-i plăcea de el?

— Nu, nu era vorba de asta. Voia doar să continui să merg la școală. I-am promis că așa o să fac. Mi-a luat ceva timp, dar mi-am ținut promisiunea.

Era prima oară când o vedeam cu adevărat pe maică-mea ca pe o persoană. O persoană care era mult mai mult decât doar mama mea. Era ciudat să mă gândesc la ea

în modul ăsta. Voiam s-o întreb despre tatăl meu, dar nu știam cum.

— Era diferit? Când s-a întors de la război?

— Da.

— În ce mod?

— Undeva în interiorul lui există o rană, Ari.

— Dar ce este durerea asta? Ce e?

— Nu știu.

— Cum se poate să nu știi, mamă?

— Pentru că e a lui. E doar a lui, Ari.

Am înțeles că ea, pur și simplu, acceptase rana intimă a tatălui meu.

— Și se va vindeca vreodată?

— Nu cred.

— Mamă? Pot să te întreb ceva?

— Poți să mă întrebi orice.

— E greu să-l iubești?

— Nu.

Nici măcar nu a ezitat.

— Tu îl înțelegi?

— Nu întotdeauna. Dar, Ari, nu trebuie să-i înțeleg întotdeauna pe oamenii pe care-i iubesc.

— Păi, poate că eu da.

— E greu pentru tine, nu-i așa?

— Nu îl cunosc, mamă.

— Știu că o să te enervezi pe mine pentru că îți spun asta, Ari, dar totuși o să o spun. Cred că într-o zi o *să înțelegi*.

— Da, am spus eu. Într-o zi.

Într-o zi, îl voi înțelege pe tatăl meu. Într-o zi o să-mi spună cine e el. Într-o zi. Uram expresia asta.

10

Îmi plăcea când maică-mea îmi povestea cum vedea ea lucrurile. Părea să fie capabilă de așa ceva. Nu că noi am fi vorbit foarte mult, dar uneori vorbeam și era plăcut, aveam senzația că o cunosc. Și nu mi se părea că aș cunoaște foarte mulți oameni. Când îmi vorbea era altfel decât atunci când era mamă. Când era mamă avea o grămadă de idei despre cine ar trebui eu să fiu. Iar eu detestam asta, mă certam cu ea din cauza asta, nu doream aportul ei.

Nu credeam că e treaba mea să accept ce spunea toată lumea că sunt sau cine ar trebui să devin. *Poate dacă nu ai fi atât de tăcut, Ari... Poate dacă ai putea fi mai disciplinat...* Da, toți aveau sugestii referitoare la care era problema cu mine și ce ar fi trebuit eu să devin. Mai ales surorile mele mai mari.

Pentru că eu eram cel mai mic.

Pentru că eu eram surpriza.

Pentru că eu mă născusem prea târziu.

Pentru că fratele meu mai mare era la închisoare și poate că maică-mea și taică-meu se considerau vinovați. Măcar dacă ar fi spus ceva, dacă ar fi făcut ceva. Nu aveau să comită acea greșeală din nou. Așa că eu mă blocasem în vinovăția familiei — o vinovăție despre care nici măcar maică-mea nu vorbea. Uneori, ea îl pomenea pe frate-meu în treacăt. Dar nu îi rostea niciodată numele.

Așa că acum eu eram singurul fiu. Și simțeam povara unui fiu dintr-o familie mexicană. Chiar dacă nu voiam asta. Dar așa stăteau lucrurile.

Mă înfuria faptul că aveam sentimentul că îmi trădasem familia atunci când îi vorbisem lui Dante despre fratele meu. Nu era o senzație plăcută. În casa noastră existau atât de mult fantome — fantoma fratelui meu, fantomele războiului tatei, fantomele vocilor surorilor mele. Iar eu mă gândeam că poate în interiorul meu existau fantome cu care nici măcar nu mă întâlnisem încă. Ele existau acolo. Stăteau în așteptare.

Am luat vechiul meu jurnal și i-am răsfoit paginile. Am găsit o însemnare pe care o scrisesem la o săptămână după ce împlinisem 15 ani.

Nu mi-a plăcut să am 15 ani.

Nu mi-a plăcut să am 14 ani.

Nu mi-a plăcut să am 13 ani.

Nu mi-a plăcut să am 12 ani.

Nu mi-a plăcut să am 11 ani.

La zece era bine. Mi-a plăcut să am zece ani. Nu știu de ce, dar când am fost în clasa a cincea a fost un an foarte bun. Clasa a cincea a fost foarte bună. Doamna Pedregon era o profesoară excelentă și, din cine știe ce motiv, părea că toată lumea mă place. Un an bun. Un an excelent. Clasa a cincea. Dar acum, la 15 ani, ei bine, lucrurile sunt puțin încurcate. Vocea mea se comportă ciudat și mă tot izbesc de lucruri. Maică-mea spune că reflexele mele încearcă să țină pasul cu faptul că mă dezvolt atât de repede.

Mie nu prea-mi pasă de chestia asta cu creșterea.

Trupul meu face unele lucruri pe care nu le pot controla și, pur și simplu, nu-mi place asta.

Dintr-odată, am păr peste tot. Păr sub brațe, păr pe picioare și păr în jurul — mă rog — păr între picioare. Bun, asta nu-mi place. Îmi crește păr până și pe degetele de la picioare. Ce-i cu chestia asta?

Iar picioarele mele devin tot mai mari. Ce-i cu picioarele ăstea mari? Când aveam zece ani eram destul de mic și nu-mi făceam griji pentru păr. Singurul lucru pentru care îmi făceam griji era să vorbesc engleza perfect. În anul acela — când aveam zece ani — m-am hotărât că nu aveam să vorbesc ca orice mexican. Aveam să fiu un american. Iar când vorbeam, aveam să vorbesc ca un american.

Deci, ce importanță are că nu arăt exact ca un american?

Și, de fapt, cum anume arată un american?

Un american are mâini și picioare mari și păr în jurul — mă rog, păr între picioare?

Mă simțeam stânjenit ca naiba în timp ce îmi citeam propriile cuvinte. Ce *pendejo*[4] eram. Probabil că eram cel mai mare ratat din lume dacă puteam să scriu despre păr și tot felul de chestii despre trupul meu. Nu e de mirare că am încetat să mai țin jurnalul. Era ca și cum mi-aș fi consemnat propria stupiditate. De ce să fac asta? De ce să vreau să-mi amintesc mie însumi ce bou eram?

Nu știu de ce n-am aruncat jurnalul în celălalt colț al camerei. Am continuat să-l răsfoiesc la întâmplare. Apoi am găsit o secțiune despre fratele meu.

În casa noastră nu există nicio fotografie cu fratele meu.

Există fotografii cu cele două surori mai mari ale mele, în ziua nunții lor. Există fotografii cu mama mea, îmbrăcată în rochia de la prima ei comuniune. Există fotografii cu tatăl meu, în timp ce era în Vietnam. Există fotografii cu mine copil, în prima zi de școală, ținând împreună cu colegii mei de echipă de la liga de copii un trofeu pentru locul unu.

Există fotografii cu cele trei nepoate și cei patru nepoți ai mei.

Există fotografii cu bunicii mei, care au murit toți.

În toată casa există fotografii.

Dar nu există nicio fotografie cu fratele meu.

Pentru că el e la închisoare.

Nimeni din casa mea nu vorbește despre el.

E ca și cum ar fi mort.

E mai rău decât dacă ar fi mort. Cel puțin despre morți se vorbește și ajungi să afli unele povești despre ei. Oamenii zâmbesc atunci când spun poveștile ăstea. Sau chiar râd. Până și despre câinele pe care îl aveam noi se vorbea.

Până și Charlie, câinele mort, are parte de o poveste.

Fratele meu nu are parte de nicio poveste.

El a fost șters din istoria familiei. Asta nu mi se pare corect. Fratele meu e mai mult decât un cuvânt scris pe o tablă neagră. Vreau să spun că trebuie să scriu un eseu despre Alexander Hamilton și știu chiar și cum arăta.

Aș prefera să scriu un eseu despre fratele meu.

Nu cred că la școală ar exista cineva interesat să citească eseul ăla.

M-am întrebat dacă o să am vreodată curajul de a-i întreba pe părinții mei despre fratele meu. Odată le-am întrebat pe surorile mele mai mari. Cecilia și Sylvia mi-au aruncat amândouă câte o privire. „Nu mai pomeni niciodată despre el.“

Îmi amintesc că mă gândisem că, dacă ar fi avut un pistol, m-ar fi împușcat.

M-am surprins de nenumărate ori șoptind „fratele meu este la închisoare, fratele meu este la închisoare, fratele meu este la închisoare“. Voiam să simt acele cuvinte în gură, în timp ce le rosteam cu voce tare. Cuvintele puteau să fie ca mâncarea — îți lăsau o senzație în gură. Aveau un anume gust. „Fratele meu este la închisoare.“ Cuvintele astea aveau un gust amar.

Dar partea cea mai rea era că acele cuvinte trăiau în interiorul meu. Și se scurgeau din mine. Cuvintele nu erau ceva ce să poți controla. Nu întotdeauna.

Nu știam ce se întâmpla cu mine. Totul era haotic, iar mie îmi era frică. Mă simțeam precum camera lui Dante înainte ca el să pună totul în ordine. Ordine. De asta aveam nevoie. Așa că mi-am scos jurnalul și am început să scriu:

Acestea sunt lucrurile care se întâmplă în viața mea (într-o ordine aleatorie):

— Am luat gripă, mă simt groaznic și, de asemenea, mă simt groaznic în sinea mea.

— Întotdeauna m-am simțit groaznic în sinea mea. Motivele acestui lucru se schimbă mereu.

— I-am spus tatălui meu că am tot timpul coșmaruri. Și era adevărat. Nu am mai

spus asta nimănui până acum. Nici măcar mie însumi. Am știut că asta e adevărat abia când am spus-o.

— Am urât-o pe maică-mea pentru câteva clipe, pentru că mi-a spus că nu am niciun prieten.

— Vreau să aflu mai multe despre fratele meu. Dacă aș ști mai multe despre el, oare l-aș urî?

— Tatăl meu m-a ținut în brațe când am avut febră, iar eu aș fi vrut să mă țină în brațe pentru totdeauna.

— Problema nu e că nu-i iubesc pe maică-mea și pe taică-meu. Problema e că nu știu cum să-i iubesc.

— Dante e primul prieten pe care l-am avut vreodată. Asta mă sperie.

— Cred că, dacă m-ar cunoaște cu adevărat, lui Dante nu i-ar plăcea de mine.

---

[4] Cretin — din lb. spaniolă.

11

A trebuit să așteptăm peste două ore la cabinetul doctorului. Dar maică-mea și cu mine veniserăm pregătiți. Eu mi-am adus cartea de poezii pe care mi-o adusese Dante, cartea de poezii a lui William Carlos Williams — iar mama și-a adus un roman pe care îl citea ea, *Binecuvântează-mă, Ultima*.

Eu stăteam vizavi de ea, în camera de așteptare, și știam că din când în când ea mă studia. Îi simțeam ochii asupra mea.

— Nu știam că-ți place poezia.

— E cartea lui Dante. Taică-său are cărți de poezii peste tot în casă.

— Ceea ce face tatăl lui e un lucru minunat.

— Vrei să spui că e profesor universitar?

— Da. Atât de minunat.

— Bănuiesc că da, am spus eu.

— Când mergeam eu la universitate nu aveam niciun profesor mexicano-american. Nici măcar unul.

Pe fața ei a apărut o expresie aproape de furie.

Știam atât de puține despre ea. Despre situațiile prin care trecuse — despre ce însemna să fii ea. Nu mă interesase niciodată, nu cu adevărat. Începea să mă intereseze, începeam să-mi pun întrebări. Începeam să-mi pun întrebări despre toate.

— Îți place poezia, Ari?

— Da, bănuiesc că da.

— Poate o să te faci scriitor, a spus ea. Poet.

Spus de ea, părea un lucru absolut minunat. Prea minunat pentru mine.

12

Nu aveam nimic. Asta a spus doctorul. Îmi reveneam în mod normal după o gripă gravă. O după-amiază irosită. Numai că văzusem cum pe fața maică-mii apare pentru o clipă furia. Asta era ceva la care trebuia să mă gândesc.

Tocmai când devenea mai puțin misterioasă, redevenea un mister.

În sfârșit, puteam să ies din casă.

M-am întâlnit cu Dante la piscină, dar oboseam ușor. Mai mult mă uitam la Dante cum înoată.

Părea că avea să plouă. Ploile veneau întotdeauna în perioada asta a anului. Am auzit un tunet în depărtare. În timp ce mergeam spre casa lui Dante, a început să plouă. Apoi a început să toarne.

M-am uitat la Dante.

— Dacă tu nu fugi, nu fug nici eu.

— Nu fug.

Așa că am mers prin ploaie. Eu voiam să merg mai repede, dar în loc de asta am încetinit. M-am uitat la Dante.

— Reziști?

El a zâmbit.

Ne-am îndreptat spre casa lui, încet-încet. Prin ploaie. Uzi leoarcă.

Când am ajuns la el, taică-său ne-a pus să ne luăm haine uscate și ne-a ținut o predică.

— Despre Dante știam deja că n-are un gram de simț al realității. Dar credeam că măcar tu, Ari, ești puțin mai responsabil.

Dante nu s-a putut abține să-l întrerupă.

— Nicio șansă, Tată.

— Tocmai a scăpat de gripă, Dante.

— Acum sunt bine, am spus eu. Îmi place ploaia.

Am coborât privirea în podea și am continuat:

— Îmi pare rău.

El mi-a prins bărbia cu mâna și mi-a ridicat-o. S-a uitat la mine.

— Băieți de vară, a spus el.

Mi-a plăcut modul în care s-a uitat la mine. Mi s-a părut cel mai bun om din lume. Poate că toți erau buni. Poate până și tatăl meu. Dar domnul Quintana era curajos. Nu-i păsa dacă lumea întreagă știa că el e bun. Dante era exact la fel.

L-am întrebat pe Dante dacă taică-său se înfuria vreodată.

— Nu se înfurie prea des. Aproape deloc. Dar atunci când face asta încerc să mă feresc din calea lui.

— De ce se înfurie?

— Odată i-am aruncat toate hârtiile.

— Câți ani aveai?

— Doisprezece.

— Deci l-ai înfuriat intenționat.

— Ceva de genul ăsta.

Din senin am început să tușesc. Ne-am uitat unul la celălalt, panicați.

— Ceai fierbinte, a spus Dante.

Am dat din cap. Excelentă idee.

Am băut ceai, uitându-ne la ploaia care cădea pe verandă. Cerul era aproape negru, iar apoi a început să cadă grindină. Era atât de minunat și de înfricoșător. Mă gândeam la știința furtunilor și la faptul că uneori o furtună voia să zdrobească lumea, iar lumea refuza să se lase zdrobită.

Priveam fix grindina, când Dante m-a bătut pe umăr.

— Trebuie să vorbim ceva.

— Să vorbim?

— Să avem o discuție.

— Discutăm în fiecare zi.

— Da, dar... vreau să zic o discuție.

— Despre ce?

— Știi, despre cum suntem noi. Și părinții noștri. Chestii de-astea.

— Ți-a mai spus cineva că nu ești normal?

— Ar trebui să-mi doresc asta?

— Nu ești. Nu ești normal.

Am scuturat din cap.

— Tu de unde vii?

— Într-o noapte, părinții mei au făcut sex.

Aproape că mi-i puteam imagina pe părinții lui făcând sex — ceea ce era puțin ciudat.

— De unde știi că era noapte?

— Ai dreptate.

Am izbucnit amândoi în râs.

— Bine, a spus el. E ceva serios.

— E un fel de joc?

— Da.

— Mă bag.
— Care e culoarea ta preferată?
— Albastru.
— Roșu. Mașina preferată?
— Nu-mi plac mașinile.
— Nici mie. Cântecul preferat?
— Nu am. Tu?
— The Long and Winding Road.
— The Long and Winding Road?
— Beatles, Ari.
— Nu-l știu.
— Un cântec excelent, Ari.
— Un joc plictisitor, Dante. Ne intervievăm reciproc?
— Ceva de genul ăsta.
— Și eu ce post solicit?
— Cel mai bun prieten.
— Credeam că sunt deja pe postul ăsta.
— Nu fi sigur, nemernic arogant ce ești.
A întins mâna și m-a lovit. Nu tare. Dar nici încet.
Asta m-a făcut să râd.
— Frumos vorbești.
— Nu-ți vine uneori să te ridici în picioare și să strigi toate cuvintele urâte pe care le-ai învățat?
— În fiecare zi.
— În fiecare zi? Ești mai rău decât mine.
S-a uitat la grindină.
— E ca o ninsoare enervată, a spus el.
Asta m-a făcut să râd.
Dante a scuturat din cap.
— Suntem prea drăguți, știai asta?
— Ce vrei să spui?
— Părinții noștri au făcut din noi niște băieți drăguți. Urăsc asta.
— Eu nu cred că sunt chiar așa de drăguț.
— Ești într-o bandă de cartier?
— Nu.
— Iei droguri?
— Nu.
— Bei?
— Aș vrea eu.
— Și eu. Dar nu asta a fost întrebarea.
— Nu, nu beau.

— Faci sex?

— Sex?

— Sex, Ari.

— Nu, n-am făcut sex niciodată, Dante. Dar aș vrea să fac.

— Și eu, a spus el. Înțelegi ce vreau să spun? Suntem drăguți.

— Drăguți, am spus eu. Căcat.

— Căcat, a spus și el.

Apoi am izbucnit amândoi în râs.

Dante mi-a aruncat întrebări toată după-amiaza. Eu îi răspundeam. Când grindina și ploaia au încetat, ziua fierbinte devenise dintr-odată rece. Lumea întreagă părea tăcută și liniștită, iar eu aș fi vrut să fiu lumea și să mă simt așa.

Dante s-a ridicat de pe una din treptele verandei și s-a dus pe trotuar. A ridicat brațele spre cer.

— Totul e atât de al naibii de minunat, a spus el.

Apoi s-a întors.

— Hai să ne plimbăm.

— Tenișii noștri, am spus eu.

— Tata i-a pus în uscător. Ce contează?

— Da, ce contează?

Știam că mai făcusem asta, să merg desculț pe un trotuar ud, știam că simțisem briza pe față. Dar nu mă simțeam ca și cum aș mai fi făcut asta înainte. Mă simțeam de parcă era prima oară când se întâmpla.

Dante spunea ceva, dar eu nu prea ascultam. Priveam fix spre cer, spre norii întunecați, și ascultam tunetul îndepărtat.

M-am uitat la Dante, al cărui păr lung și negru era suflat de briză.

— Plecăm pentru un an, a spus el.

Am devenit brusc trist. Nu, nu neapărat trist. Mă simțeam ca și cum cineva îmi dăduse un pumn.

— Plecați?

— Mda.

— De ce? Vreau să spun, când?

— Taică-meu o să predea temporar, pentru un an, la Universitatea din Chicago. Cred că sunt interesați să-l angajeze.

— Asta e excelent, am spus eu.

— Da, a spus el.

Fusesem fericit și apoi, dintr-odată, eram trist. Nici nu puteam suporta cât de trist eram. Nu m-am uitat la el. Am făcut doar din cap spre cer.

— Asta e excelent. Și când plecați?

— La sfârșitul lui august.

Șase săptămâni. Am zâmbit.

— Asta e excelent.

— Spui întruna *asta e excelent*.

— Păi este.

— Da, este.

— Nu ești trist că plec?

— De ce să fiu trist?

El a zâmbit și apoi, nu știu, pe fața lui a apărut o expresie. Era foarte greu să-ți dai seama la ce se gândea sau ce simțea, ceea ce era ciudat, pentru că fața lui Dante era ca o carte deschisă pe care întreaga lume putea s-o citească.

— Uite, a spus el.

A arătat spre o pasăre din mijlocul străzii, care încerca să zboare. Îmi dădeam seama că are o aripă ruptă.

— O să moară, a spus el.

— Putem s-o salvăm.

Dante s-a dus în mijlocul străzii și a încercat să ridice pasărea. Mă uitam la el cum ridică pasărea speriată. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte ca mașina să dea colțul. *Dante! Dante!* Știam că țipetele vin din interiorul meu. *Dante!*

Îmi amintesc că era ca un vis. Totul. Era doar un alt coșmar. Mă gândeam întruna că lumea ia sfârșit. Mă gândeam la vrăbii care cad din cer.

Dante!

Sfârșitul verii

Îți amintești
vara ploilor...
Trebuie să lași să cadă toate
lucrurile ce-și doresc căderea.
— Karen Fiser

1

Îmi amintesc mașina care dădea colțul și pe Dante stând în mijlocul străzii, ținând o pasăre cu o aripă ruptă în mână. Îmi amintesc străzile alunecoase de după furtuna cu grindină. Îmi amintesc cum i-am strigat numele. *Dante!*

M-am trezit în camera de spital.

Aveam ambele picioare puse în ghips.

La fel și brațul stâng. Totul părea foarte departe și mă durea întreg trupul. Mă gândeam încontinuu *ce s-a întâmplat?* Aveam o durere de cap surdă. *Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?* Până și degetele mă dureau. Jur că mă dureau. Mă simțeam ca o minge de fotbal după un meci. Căcat! Trebuie să fi gemut sau ceva, pentru că dintr-odată maică-mea și taică-meu au apărut lângă patul meu. Maică-mea plângea.

— Nu plânge, am spus eu.

Aveam gâtul foarte uscat și vocea nu semăna cu a mea. Semăna cu a altcuiva.

Maică-mea și-a mușcat buzele, a întins mâna și mi-a pieptănat părul cu degetele.

M-am uitat la ea.

— Nu mai plânge, bine?

— Mă temeam că n-o să te mai trezești.

A continuat să suspine, lipită de umărul lui taică-meu.

O parte din mine începea să înregistreze totul. O altă parte din mine voia doar să fie altundeva. Poate că nimic din toate acestea nu se întâmpla. Dar se întâmpla. Cu adevărat. Și nu părea real. În afara faptului că aveam dureri serioase. Asta chiar *era* real. Era cel mai real lucru pe care-l cunoscusem vreodată.

— Mă doare, am spus.

Atunci, maică-mea și-a oprit lacrimile și a redevenit ea însăși. Eram bucuros. Nu suportam să o văd slabă, plângând și prăbușindu-se. Mă întrebam dacă așa se simțise și atunci când fratele meu fusese dus la închisoare. A apăsat pe un buton de pe perfuzia mea — apoi mi l-a pus în mână.

— Dacă te doare foarte tare, apasă pe ăsta la fiecare 15 minute.

— Ce e?

— Morfină.

— În sfârșit, ajung și eu să iau droguri.

Ea mi-a ignorat gluma.

— Chem asistenta.

Maică-mea se punea întotdeauna în mișcare. Îmi plăcea asta la ea.

Am privit în jur și m-am întrebat de ce mă trezisem. Mă gândeam încontinuu că, dacă aș putea adormi la loc, atunci nu m-ar mai durea. Preferam coșmarurile durerii.

M-am uitat la taică-meu.

— E în regulă, am spus. Totul e în regulă.

Nu credeam cu adevărat ce spuneam.

Taică-meu avea un zâmbet serios.

— Ari, Ari, a spus el. Ești cel mai curajos băiat din lume.

— Nu sunt.

— Ba da.

— Eu sunt tipul care se teme de propriile lui vise, tată. Îți mai amintești?

Îmi plăcea enorm zâmbetul lui. De ce nu putea să zâmbească tot timpul?

Voiam să-l întreb ce se întâmplase. Dar mi-era teamă. Nu știu... Aveam gâtul uscat și, pur și simplu, nu puteam vorbi, apoi am început să-mi amintesc. Imaginea lui Dante ținând o pasăre rănită în mână mi-a fulgerat prin cap. Nu-mi puteam trage răsuflarea și mi-era frică, m-am gândit că poate Dante era mort, apoi mai exista toată panica asta care trăia în mine. Simțeam că se întâmplă ceva groaznic în inima mea.

— Dante? i-am auzit numele în gura mea.

Asistenta era lângă mine. Avea o voce plăcută.

— O să-ți iau tensiunea, a spus ea.

Am rămas nemișcat, lăsând-o să facă ce voia. Nu-mi păsa. Ea a zâmbit.

— Cum mai e durerea?

— E foarte bine, am șoptit eu.

Ea a râs.

— Ne-ai speriat rău, tinere.

— Îmi place să sperii oamenii, am șoptit eu.

Maică-mea a scuturat din cap.

— Îmi place morfina, am spus eu.

Am închis ochii.

— Dante.

— E bine, a spus maică-mea.

Am deschis ochii.

Am auzit vocea tatălui meu.

— E speriat. E foarte speriat.

— Dar e bine?

— Da. E bine. Aștepta să te trezești.

Maică-mea și taică-meu s-au uitat unul la celălalt. Am auzit vocea lui maică-mea.

— E aici.

Dante era viu. Am simțit că respir.

— Ce s-a întâmplat cu pasărea pe care o ținea?

Taică-meu a întins mâna și mi-a strâns-o pe a mea.

— Băieți nebuni, a șoptit el. Băieți nebuni, nebuni…

L-am privit cum iese din cameră.

Maică-mea continua să mă privească fix.

— Unde s-a dus tata?

— S-a dus să-l aducă pe Dante. Nu a plecat. A stat aici ultimele 36 de ore — aștepta ca tu să...

— 36 de ore?

— Ai fost operat.

— Operat?

— Au trebuit să-ți repare oasele.

— Bine.

— O să-ți rămână cicatrice.

— Bine.

— Ai fost treaz puțin după operație.

— Nu-mi amintesc.

— Aveai dureri. Ți-au dat ceva. Apoi ți-ai pierdut iar cunoștința.

— Nu-mi amintesc.

— Doctorul a zis că probabil n-o să-ți amintești.

— Am spus ceva?

— Gemeai doar. Îl chemai pe Dante. El n-a vrut să plece. E un tânăr foarte încăpățânat.

Asta m-a făcut să zâmbesc.

— Da, mă rog, el câștigă toate disputele noastre. Ca și cele pe care le am cu tine.

— Te iubesc, a șoptit ea. Știi cât de mult te iubesc?

Era plăcut modul în care spusese asta. Nu-mi mai spusese asta de foarte mult timp.

— Eu te iubesc și mai mult.

Când eram mic obișnuiam să-i spun asta.

Am crezut că avea să plângă iar. Dar nu a plâns. Mă rog, existau lacrimi, dar nu plâns propriu-zis. Mi-a întins un pahar cu apă, din care am băut puțin cu un pai.

— Mașina ți-a trecut peste picioare, a spus ea.

— N-a fost vina șoferului, am spus eu.

Ea a dat din cap.

— Ai avut un chirurg foarte, foarte bun. Toate rupturile sunt sub genunchi. Doamne...

S-a oprit.

— Credeau că s-ar putea să-ți pierzi picioarele.

S-a oprit și și-a șters lacrimile de pe față.

— Nu te mai las să ieși din casă niciodată, niciodată.

— Fascisto, am șoptit eu.

Ea m-a sărutat.

— Copil bun și frumos.

— Nu sunt așa de bun, mamă.

— Nu te certa cu mine.

— Bine, am spus eu. Sunt bun.

A început să plângă iar.

— E în regulă, am spus eu. Totul e în regulă.

Dante și taică-meu au intrat în cameră.

Ne-am privit unul pe celălalt și am zâmbit. El avea niște copci deasupra ochiului stâng, iar partea stângă a feței lui era toată julită. Avea amândoi ochii învinețiți și brațul lui drept era pus în ghips.

— Salut, a spus el.

— Salut, am spus eu.

— Ne potrivim cumva, a spus el.

— Te-am bătut, am șoptit eu.

— În sfârșit, câștigi și tu o dispută.

— Da, în sfârșit, am spus. Arăți ca dracu‘.

Stătea aproape de mine.

— Și tu la fel.

Ne-am privit unul pe celălalt.

— Pari obosit după voce, a spus el.

— Da.

— Mă bucur că te-ai trezit.

— Da, m-am trezit. Dar mă doare mai puțin când dorm.

— Mi-ai salvat viața, Ari.

— Eroul lui Dante. Exact ce mi-am dorit întotdeauna să fiu.

— Nu face asta, Ari. Nu face mișto. Era să mori.

— N-am făcut-o intenționat.

A început să plângă. Dante și lacrimile lui. Dante și lacrimile lui.

— M-ai împins. M-ai împins și mi-ai salvat viața.

— Se pare că te-am împins și i-am tras o mamă de bătaie feței tale.

— Acum am caracter, a spus el.

— Pasărea aia afurisită, am spus. Putem da toată vina pe pasăre. Toată povestea.

— Am terminat-o cu păsările.

— Nu e adevărat.

Dante a început să plângă din nou.

— Termină, am spus. Maică-mea plânge, acum și tu plângi — până și taică-meu arată de parcă ar vrea să plângă. Reguli. Eu am reguli. Fără plâns.

— Bine, a spus el. Gata cu plânsul. Băieții nu plâng.

— Băieții nu plâng, am spus. Lacrimile mă obosesc foarte tare.

Dante a râs. Apoi a devenit foarte serios.

— Ai plonjat de parcă erai într-o piscină.

— Nu trebuie să vorbim despre asta.

El a continuat să vorbească.

— Ai plonjat spre mine, știi, ca un fel de fotbalist care se aruncă spre tipul cu mingea, și m-ai împins la o parte. Totul s-a întâmplat atât de repede și totuși, nu știu, ai știut pur și simplu ce să faci. Numai că ai fi putut să mori.

M-am uitat cum lacrimile i se desprindeau de față.

— Și asta doar pentru că eu sunt un idiot și stau în mijlocul drumului, încercând să salvez o pasăre stupidă.

— Iar încalci regula împotriva plânsului, i-am spus. Iar păsările nu sunt stupide.

— Era să mori din cauza mea.

— Tu n-ai făcut nimic. Pur și simplu, ai fost tu însuți.

— Gata cu păsările pentru mine.

— Mie îmi plac păsările, am spus eu.

— Eu am renunțat la ele. Tu mi-ai salvat viața.

— Ți-am spus. N-am făcut-o intenționat.

Asta i-a făcut pe toți să râdă. Dumnezeule, ce obosit eram. Mă durea atât de tare și îmi aminteam cum Dante îmi strânsese mâna, spunându-mi de nenumărate ori „Îmi pare rău îmi pare rău Ari Ari Ari iartă-mă iartă-mă.“

Bănuiesc că efectele operației și morfinei mă făceau să mă simt puțin luat.

Îmi amintesc că fredonam. „La Bamba.“ Știam că Dante, taică-meu și maică-mea erau încă în cameră, dar nu puteam sta treaz.

Îmi amintesc că Dante îmi strângea mîna. Și-mi amintesc că mă gândeam *Să te iert? Pentru ce, Dante? Ce e de iertat?*

Nu știu de ce, dar în visele mele era ploaie.

Iar eu mă temeam.

2

Nu știu cât timp am stat în spital. Câteva zile. Patru zile. Poate cinci. La naiba, nu știu. Mi se părea o eternitate.

Mi se fac analize. Așa se face la spital. Verificau să vadă dacă nu cumva am traumatisme interne. Mai ales traumatisme cerebrale. Aveam un neurolog care venea să mă vadă. Nu-mi plăcea de el. Era brunet și avea ochi de un verde foarte închis, cărora nu le plăcea să privească oamenii. Nu părea să-i pese. Sau nu-i păsa, sau îi păsa prea mult. Dar chestia e că nu se descurca foarte bine cu oamenii. Nu prea vorbea cu mine. Lua multe notițe.

Am aflat că asistentelor le plăcea să pălăvrăgească și încă și mai mult să îți ia semnele vitale. Cu asta se ocupau ele. Îți dădeau o pastilă să te ajute să dormi, apoi te trezeau toată noaptea. Căcat. Eu voiam să dorm. Voiam să dorm și să mă trezesc doar ca să văd că ghipsurile mele dispăruseră. Asta i-am spus unei asistente.

— Nu puteți să mă adormiți și să mă treziți după ce îmi scot ghipsurile?

— Băiat prostuț, a spus asistenta.

Da. Băiat prostuț.

Dar îmi amintesc un lucru: camera mea era plină de flori. Flori de la toate prietenele de la biserică ale maică-mii. Flori de la părinții lui Dante. Flori de la surorile mele. Flori de la vecini. Flori din grădina maică-mii. Flori. Căcat. Până atunci nu avusesem niciodată o opinie despre flori. Am hotărât că nu-mi plăceau.

Într-un fel, îmi plăcea de chirurgul meu. Îl interesau foarte mult traumatismele sportive. Era oarecum tânăr și îmi dădeam seama că era sportiv, știi cum sunt albii ăia cu mâini mari și degete lungi. Mă gândeam la asta. Avea degete de pianist. Dar eu nu știam nimic despre mâinile pianiștilor sau ale chirurgilor. Îmi amintesc că i-am visat mâinile. În vis, vindeca pasărea lui Dante și o elibera spre cerul verii. Era un vis frumos. Nu aveam prea des așa ceva.

Doctorul Charles. Așa îl chema. Știa ce face. Un om bun. Da, așa mi se părea. Îmi răspundea la toate întrebările. Și eu aveam o grămadă.

— Am șuruburi în picior?

— Da.

— Permanente?

— Da.

— Și nu va trebui să mă mai deschizi încă o dată?

— Sper că nu.

— Ești foarte vorbăreț, nu-i așa, doctore?

A râs.

— Și tu ești un dur, nu-i așa?

— Nu cred că sunt chiar așa de dur.

— Ei bine, eu cred că ești dur. Cred că ești dur ca naiba.

— Da?

— Mai știu și eu câte ceva.

— Serios?

— Da. Serios, Aristotel. Pot să-ți spun ceva?

— Zi-mi Ari.

— Ari.

A zâmbit.

— Sunt surprins cât de bine ai rezistat la operație. Și sunt surprins cât de bine te descurci acum. E într-adevăr uimitor.

— E vorba de noroc și gene bune, am spus eu. Genele le am de la maică-mea și taică-meu. Iar norocul, mă rog, nu știu de unde a venit. De la Dumnezeu, poate.

— Ești religios?

— Nu neapărat. Maică-mea e.

— Mda, mă rog, în general mamele și Dumnezeu se înțeleg destul de bine.

— Bănuiesc că da, am spus. Când o să încetez să mă mai simt ca dracu‘?

— Imediat.

— Imediat? O să mă doară și o să mă mănânce timp de opt săptămâni?

— O să fie din ce în ce mai bine.

— Sigur. Și cum se face că, deși picioarele mele au fost rupte *sub* genunchi, ghipsurile mele sunt *deasupra* genunchiului?

— Vreau doar să te țin nemișcat timp de două–trei săptămâni. Nu vreau să te îndoi. Ai putea să te rănești iar. Durii se formează. După câteva săptămâni, o să-ți schimb ghipsurile. Atunci vei putea să îndoi picioarele.

— Căcat!

— Căcat?

— Câteva săptămâni?

— Încercăm trei săptămâni.

— Trei săptămâni fără să îndoi picioarele?

— Nu e o perioadă atât de lungă.

— E vară.

— Apoi te trimit la un fizioterapeut.

Am tras aer în piept.

— Căcat. Și ăsta?

Am îndreptat ghipsul de pe braț spre el. Începeam să mă deprim rău.

— Fractura nu a fost așa de rea. O să treacă într-o lună.

— O lună? Căcat!

— Îți place cuvântul ăsta, nu-i așa?

— Aș prefera să folosesc altele.

A zâmbit.

— Căcat e foarte bine.

Îmi venea să plâng. Eram mai ales furios și iritat. Știam că avea să-mi spună că trebuia să fiu răbdător. Și exact asta a spus.

— Trebuie doar să fii răbdător. O să fii ca nou. Ești tânăr. Ești puternic. Ai oase foarte bune, sănătoase. Am toate motivele să cred că o să te vindeci foarte frumos.

Foarte frumos. Răbdător. Căcat!

Mi-a verificat senzațiile din degetele de la picioare, m-a pus să respir și să îi urmăresc degetele cu ochiul stâng, apoi cu dreptul.

— Știi, a spus el, ai făcut o chestie extraordinară pentru prietenul tău, Dante.

— Aș vrea ca oamenii să nu mai vorbească despre asta.

S-a uitat la mine. Avea o anumită expresie pe față.

— Ai fi putut ajunge paraplegic. Sau mai rău.

— Mai rău?

— Tinere, puteai fi ucis.

Ucis. Bine.

— Mi se spune asta întruna. Uite, doctore, sunt viu.

— Nu-ți place prea mult să fii erou, nu-i așa?

— I-am spus lui Dante că n-am făcut asta intenționat. Tuturor asta li s-a părut ceva amuzant. Nu era o glumă. Nici măcar nu-mi amintesc să fi plonjat spre el. N-a fost ca și cum mi-aș fi spus *O să-l salvez pe prietenul meu, Dante*. N-a fost așa. A fost doar un reflex, știi, ca atunci când cineva te lovește acolo, sub genunchi. Îți zvâcnește piciorul. Așa a fost. Pur și simplu, s-a întâmplat.

— Doar un reflex? Pur și simplu, s-a întâmplat?

— Exact.

— Și tu nu ești responsabil pentru nimic?

— A fost doar ceva, așa.

— Ceva, așa?

— Da.

— Eu am o teorie diferită.

— Bineînțeles — tu ești adult.

A râs.

— Ce ai împotriva adulților?

— Și ei au multe idei despre cine suntem noi. Sau despre cine ar trebui să fim.

— Asta e misiunea noastră.

— Drăguț, am spus eu.

— Drăguț, a spus el. Ascultă, băiete, știu că tu nu te vezi ca brav, curajos și așa mai departe. Bineînțeles că nu te vezi așa.

— Sunt doar un tip obișnuit.

— Da, așa te vezi tu. Dar l-ai împins pe prietenul tău din calea unei mașini care se apropia. Ai făcut asta, Ari, fără să te gândești la tine sau la ce se va întâmpla cu tine. Ai făcut asta pentru că așa ești tu. Dacă aș fi în locul tău m-aș gândi la asta.

— Pentru ce?

— Doar gândește-te la asta.

— Nu sunt sigur că vreau să mă gândesc prea mult.

— Bine. Dar ca să știi, Ari, eu cred că ești un tânăr foarte rar. Asta cred eu.

— Ți-am spus, doctore, a fost doar un reflex.

El mi-a zâmbit larg și mi-a pus mâna pe umăr.

— Îi știu pe cei ca tine, Ari. Vă cunosc bine.

Nu știu ce a vrut să spună exact cu asta. Dar zâmbea.

Imediat după conversația asta cu doctorul Charles, părinții lui Dante au venit în vizită. Domnul Quintana a venit direct spre mine și m-a sărutat pe obraz. Ca și cum ar fi fost un lucru normal de făcut. Bănuiesc că pentru el chiar *era* normal. Și, serios, mi s-a părut că fusese un gest destul de drăguț, înțelegeți, plăcut, dar m-a făcut să mă simt puțin stânjenit. Era ceva cu care nu eram obișnuit. Și îmi mulțumea întruna, la nesfârșit. Eu aș fi vrut să-i spun să termine cu asta. Dar l-am lăsat să-i dea înainte, pentru că știam cât de mult îl iubește pe Dante. Era foarte fericit, iar eu eram fericit că el era fericit. Așa că era în regulă.

Voiam să schimb subiectul. Vreau să spun, nu aveam prea multe lucruri despre care să vorbesc. Mă simțeam ca dracu‘. Dar ei veniseră să mă vadă, iar eu puteam să vorbesc și, înțelegeți, să procesez lucrurile, chiar dacă mintea mea încă era puțin încețoșată. Așa că am spus:

— Deci o să stați în Chicago timp de un an?

— Da, a spus el. Dante încă nu m-a iertat.

M-am mulțumit să îl privesc.

— Încă e supărat. Spune că el nu a fost consultat.

M-a făcut să zâmbesc.

— Nu vrea să piardă înotul timp de un an. Mi-a spus că ar putea să stea cu tine timp de un an.

Asta m-a surprins. Dante avea mai multe secrete decât credeam eu. Am închis ochii.

— Te simți bine, Ari?

— Mâncărimea mă scoate din minți uneori. Așa că, pur și simplu, închid ochii.

Domnul Quintana avea o expresie foarte amabilă.

Nu i-am spus că noua mea chestie era să încerc să-mi imaginez cum arăta fratele meu, de fiecare dată când senzația din picioare devenea insuportabilă.

— În orice caz, discuțiile sunt bune, am spus eu, îmi abat mintea de la alte lucruri.

Am deschis ochii.

— Deci Dante e supărat pe tine.

— Păi, eu i-am spus că nici nu se pune problema să-l las aici timp de un an.

Mi l-am imaginat pe Dante aruncându-i o privire tatălui său.

— Dante e încăpățânat.

Am auzit vocea doamnei Quintana.

— Seamănă cu mine.

Asta m-a făcut să zâmbesc. Știam că e adevărat.

— Știi ce cred eu? a spus ea. Eu cred că lui Dante o să-i fie dor de tine. Cred că ăsta e motivul pentru care nu vrea să plece.

— Și mie o să-mi fie dor de el, am spus.

Îmi părea rău că spusesem asta. Era adevărat, așa e, dar nu trebuia s-o spun.

Tatăl lui m-a privit.

— Dante nu are foarte mulți prieteni.

— Întotdeauna am crezut că toată lumea îl place.

— Așa este. Toată lumea îl place pe Dante. Dar el a fost întotdeauna cam singuratic. Nu pare să se înțeleagă bine cu mulțimea. Așa a fost el mereu.

Tatăl lui Dante mi-a zâmbit.

— Ca tine, a continuat el.

— Poate că da, am spus eu.

— Tu ești cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată. Cred că ar trebui să știi asta.

Nu voiam să știu asta. Nu știam *de ce* nu voiam să știu asta. I-am zâmbit. Era un om bun. Și îmi vorbea. Mie. Lui Ari. Și, chiar dacă eu nu îmi doream neapărat conversația aia, știam că pur și simplu trebuie să o continui. Nu existau prea mulți oameni buni în lume.

— Știți, eu sunt un tip cam plictisitor, dacă stai să te gândești. Nu știu ce vede Dante la mine.

Nu-mi venea să cred că le spusesem asta.

Doamna Quintana stătuse puțin mai departe. Dar s-a apropiat și s-a oprit imediat lângă soțul ei.

— De ce crezi asta, Ari?

— Ce anume?

— De ce crezi că ești plicticos?

Dumnezeule, m-am gândit, *a apărut psihoterapeutul*. Am dat doar din umeri. Am închis ochii. Bine, știam că ei aveau să fie tot acolo când îi deschideam. Dante și cu mine aveam ghinionul de a avea părinți cărora le păsa. De ce nu puteau să ne lase pur și simplu în pace? Unde dispăruseră părinții care erau prea ocupați sau prea egoiști sau pe care, pur și simplu, îi durea în fund de ce făceau fiii lor?

Am decis să deschid ochii iar.

Știam că domnul Quintana avea să spună altceva. Simțeam asta. Dar poate că el simțise ceva la mine. Nu știu. Nu a mai spus nimic.

Am început să vorbim despre Chicago. Eu mă bucuram că nu discutam despre

mine, Dante sau ce se întâmplase. Domnul Quintana a spus că universitatea le găsise o casă mică. Doamna Quintana își lua un concediu de opt luni de la cabinetul ei. Așa că de fapt nu aveau să fie plecați un an întreg. Doar un an școlar. Nu chiar atât de mult.

Nu-mi amintesc toate lucrurile despre care au vorbit soții Quintana. Se străduiau foarte mult, iar o parte din mine se bucura că ei erau acolo, dar altei părți din mine pur și simplu nu-i păsa. Și, bineînțeles, conversația a revenit iar la mine și la Dante.

Doamna Quintana a spus că avea să-l ducă pe Dante la un psiholog.

— Îi pare foarte rău, a spus ea.

A spus că poate ar fi o idee bună ca și eu să mă duc la un psiholog.

— Sunt îngrijorată pentru voi amândoi, a spus ea.

— Ar trebui să bei cafea cu mama mea, am spus eu. Ați putea să vă îngrijorați împreună.

Asta i s-a părut amuzant domnului Quintana, dar de fapt eu nu o spusesem ca să fiu amuzant.

Doamna Quintana mi-a zâmbit larg.

— Aristotel Mendoza, nu ești plicticos absolut deloc.

După o vreme eram foarte obosit și am încetat să mă mai concentrez.

Nu știu de ce nu suportam recunoștința din ochii domnului Quintana atunci când și-a luat la revedere. Însă doamna Quintana era cea care mă irita cu adevărat. Spre deosebire de soțul ei, ea nu era tipul de femeie care îi lasă pe ceilalți să vadă ce simte cu adevărat. Nu că nu ar fi fost drăguță și cumsecade și așa mai departe. Bineînțeles că era. Numai că, atunci când Dante a spus că maică-sa era impenetrabilă, știam exact ce spune.

Înainte să plece, doamna Quintana mi-a luat fața în mâini, m-a privit drept în ochi și mi-a șoptit: „Aristotel Mendoza, o să te iubesc pentru totdeauna.“ Avea o voce catifelată, sigură și energică, iar în ochii ei nu era nicio lacrimă. Cuvintele ei erau senine și sobre, iar ea mă privea în ochi pentru că voia ca eu să știu că vorbise foarte serios.

Asta e ce am înțeles eu: o femeie ca doamna Quintana nu folosea cuvântul „iubesc“ foarte des. Când a spus acel cuvânt, ea vorbea serios. Și am mai înțeles ceva: mama lui Dante îl iubea mai mult decât avea să-și dea el seama vreodată. Nu știam ce să fac cu acea informație. Așa că am păstrat-o în sinea mea. Asta făceam eu cu toate. Le păstram în sinea mea.

3

Am fost sunat de Dante.

— Scuze, n-am venit să te văd, a spus el.

— E în regulă, am spus eu. Nu prea am chef să vorbesc cu oamenii.

— Nici eu, a spus el. Te-au epuizat cumva maică-mea și taică-meu?

— Nu. Sunt drăguți.

— Maică-mea spune că trebuie să merg la psiholog.

— Da, a spus ceva de genul ăsta.

— Tu o să mergi?

— Nu merg nicăieri.

— Maică-ta și cu maică-mea vorbesc.

— Sunt convins. Deci tu o să mergi?

— Când maică-mii i se pare că are o idee bună, nu mai există scăpare. E mai bine să accepți fără să comentezi.

Asta m-a făcut să râd. Aș fi sunat să-l întreb ce avea să-i spună psihologului. Dar nu cred că voiam cu adevărat să știu.

— Cum mai e fața ta? am spus.

— Îmi place să mă holbez la ea.

— Ești foarte ciudat. Poate chiar e o idee bună să te duci la psiholog.

Îmi plăcea să aud cum râde. Făcea ca lucrurile să pară normale. O parte din mine credea că lucrurile nu aveau să mai fie normale niciodată.

— Încă doare rău, Ari?

— Nu știu. E ca și cum eu aș fi proprietatea picioarelor mele. Nu mă pot gândi la nimic altceva. Nu vreau decât să-mi smulg ghipsurile, căcat, nu știu.

— E doar vina mea.

Detestam nota aia din vocea lui.

— Ascultă, am spus eu, putem să introducem niște reguli?

— Reguli? Alte reguli. Vrei să spui ca regula fără plâns?

— Exact.

— Te-au scos de pe morfină?

— Da.

— Ești doar prost dispus.

— Nu e vorba de dispoziția mea. E vorba de reguli. Nu știu ce ar fi așa mare chestie — ție-ți plac regulile.

— Urăsc regulile. În general îmi place să le încalc.

— Nu, Dante, îți place să-ți faci propriile reguli. Atâta vreme cât regulile sunt ale tale, îți plac.

— Aha, deci acum mă psihanalizezi?

— Vezi, nu trebuie să mergi la psiholog. Mă ai pe mine.

— O să-i spun maică-mii.

— Să-mi spui ce-a zis.

Cred că amândoi zâmbeam.

— Uite ce e, Dante, voiam doar să spun că trebuie să avem niște reguli.

— Reguli postoperatorii?

— Poți să le spui și așa dacă vrei.

— Bine, deci care sunt regulile?

— Regula numărul unu: nu vorbim despre accident. Niciodată. Regula numărul doi: încetează să mai spui mulțumesc. Regula numărul trei: toată chestia asta nu e vina ta. Regula numărul patru: hai să trecem pur și simplu mai departe.

— Nu sunt sigur că îmi plac regulile astea, Ari.

— N-ai decât să te plângi psihologului. Dar astea sunt regulile.

— Pari supărat.

— Nu sunt supărat.

Îmi dădeam seama că Dante gândește. Știa că eu vorbesc serios.

— Bine, a spus el. N-o să mai vorbim niciodată despre accident. E o regulă stupidă, dar bine. Dar pot măcar să mai spun încă o dată „îmi pare rău“? Și pot să mai spun încă o dată „mulțumesc“?

— Tocmai ai făcut-o. Ajunge, bine?

— Îți dai ochii peste cap?

— Da.

— Bine, ajunge.

În după-amiaza aceea, Dante a luat autobuzul și a venit să mă viziteze. Arăta, mă rog, nu foarte bine. Se prefăcea, încercând să arate că nu îl doare să se uite la mine, dar el nu putea să ascundă niciodată ceva ce simțea.

— Să nu-ți pară rău pentru mine, i-am spus. Doctorul spune că o să mă vindec foarte frumos.

— Foarte frumos?

— Exact așa a spus. Așa că dă-mi 8, 10 sau 12 săptămâni și o să fiu iar eu însumi. Nu că a fi eu însumi ar fi ceva extraordinar.

Dante a râs. Apoi s-a uitat spre mine.

— Ai de gând să inițiezi o regulă împotriva râsului?

— Râsul e bun întotdeauna. Râsul funcționează.

— Bun, a spus el.

S-a așezat și a scos niște cărți din rucsac.

— Ți-am adus material de lectură. *Fructele mâniei* și *Război și pace*.

— Super, am spus eu.

El mi-a aruncat o privire.

— Aș fi putut să-ți aduc tot flori.

— Urăsc florile.

— Am bănuit asta, cumva.

Mi-a zâmbit larg. Eu m-am holbat la cărți.

— Sunt al dracu‘ de lungi, am spus.

— Asta e ideea.

— Bănuiesc că am timp.

— Exact.

— Le-ai citit?

— Bineînțeles.

A împins cărțile pe noptiera de lângă patul meu.

Eu am scuturat din cap. Mda. Timp. Căcat.

El și-a scos caietul de desen.

— O să mă desenezi în ghips?

— Nu. Mă gândeam doar că poate ai vrea să te uiți la unele dintre schițele mele.

— Bine, am spus eu.

— Nu te entuziasma prea tare.

— Nu e vorba de asta. Durerea vine și pleacă.

— Acum te doare?

— Da.

— Iei ceva?

— Încerc să nu iau. Urăsc modul în care mă simt după ce iau ce-mi dau ei, ce dracu‘ o fi aia.

Am apăsat pe butonul de pe pat, ca să mă ridic în capul oaselor. Voiam să spun „Urăsc asta“, dar n-am spus. Îmi venea să urlu.

Dante mi-a întins caietul de desen.

Am dat să-l deschid.

— Poți să te uiți după ce plec eu.

Bănuiesc că pe fața mea se citea o întrebare.

— Tu ai regulile tale. Am și eu.

Era plăcut să râzi. Îmi venea să râd și să tot râd, până când de râs deveneam altcineva. Chestia cu adevărat extraordinară cu râsul era că mă făcea să uit de senzația stranie și îngrozitoare din picioarele mele. Chiar dacă doar pentru o clipă.

— Povestește-mi despre oamenii din autobuz, i-am spus.

Dante a zâmbit.

— Era în autobuz un bărbat care mi-a povestit despre extratereștrii din Roswell. A

spus că...

Nu știu dacă ascultam cu adevărat povestea. Bănuiesc că era suficient să aud sunetul vocii lui Dante. Era ca și cum aș fi ascultat o melodie. Mă gândeam întruna la pasărea cu aripa ruptă. Nimeni nu-mi spusese ce se întâmplase cu pasărea. Iar eu nu puteam să întreb, pentru că aș fi încălcat propria mea regulă de a nu vorbi despre accident. Dante continua să-mi spună povestea despre bărbatul din autobuz și extratereștrii din Roswell, despre cum unii din ei fugiseră în El Paso și plănuiau să preia controlul asupra sistemului de transport public.

În timp ce îl priveam, mi-a trecut prin minte gândul că îl uram.

Mi-a citit niște poezii. Bănuiesc că erau frumoase. Nu aveam dispoziția necesară.

După ce a plecat, în sfârșit, am început să privesc fix caietul de desen. Dante nu lăsase niciodată pe nimeni să se uite la desenele lui. Iar acum mi le arăta mie. Mie. Ari.

Știam că mă lasă să-i văd opera doar pentru că era recunoscător.

Eu uram toată recunoștința aia.

Dante simțea că îmi datorează ceva. Eu nu voiam asta. Nu asta.

Am luat caietul de desen în mâini și l-am aruncat în celălalt colț al camerei.

4

Ăsta era norocul meu, ca maică-mea să intre în cameră în timp ce caietul lui Dante se izbea de perete.

— Vrei să-mi spui și mie despre ce e vorba?

Am scuturat din cap.

Maică-mea a luat caietul de desen și s-a așezat. Avea de gând să-l deschidă.

— Nu face asta, i-am spus.

— Ce?

— Nu te uita la el.

— De ce?

— Lui Dante nu-i place ca lumea să se uite la desenele lui.

— Doar tu?

— Bănuiesc că da.

— Atunci de ce l-ai aruncat așa?

— Nu știu.

— Știu că nu vrei să vorbești despre asta, Ari, dar eu cred că...

— Nu vreau să știu ce crezi tu, mamă. Pur și simplu, nu vreau să vorbesc.

— Nu-ți face bine să ții totul înăuntru. Știu că e greu. Și următoarele vreo două–trei luni or să fie foarte dificile. Să ții totul închis în tine nu o să te ajute să te vindeci.

— Păi, poate o să trebuiască să mă duci la un psiholog și să mă faci să vorbesc despre problemele mele.

— Știu să recunosc sarcasmul. Și nu cred că un psiholog ar fi o idee atât de rea.

— Tu și doamna Quintana faceți înțelegeri de culise?

— Ce deștept ești.

Am clipit din ochi.

— Hai să facem un târg, mamă.

Aproape că simțeam gustul furiei pe limbă. Puteam să jur.

— Tu vorbești despre fratele meu și eu vorbesc despre ce simt.

I-am văzut expresia. Părea surprinsă și rănită. Și furioasă.

— Fratele tău n-are nimic de-a face cu toate astea.

— Crezi că tu și tata sunteți singurii care pot să țină lucruri înlăuntrul lor? Tata ține

în interiorul lui un întreg război. Și eu pot să țin lucruri înlăuntrul meu.

— Cele două n-au nicio legătură.

— Eu nu așa văd situația. Tu te duci la un psiholog. Tata se duce la un psiholog. Și poate că, la urma urmei, o să mă duc și eu la psiholog.

— Mă duc să beau o cafea, a spus ea.

— Nu te grăbi să te întorci.

Am închis ochii. Bănuiesc că ăsta avea să fie noul meu truc. Eu nu prea aveam cum să mă năpustesc afară din cameră. Trebuia doar să închid ochii și să mă izolez de univers.

5

Taică-meu mă vizita în fiecare seară.

Eu aș fi vrut să dispară.

A încercat să vorbească cu mine, dar nu funcționa. În mare, doar stătea pe acolo. Mă scotea din minți. Mi-a venit o idee.

— Dante mi-a lăsat două cărți, am spus eu. Pe care vrei s-o citești? Eu o s-o citesc pe cealaltă.

El a ales *Război și pace*.

Eu mă mulțumeam și cu *Fructele mâniei*.

Nu era prea rău, eu și cu taică-meu stând într-o cameră de spital. Și citind.

Picioarele mă mâncau îngrozitor.

Uneori mă mulțumeam să respir.

Cititul era de ajutor.

Uneori îmi dădeam seama că taică-meu mă studiază.

M-a întrebat dacă mai aveam vise.

— Da, am spus. Acum îmi caut picioarele.

— O să le găsești, a spus el.

Maică-mea nu a mai pomenit niciodată conversația pe care o avusesem despre fratele meu. Pur și simplu, se prefăcea că ea nu avusese loc. Nu eram sigur ce părere aveam eu despre asta. Partea bună era că nu mă presa să vorbesc. Dar, înțelegeți, stătea acolo, încercând să se asigure că eu mă simțeam confortabil. *Nu mă simțeam confortabil.* Cine dracu' putea să se simtă confortabil cu ambele picioare în ghips? Aveam nevoie de ajutor ca să fac orice. Și mă săturasem de ploscă. Și de plimbări cu căruciorul cu rotile. Cel mai bun prieten al meu, căruciorul cu rotile. Și cea mai bună prietenă a mea, maică-mea. Mă scotea din minți.

— Mamă, umbli ca o fantomă. O să mă faci să spun cuvântul cu „f". Serios.

— Să nu îndrăznești să spui în fața mea acel cuvânt.

— Jur că o s-o fac, mamă, dacă nu încetezi.

— Ce e cu rolul ăsta de șmecher pe care îl joci?

— Nu e un rol, mamă. Nu sunt într-o piesă de teatru.

Eram disperat.

— Mamă, mă dor picioarele, și când nu mă dor mă mănâncă. Mi-au luat morfina...

— Ceea ce e foarte bine, m-a întrerupt maică-mea.

— Da, bine, mamă. N-ar fi frumos să avem un mic dependent de droguri care aleargă în toate părțile, nu-i așa?

De parcă eu aș fi putut alerga.

— Căcat. Mamă, vreau doar să fiu singur. Te deranjează asta? Că eu vreau doar să fiu singur?

— Bine, a spus ea.

Dante nu a mai venit să mă viziteze. Suna de două ori pe zi, doar ca să mă salute. Se îmbolnăvise. Gripă. Îmi părea rău pentru el. Avea o voce groaznică. Spunea că are niște vise. I-am spus că și eu am. Într-o zi a sunat și mi-a spus:

— Vreau să-ți spun ceva, Ari.

— Bine, am spus eu.

Apoi nu a mai spus nimic.

— Ce e? am întrebat.

— Lasă, a spus el. Nu contează.

M-am gândit că probabil conta foarte mult.

— Bine, am spus.

— Aș vrea să putem înota iar.

— Și eu, am spus.

Mă bucuram că sunase. Dar eram bucuros și că nu putea veni să mă vadă. Nu știam de ce. Din cine știe ce motiv, mă gândeam: *acum, viața mea va fi altfel*. Și îmi repetam asta întruna. Mă întrebam cum ar fi fost dacă mi-aș fi pierdut picioarele. Și, într-un fel, chiar le pierdusem. Nu pentru totdeauna. Dar pentru o vreme.

Am încercat să folosesc cârjele. Nu aveam nicio șansă. Nu că asistentele și maică-mea nu m-ar fi prevenit. Bănuiesc că pur și simplu trebuia să mă conving singur. Era imposibil, cu ambele picioare perfect drepte și brațul stâng în ghips.

Era greu să fac orice. Cel mai rău pentru mine era că trebuia să folosesc plosca. Bănuiesc că se poate spune că mi se părea ceva umilitor. Ăsta era cuvântul potrivit. Nu puteam să fac duș cu adevărat — și nu puteam să mă folosesc cu adevărat de ambele mâini. Dar partea bună era că îmi puteam folosi toate degetele. Bănuiesc că asta era ceva.

Exersam cu ajutorul unui scaun cu rotile, cu picioarele scoase în afară. Am botezat scaunul Fidel.

Doctorul Charles a venit să mă viziteze pentru ultima oară.

— Te-ai gândit la ce ți-am spus?

— Da, am zis eu.

— Și?

— Și cred că ai luat o decizie foarte bună atunci când te-ai făcut chirurg. Ai fi fost un psiholog groaznic.

— Deci așa ești tu, șmecher, nu-i așa?

— Da.

— Ei bine, poți să te duci acasă și să faci pe deșteptul acolo. Ce zici de asta?

Îmi venea să-l îmbrățișez. Eram fericit. Am fost fericit timp de aproximativ zece secunde. Apoi am început să mă simt foarte neliniștit.

I-am ținut maică-mii o predică.

— Când ajungem acasă nu mai ai voie să umbli ca o fantomă.

— Ce e cu treaba asta cu regulile, Ari?

— Fără umblat ca fantomele. Asta e tot.

— O să ai nevoie de ajutor, a spus ea.

— Dar o să am nevoie și să fiu lăsat în pace.

Ea mi-a zâmbit.

— Fratele cel Mare te supraveghează.

I-am zâmbit și eu.

Chiar și când voiam s-o urăsc pe maică-mea, tot o iubeam. M-am întrebat dacă era normal ca băieții de 15 ani să-și iubească mamele. Poate că era. Sau poate că nu.

Îmi amintesc cum m-am suit în mașină. A trebuit să mă întind pe bancheta din spate. A fost un adevărat chin să mă sui. Noroc că taică-meu e puternic. Totul a fost al naibii de greu, iar părinților mei le era o frică îngrozitoare să nu-mi facă rău.

În mașină nimeni nu a spus nimic.

Priveam afară, uitându-mă după păsări.

Îmi venea să închid ochii și să las tăcerea să mă înghită complet.

6

A doua zi de dimineață după ce mă întorsesem acasă, maică-mea m-a spălat pe cap.

— Ai un păr atât de frumos, mi-a spus ea.

— Cred că o să-l las lung, am spus eu.

De parcă aș fi avut de ales. Călătoria la frizerie ar fi fost un coșmar.

Maică-mea m-a spălat cu buretele.

Am închis ochii și am stat nemișcat.

Apoi m-a bărbierit.

După ce a ieșit din cameră am cedat și am început să plâng. Nu fusesem niciodată atât de trist. *Nu fusesem niciodată atât de trist. Nu fusesem niciodată atât de trist.*

Capul mă durea încă și mai tare decât picioarele.

Știu că maică-mea mă auzea. A avut amabilitatea să mă lase să plâng singur.

Am privit în gol pe fereastră cea mai mare parte a zilei. Am exersat mersul de unul singur prin casă cu căruciorul cu rotile. Maică-mea dădea întruna lucrurile mai în spate, ca să mă ajute.

Ne zâmbeam mereu.

— Poți să te uiți la televizor, a spus ea.

— Moarte cerebrală, am spus eu. Am o carte.

— Îți place?

— Da. E destul de dură. Nu textul. Dar, știi, lucrurile despre care vorbește. Bănuiesc că mexicanii nu sunt singurul popor sărac din lume.

Ne-am uitat unul la celălalt. Nu am zâmbit efectiv. Dar ne zâmbeam unul altuia în sinea noastră.

Surorile mele au venit la cină. Nepoții și nepoatele mele s-au semnat pe ghips. Cred că am zâmbit foarte mult, toată lumea vorbea și râdea și totul părea cât se poate de normal. Eu mă bucuram pentru maică-mea și taică-meu, deoarece cred că eu eram cel care făcea casa să fie tristă.

După ce au plecat surorile mele, l-am întrebat pe taică-meu dacă putem sta pe veranda din fața casei.

Eu stăteam pe Fidel. Maică-mea și taică-meu stăteau pe scaunele lor balansoare de exterior.

Am băut cafea.

Maică-mea și taică-meu se țineau de mână. M-am întrebat cum era oare când te țineai de mână cu cineva. Sunt sigur că în mâna cuiva puteai găsi uneori toate misterele universului.

7

Era o vară ploioasă. În fiecare după-amiază se strângeau norii, ca un cârd de ciori, și ploua. M-am îndrăgostit de tunet. Am terminat de citit *Fructele mâniei*. Apoi am terminat de citit *Război și pace*. Am hotărât că voiam să citesc toate cărțile lui Ernest Hemingway. Taică-meu a hotărât că va citi tot ce citeam eu. Poate că asta era modalitatea noastră de a discuta.

Dante venea pe la mine în fiecare zi.

De obicei, Dante vorbea și eu ascultam. S-a hotărât să-mi citească cu voce tare *Și soarele răsare*. N-am încercat să-l împiedic. Nu aveam să-l depășesc niciodată în încăpățânare pe Dante Quintana. Așa că îmi citea în fiecare zi un capitol din carte. Apoi discutam despre ea.

— E o carte tristă, am spus eu.

— Da. De asta îți place.

— Da, am spus. Exact așa e.

Nu m-a întrebat niciodată nimic despre cum mi se par schițele lui. Asta mă bucura. Pusesem caietul lui de desen sub pat, refuzând să mă uit în el. Cred că îl pedepseam pe Dante. Îmi oferise o bucată din el, pe care nu o mai oferise niciunei alte ființe umane. Iar eu nici măcar nu catadicsisem să mă uit la ea. De ce făceam asta?

Într-o zi, Dante a spus în treacăt că, în sfârșit, se dusese la psiholog.

Speram să nu-mi spună nimic despre ședința lui de terapie. Nu a făcut asta, iar eu m-am bucurat. Apoi m-am supărat cumva că nu făcuse asta. Bun, eram eu schimbător. Și inconsecvent. Da, așa eram.

Dante se uita întruna la mine.

— Ce e?

— Tu o să te duci?

— Unde?

— La psiholog, prostule.

— Nu.

— Nu?

Mi-am privit picioarele.

Îmi dădeam seama că Dante voia să spună iar „Îmi pare rău“. Dar nu a spus-o.

— M-a ajutat, a spus el. Să merg la psiholog. Nu a fost prea rău. Chiar m-a ajutat.
— Te mai duci?
— Poate.
Am dat din cap.
— Vorbitul nu ajută pe nimeni.
Dante a zâmbit.
— Nu că tu ai ști cum e asta.
Am zâmbit și eu.
— Da. Nu că eu aș ști.

8

Nu știu cum s-a întâmplat, dar într-o dimineață Dante a venit pe la mine și a hotărât să mă spele el cu buretele.

— E în regulă? a întrebat el.

— Păi, asta cam e treaba maică-mii, am spus eu.

— Ea a zis că e în regulă.

— Ai întrebat-o?

— Da.

— Aha, am spus. Dar tot e treaba ei.

— Și taică-tău? El nu te-a spălat niciodată?

— Nu.

— Te-a bărbierit?

— Nu. Nu vreau să facă asta.

— De ce?

— Pur și simplu.

Dante tăcea.

„N-o să-ți fac rău.“ Astea erau cuvintele care îmi umblau prin cap. Astea erau cuvintele cu care îmi venea să-l lovesc. Cuvintele erau rele. Și eu eram rău.

— Permite-mi, a spus el.

În loc să-i spun să se ducă dracului, i-am spus că e în regulă.

Învățasem să fiu complet pasiv când maică-mea mă spăla și mă bărbierea. Închideam ochii și mă gândeam la personajele din cartea pe care o citeam. Cumva, așa reușeam să trec peste asta.

Am închis ochii.

Am simțit pe umeri mâinile lui Dante, apa caldă, săpunul, cârpa.

Mâinile lui Dante erau mai mari decât cele ale mamei. Și mai moi. Era lent, metodic și atent. M-a făcut să mă simt la fel de fragil ca porțelanul.

Nu am deschis ochii nici măcar o dată.

Nu am rostit niciunul vreun cuvânt.

I-am simțit mâinile pe pieptul meu gol. Pe spate.

L-am lăsat să mă bărbierească.

După ce a terminat am deschis ochii. Pe față îi curgeau lacrimile. Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Îmi venea să strig la el. Îmi venea să-i spun că eu ar trebui să plâng.

Dante avea pe față o anumită expresie. Semăna cu un înger. Iar mie îmi venea doar să-i sfărâm maxilarul cu pumnul. Nu mai puteam suporta propria mea cruzime.

9

La trei săptămâni și două zile de la accident, m-am dus la cabinetul doctorului pentru ghipsuri noi și radiografii. Taică-meu și-a luat zi liberă. Pe drum spre cabinetul doctorului, era foarte vorbăreț — ceea ce era foarte ciudat.

— 30 august, a spus el.

Bun, asta era ziua mea de naștere.

— M-am gândit că poate ai vrea o mașină.

O mașină. Căcat!

— Da, am spus eu. Eu n-am carnet.

— Poți să ți-l iei.

— Ai spus că nu vrei ca eu să conduc.

— Eu n-am spus așa ceva. Maică-ta a spus asta.

De pe bancheta din spate nu vedeam fața maică-mii. Și nu prea puteam să mă aplec.

— Și maică-mea ce crede?

— Vrei să spui fascista de maică-ta?

— Da, ea, am spus eu.

Am izbucnit toți în râs.

— Deci ce zici de asta, Ari?

Taică-meu vorbea ca un copil.

— Cred că mi-ar plăcea, știi, o mașină din aia cu gardă la sol modificată.

Maică-mea a răspuns instantaneu:

— Nici nu se pune problema.

N-am mai rezistat. Cred că am râs cinci minute încontinuu. Taică-meu s-a alăturat și el distracției mele.

— Bine, am spus eu în cele din urmă. Vorbiți serios?

— Da.

— Mi-ar plăcea o camionetă veche.

Maică-mea și taică-meu au schimbat mai multe priviri.

— Am putea să aranjăm asta, a spus maică-mea.

— Am doar două întrebări. Prima întrebare e: îmi luați mașină pentru că vă e milă că sunt invalid?

Maică-mea era pregătită pentru asta.

— Nu. O să mai fii invalid încă trei sau patru săptămâni. Apoi o să faci niște terapie. Apoi o să fii în regulă. Și n-o să fii invalid. Pur și simplu, o să redevii o pacoste afurisită.

Maică-mea nu vorbea urât niciodată. Era o treabă serioasă.

— Care era a doua întrebare?

— Care dintre voi doi o să-mi dea lecții de condus?

Au răspuns amândoi în același timp.

— Eu.

M-am gândit să-i las pe ei să se certe pentru asta.

10

Detestam viața în atmosfera mică și claustrofobică a casei mele. Nu mai aveam senzația de acasă. Mă simțeam ca un musafir nedorit. Detestam faptul că eram servit încontinuu. Detestam faptul că părinții mei erau atât de răbdători cu mine. Chiar detestam asta. Ăsta e adevărul. Ei nu greșiseră cu nimic. Încercau doar să mă ajute. Dar eu îi detestam. Și pe Dante la fel.

Și mă detestam pe mine pentru că îi detestam pe ei. Iată, deci, cercul meu vicios. Universul meu privat, făcut din ură.

Mi se părea că n-o să se termine niciodată.

Mi se părea că viața mea nu avea să devină mai bună niciodată. Dar s-a îmbunătățit cu adevărat odată cu noile mele ghipsuri. Puteam îndoi genunchii. L-am mai folosit pe Fidel încă o săptămână. Apoi mi-au scos ghipsul de la mână și am putut să folosesc cârjele. L-am rugat pe taică-meu să-l ducă pe Fidel la subsol, ca să nu mai trebuiască să văd niciodată scaunul ăla stupid cu rotile.

Odată recăpătat uzul complet al brațelor, am putut să mă spăl singur. Am scos jurnalul și iată ce am scris: AM FĂCUT DUȘ!

De fapt, eram aproape fericit. Eu, Ari, aproape fericit.

— Ți-a revenit zâmbetul.

Asta mi-a spus Dante.

— Așa sunt zâmbetele. Vin și pleacă.

Mă durea brațul. Fizioterapeutul mi-a prescris niște exerciții. Uitați-vă la mine, îmi pot mișca brațul. Uitați-vă la mine!

Într-o zi m-am trezit, m-am dus în baie și m-am holbat la mine în oglindă. *Cine ești tu?* M-am dus în bucătărie. Acolo era maică-mea, care bea cafea și se uita peste planurile ei de lecție pentru noul an școlar.

— Îți faci planuri de viitor, mamă?

— Îmi place să fiu pregătită.

M-am așezat în fața ei.

— Ești o bună cercetașă.

— Nu-ți place asta la mine, nu-i așa?

— Ce te face să spui asta?

— Nu ți-a plăcut asta deloc, chestia cu cercetășia.

— Tata m-a pus să merg.

— Ești pregătit să te întorci la școală?

Am ridicat cârjele în aer.

— Da, o să pot purta pantaloni scurți în fiecare zi.

Maică-mea mi-a turnat o ceașcă de cafea și mi-a pieptănat părul cu mâna.

— Vrei să te tund?

— Nu. Îmi place.

Ea a zâmbit.

— Și mie îmi place.

Am băut cafea împreună, eu și cu maică-mea. Nu am vorbit prea mult. Mare parte a timpului, ea s-a uitat prin dosarele ei. Lumina de dimineață traversa întotdeauna bucătăria. Și exact în clipa aceea ea a părut tânără. Mi s-a părut că e cu adevărat frumoasă. Chiar *era* frumoasă. O invidiam. Ea știuse întotdeauna cine era.

Voiam s-o întreb *Mamă, când o să aflu cine sunt?* Dar n-am întrebat-o.

M-am întors, împreună cu cârjele, în camera mea și am scos jurnalul. Evitasem să mai scriu în el. Cred că mă temeam că toată furia mea avea să se reverse asupra paginilor. Și, pur și simplu, nu voiam să privesc la toată acea furie. Era un tip diferit de durere. O durere pe care nu o puteam suporta. Am încercat să nu mă gândesc la asta. Am început pur și simplu să scriu:

— Peste cinci zile începe școala. Clasa a unșpea. Bănuiesc că va trebui să merg la școală în cârje. Or să mă observe toți. Căcat.

— Mă văd mergând cu o camionetă pe un drum pustiu, nu mai e nimeni în jur. Ascult Los Lobos. Mă văd întins în bena camionetei, privind fix toate stelele. Niciun fel de poluare luminoasă.

— Fizioterapia o să înceapă curând. Doctorul spune că înotul îmi va prinde foarte bine. Înotul o să mă facă să mă gândesc la Dante. Căcat!

— Când o să mă fac suficient de bine o să încep să ridic haltere. Tata ține la subsol vechile lui haltere.

— Dante pleacă peste o săptămână. Mă bucur. Am nevoie de o pauză față de el. M-am săturat să vină în fiecare zi pe la mine, doar pentru că el se simte prost. Nu știu dacă o să mai fim vreodată prieteni.

— Vreau câine. Vreau să îl scot la plimbare în fiecare zi.

— Plimbare în fiecare zi! M-am îndrăgostit de gândul acesta.

— Nu știu cine sunt.

— Ce îmi doresc cu adevărat de ziua mea de naștere: să vorbească despre fratele meu cineva. Vreau să-i văd fotografia pe unul din pereții casei noastre.

— Eu sperasem, cumva, ca asta să fie vara în care aveam să descopăr că sunt viu. Lumea despre care maică-mea și taică-meu spuneau că există undeva și mă așteaptă. Lumea aia nu există de fapt.

În seara aia a venit Dante pe la mine. Ne-am așezat pe treptele verandei din fața

casei.

El a întins brațul, cel care fusese rupt la accident.

Am întins *și eu* brațul, cel care fusese rupt la accident.

— Acum e bine, a spus el.

Am zâmbit amândoi.

— Când ceva se rupe, poate fi reparat.

Dante a întins iar brațul.

— E ca nou.

— Poate nu chiar ca nou, am spus eu. Dar în orice caz e bun.

Fața i se vindecase. Dante era din nou perfect, în lumina serii.

— Astăzi am fost la înot, a spus el.

— Cum a fost?

— Iubesc înotul, a spus el.

— Știu asta.

— Iubesc înotul, a spus el din nou.

O scurtă vreme a tăcut. Apoi a spus:

— Iubesc înotul — *și pe tine*.

Eu nu am spus nimic.

— Înotul și pe tine, Ari. Asta iubesc cel mai mult.

— N-ar trebui să spui asta.

— E adevărat.

— N-am spus că nu e adevărat. Am spus doar că n-ar trebui să spui asta.

— De ce?

— Dante, eu nu...

— Tu nu trebuie să spui nimic. Știu că suntem diferiți. Nu suntem la fel.

— Nu, nu suntem la fel.

Știam ce vrea să spună și îmi doream enorm ca el să fi fost altcineva, altcineva care nu trebuia să spună lucrurile cu voce tare. Eu dădeam din cap întruna.

— Mă urăști?

Nu-mi dau seama ce s-a întâmplat în clipa aia. De la accident încoace fusesem furios pe toată lumea, îi urâsem pe toți, pe Dante, pe mama și tata, mă urâsem pe mine însumi. Pe toți. Dar chiar în clipa aia mi-am dat seama că de fapt nu îi uram pe toți. De fapt nu. Nu îl uram pe Dante deloc. Nu știam cum să fiu prietenul lui. Nu știam cum să fiu prietenul nimănui. Dar asta nu însemna că îl uram.

— Nu, am spus, nu te urăsc, Dante.

Am rămas așa, fără să spunem nimic.

— O să mai fim prieteni? După ce mă întorc din Chicago?

— Da, am spus eu.

— Serios?

— Da.

— Promiți?

M-am uitat la fața lui perfectă.
— Promit.
El a zâmbit. Nu plângea.

11

Dante și părinții lui au venit acasă la noi cu o zi înainte de plecarea lor spre Chicago. Mamele noastre au gătit împreună. Nu m-a surprins faptul că se înțelegeau atât de bine. În anumite moduri erau la fel. Ceea ce m-a surprins a fost cât de bine se înțelegeau domnul Quintana și taică-meu. Au stat în sufragerie, bând bere și discutând despre politică. Adică bănuiesc că, în mare, erau de acord unul cu celălalt.

Dante și cu mine am stat pe verandă.

Din cine știe ce motiv, amândurora ne plăceau verandele.

Nu am vorbit prea mult. Cred că nu prea știam ce să ne spunem. Apoi mi-a venit o idee. Mă jucam cu cârjele.

— Caietul tău de desen e sub patul meu. Vrei te rog să-l aduci?

Dante a ezitat, dar apoi a dat din cap că da.

A dispărut în casă, iar eu am așteptat.

Când s-a întors mi-a întins caietul.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, i-am spus.

— Ce?

— Nu m-am uitat în el.

El nu a spus nimic.

— Am putea să ne uităm împreună?

El nu a spus nimic, așa că eu am deschis caietul. Primul desen era un autoportret. Dante citea o carte. Al doilea desen era cu tatăl lui, care citea și el o carte. Apoi mai era un autoportret. Doar fața lui.

— În ăsta pari trist.

— Poate că eram trist în ziua aia.

— Acum ești trist?

Nu a răspuns la întrebarea mea.

Am dat pagina și am privit îndelung un desen cu mine. Nu am spus nimic. Erau cinci sau șase desene pe care mi le făcuse în ziua în care venise pe la mine. Le-am studiat cu atenție. Desenele nu aveau nimic neglijent. Absolut nimic neglijent. Erau exacte, deliberate și pline de toate lucrurile pe care le simțise el. Și totuși, păreau foarte spontane.

Dante nu a scos un cuvânt în timp ce eu mă uitam la desene.

— Sunt oneste, am spus.

— Oneste?

— Oneste și adevărate. Într-o bună zi o să fii un mare artist.

— Într-o bună zi, a spus el. Ascultă, nu trebuie neapărat să păstrezi caietul de desen.

— Mi l-ai dat mie. E al meu.

Asta a fost tot ce ne-am spus. Apoi n-am făcut altceva decât să stăm acolo.

În seara aceea nu ne-am luat la revedere cu adevărat. Nu cu adevărat. Domnul Quintana m-a sărutat pe obraz. Asta era schema lui. Doamna Quintana mi-a pus mâna pe bărbie și mi-a ridicat capul. M-a privit în ochi, ca și cum ar fi vrut să-mi aducă aminte ce îmi spusese la spital.

Dante m-a strâns în brațe.

L-am strâns și eu în brațe.

— Ne vedem peste câteva luni, a spus el.

— Da, am spus eu.

— O să-ți scriu, a spus el.

Știam că așa avea să facă.

Nu eram prea sigur că eu aveam să-i răspund.

După ce au plecat ei, eu, maică-mea și taică-meu am rămas pe verandă. A început să plouă, dar noi am rămas acolo. Stăteam și ne uitam la ploaie în tăcere. Eu mi-l imaginam întruna pe Dante cum stă în ploaie, ținând o pasăre cu aripa ruptă. Nu-mi dădeam seama dacă zâmbea sau nu. Oare dacă-și pierduse zâmbetul?

Mi-am mușcat buza, ca să nu plâng.

— Îmi place enorm ploaia, a șoptit maică-mea.

Și mie îmi place enorm. Și mie îmi place enorm.

Mă simțeam de parcă aș fi fost cel mai trist băiat din univers. Vara venise și plecase. Vara venise și plecase. Iar lumea lua sfârșit.

Scrisori pe o pagină

Există unele cuvinte pe care
nu voi învăța niciodată să le scriu corect.

1

Prima zi de școală de la Liceul Austin, 1987.

— Ce ai pățit, Ari?

Aveam un răspuns de un cuvânt la întrebarea asta.

— Accident.

Gina Navarro m-a acostat în timpul prânzului și a spus:

— Accident?

— Da, am spus eu.

— Ăsta nu e un răspuns.

Gina Navarro. Gina se simțea cumva îndreptățită să mă hărțuiască, din cauză că mă știa din clasa întâi. Dacă știam ceva despre Gina, asta era că nu-i plăceau răspunsurile simple. *Viața e complicată.* Ăsta era motto-ul ei. *Ce să spun? Ce să spun?* Așa că nu am spus nimic. M-am mulțumit să o privesc.

— Tu n-o să te schimbi niciodată, nu-i așa, Ari?

— Schimbarea e supraestimată.

— Nu că tu ai avea de unde să știi asta.

— Da, nu că eu aș avea de unde să știu asta.

— Nu sunt sigură că-mi place de tine, Ari.

— Nici eu nu sunt sigur că-mi place de tine, Gina.

— Ei bine, nu toate relațiile se bazează pe *plăcut*.

— Bănuiesc că nu.

— Ascultă, eu sunt cea mai bună relație pe termen lung pe care ai avut-o vreodată.

— Mă deprimi ca dracu', Gina.

— Nu mă învinovăți pe mine pentru melancolia ta.

— Melancolie?

— Caută în dicționar. Dispozițiile tale de ratat sunt doar vina ta, a nimănui altcuiva. Doar uită-te puțin la tine. Ești un dezastru.

— Eu sunt un dezastru? Plimbă ursul, Gina. Lasă-mă, vreau să fiu singur.

— Asta e problema ta. Ești prea mult singur. Prea mult timp petrecut cu tine însuți. Vorbește.

— N-am chef.

Știam că n-o să renunțe.

— Uite ce e, spune-mi doar ce s-a întâmplat.

— Ți-am spus deja. A fost un accident.

— Ce fel de accident?

— E complicat.

— Faci mișto de mine.

— Ți-ai dat seama?

— Ești un tâmpit.

— Sigur că da.

— Sigur că da.

— Mă plictisești îngrozitor.

— Ar trebui să-mi mulțumești. Cel puțin eu vorbesc cu tine. Ești cel mai nepopular tip din toată școala.

Am arătat cu degetul spre Charlie Escobedo, care ieșea din cantină.

— Nu, ăla e cel mai nepopular tip din toată școala. Eu nici măcar nu mă apropii de el.

Chiar atunci a trecut pe acolo Susie Byrd. S-a așezat lângă Gina, holbându-se la cârjele mele.

— Ce s-a întâmplat?

— Accident.

— Accident?

— Așa pretinde.

— Ce fel de accident?

— Nu vrea să spună.

— Bănuiesc că voi două nu aveți neapărat nevoie de mine pentru conversația asta, nu-i așa?

Gina începea să se înfurie. Ultima oară când văzusem expresia aceea pe fața ei aruncase în mine cu o piatră.

— Spune-ne, a zis ea.

— Bine, am spus. A fost după o furtună. Vă amintiți după-amiaza în care a căzut grindină?

Au dat amândouă din cap.

— În ziua aia. Ei bine, în mijlocul drumului era un tip spre care venea o mașină. M-am aruncat și l-am împins din calea ei. I-am salvat viața. Mașina mi-a trecut peste picioare. Asta e toată povestea.

— Ești un mare mincinos, a spus Gina.

— E adevărat, am spus eu.

— Tu chiar vrei să te cred că ești un fel de erou?

— O să arunci iar cu o piatră în mine?

— Chiar ești un mare mincinos, a spus Susie. Cine era ăsta, tipul pe care cică l-ai salvat?

— Nu știu. Un tip.

— Cum îl chema?

Am așteptat puțin înainte de a răspunde.

— Cred că îl chema Dante.

— Dante? Așa îl chema? Și vrei să te credem?

Gina și Susie și-au aruncat o privire: „tipul ăsta e extraordinar“. Privirea aceea. S-au ridicat amândouă de la masă și au plecat.

Am zâmbit tot restul zilei. Uneori nu trebuie decât să le spui oamenilor adevărul. N-or să te creadă și, după asta, or să te lase în pace.

2

Ultima oră din ziua aceea era engleza, cu domnul Blocker. Profesor foarte nou, proaspăt ieșit din universitate, numai zâmbete și entuziasm. Încă mai credea că elevii de liceu sunt drăguți. Era un mare naiv. Lui Dante i-ar fi plăcut enorm de el.

Voia să ne cunoască. Bineînțeles că voia asta. Îi compătimeam întotdeauna pe profesorii noi. Se străduiau prea mult. Asta mă făcea să mă simt jenat.

Primul lucru pe care l-a făcut domnul Blocker a fost să ne ceară să vorbim despre *un* lucru interesant care ni s-a întâmplat în timpul verii. Nu suportasem niciodată porcăria asta cu spartul gheții. M-am hotărât să o întreb pe maică-mea despre profesori și exercițiile lor de spart gheața.

Gina Navarro, Susie Byrd și Charlie Escobedo erau și ei la ora asta. Nu-mi plăcea asta. Ăștia trei îmi puneau întotdeauna o groază de întrebări. Întrebări la care eu nu voiam să răspund. Voiau să mă cunoască. Ei bine, pe mine nu mă interesa să fiu cunoscut. Voiam să-mi cumpăr un tricou pe care să scrie: SUNT INCOGNOSCIBIL. Dar asta doar ar fi făcut-o pe Gina Navarro să-mi pună și mai multe întrebări.

Așa că eram acolo, blocat într-o clasă cu Gina, Susie și Charlie — și un profesor nou căruia îi plăcea să pună întrebări. Ascultam cumva pe jumătate ce i se părea fiecăruia că ar fi ceva interesant. Johnny Alvarez a spus că învățase să conducă. Felipe Calderón a spus că fusese în Los Angeles ca să-și viziteze vărul. Susie Byrd a spus că ea se dusese în Tabăra pentru Fete din Austin. Carlos Gallinar a susținut că își pierduse virginitatea. Toată lumea a râs. *Cine era tipa? Cine era tipa?* După asta, domnul Blocker a trebuit să stabilească niște reguli. Eu m-am hotărât să mă retrag. Mă pricepeam de minune la visatul cu ochii deschiși. Am început să mă gândesc la camioneta pe care speram să o primesc de ziua mea de naștere. Mă imaginam conducând-o pe un drum de pământ, cu nori pe cerul albastru și U2 cântând în fundal. Atunci am auzit vocea domnului Blocker, îndreptată în direcția mea.

— Domnule Mendoza? Ești atent?

Cel puțin îmi pronunța numele corect. Am ridicat privirea spre el.

— Da, domnule, am spus.

Apoi am auzit vocea Ginei strigând:

— Lui nu i se întâmplă niciodată ceva interesant.

Toată lumea a râs.

— Așa e, am spus.

M-am gândit că poate domnul Blocker o să treacă la altcineva, dar nu a făcut-o. Aștepta în continuare să spun ceva.

— Ceva interesant, nu-i așa? am spus. Gina are dreptate. Vara asta nu mi s-a întâmplat nimic interesant.

— Nimic?

— Mi-am rupt picioarele într-un accident. Bănuiesc că asta poate fi considerat interesant.

Am dat din cap, dar mă simțeam foarte stânjenit, așa că m-am decis să fac pe deșteptul, ca toți ceilalți.

— A, am spus, până acum n-am mai încercat morfina. Asta chiar a fost interesant.

Toată lumea a râs. Mai ales Charles Escobedo, care își dedicase viața experimentelor cu substanțe care îți modifică dispoziția.

Domnul Blocker a zâmbit.

— Probabil că ai avut dureri serioase.

— Da, am spus.

— O să te faci bine, Ari?

— Da.

Detestam conversația asta.

— Te mai doare?

— Nu, am spus.

Era o minciună nevinovată. Răspunsul adevărat era mai lung și mai complicat. Gina Navarro avea dreptate. Viața chiar *era* complicată.

3

Am luat jurnalul și am răsfoit prin el. Mi-am studiat scrisul. Aveam un scris groaznic. Nimeni nu-l putea citi în afară de mine. Asta era vestea bună. Nu că ar fi vrut cineva să-l citească. M-am hotărât să scriu ceva. Iată ce am scris:

Vara asta am învățat să înot. Nu, nu e adevărat. Cineva m-a învățat. Dante.

Am smuls pagina.

4

— Tu folosești metode de spart gheața cu elevii, în prima zi de școală?

— Sigur.

— De ce?

— Îmi place să-mi cunosc elevii.

— La ce bun?

— Pentru că sunt profesoară.

— Ești plătită să predai științe politice. Primul, al doilea și al treilea amendament din Constituție. Chestii de genul ăsta. De ce nu te apuci imediat de asta?

— Eu predau elevilor. Elevii sunt oameni, Ari.

— Nu suntem chiar așa de interesanți.

— Sunteți mai interesanți decât credeți.

— Suntem dificili.

— Asta face parte din farmecul vostru.

Maică-mea avea o expresie interesantă pe față. Am recunoscut acea expresie. Uneori maică-mea locuia într-un spațiu intermediar dintre ironie și sinceritate. Asta făcea parte din farmecul *ei*.

5

A doua zi de școală. Normală. În afara faptului că după școală, în timp ce o așteptam pe maică-mea, s-a apropiat de mine o fată, Ileana. A scos o cariocă și și-a scris numele pe unul din ghipsurile mele.

M-a privit în ochi. Am vrut să-mi întorc privirea. Dar n-am făcut-o.

Ochii ei semănau cu cerul nopții din deșert.

Aveam senzația că în interiorul ei trăia o lume întreagă. Nu știam nimic despre lumea aceea.

6

O camionetă Chevy din 1957. Vișinie, cu aripi și capace ale roților cromate și cauciucuri cu dungă albă. Era cea mai frumoasă camionetă din lume. Și era a mea.

Îmi amintesc că l-am privit pe taică-meu în ochi și am șoptit:

— Mulțumesc.

Mă simțeam stupid și stingher. L-am îmbrățișat. Penibil. Dar mulțumirile și îmbrățișarea erau sincere. Erau sincere.

O camionetă adevărată. O camionetă adevărată pentru Ari.

Ce nu am primit: o fotografie cu fratele meu pe unul dintre pereții casei noastre.

Nu le poți avea pe toate.

M-am urcat în camionetă și a trebuit să fac un efort ca să mă alătur din nou celorlalți. Detestam petrecerile — chiar și pe cele date în cinstea mea. În clipa aceea mi-ar fi plăcut să ies cu camioneta pe șosea, cu fratele meu alături de mine. Și cu Dante. Fratele meu și Dante. Asta ar fi fost petrecerea care mi-ar fi plăcut.

Bănuiesc că *într-adevăr* îmi era dor de Dante — chiar dacă mă străduiam din răsputeri să nu mă gândesc la el. Dar atunci când te străduiești din greu să nu te gândești la ceva, problema e că te gândești la acel lucru încă și mai mult.

Dante.

Din cine știe ce motiv, m-am gândit la Ileana.

7

În fiecare zi mă trezeam devreme și țopăiam până la camioneta care era în garaj. O scosesem pe alee, cu spatele. Un univers întreg aștepta să fie descoperit cu camioneta. Așezat pe locul șoferului, totul mi se părea posibil. Era ciudat să simt acele momente de optimism. Ciudat și minunat.

A da drumul la radio și a sta pur și simplu acolo era varianta mea de rugăciune.

Într-o dimineață, maică-mea a ieșit din casă și mi-a făcut o fotografie.

— Unde te duci? a întrebat ea.

— La școală, am spus eu.

— Nu, a spus ea. Nu asta am vrut să spun. Prima oară când o să poți conduce chestia asta, unde o să te duci cu ea?

— În deșert, am spus.

Nu i-am spus că voiam să merg acolo și să mă uit la stele.

— De unul singur?

— Da, am spus.

Știam că ar fi vrut să mă întrebe dacă îmi făceam vreun prieten nou la școală. Dar n-a întrebat. Apoi ochii ei s-au oprit asupra ghipsului.

— Cine e Ileana?

— O fată.

— E drăguță?

— Prea drăguță pentru mine, mamă.

— Băiat prostuț.

— Da, băiat prostuț.

În noaptea aia am avut un coșmar. Mergeam cu camioneta pe o stradă. Lângă mine era Ileana. Am privit spre ea și i-am zâmbit. Nu l-am văzut pe el, pe Dante, cum stă în mijlocul drumului. N-am putut opri. N-am putut opri. Când m-am trezit eram scăldat în transpirație.

O doua zi dimineață, în timp ce stăteam în camioneta mea și beam o cafea, din casă a ieșit maică-mea. S-a așezat pe treptele verandei. A bătut cu palma pe treapta de lângă ea. S-a uitat la mine cum cobor cu greutate din camionetă. Încetase să mai umble ca o fantomă.

M-am îndreptat spre ea și m-am așezat alături, pe treptele din fața casei.

— Săptămâna viitoare scapi de ghipsuri, a spus ea.

Am zâmbit.

— Da.

— Apoi urmează fizioterapia.

— Apoi lecțiile de conducere, am spus eu.

— Taică-tău abia așteaptă să te învețe.

— Ai pierdut la aruncarea cu banul?

Maică-mea a râs.

— Fii răbdător cu el, bine?

— Nicio problemă, mamă.

Știam că vrea să discute cu mine despre ceva anume. Îmi dădeam seama întotdeauna.

— Ți-e dor de Dante.

M-am uitat spre ea.

— Nu știu.

— Cum e posibil să nu știi?

— Păi, uite, mamă, mă rog, chestia e că Dante e ca tine. Adică, uneori umblă ca o fantomă.

Nu a spus nimic.

— Îmi place să fiu singur, mamă. Știu că nu înțelegi chestia asta a mea, dar așa e.

A dat din cap, părând că mă ascultă cu adevărat.

— Noaptea trecută i-ai strigat numele, a spus ea.

— Ah, am spus. A fost doar un vis.

— Urât?

— Da.

— Vrei să vorbim despre asta?

— Nu prea.

Ea mi-a dat un ghiont, în sensul de *haide, fă-i pe plac mamei tale*.

— Mamă, tu ai vreodată coșmaruri?

— Nu des.

— Nu ca mine și tata.

— Tu și taică-tău aveți războaiele voastre personale.

— Poate că da. Urăsc coșmarurile mele.

Simțeam că maică-mea mă ascultă. Era întotdeauna aproape. O uram pentru asta. Și o iubeam.

— Mergeam cu camioneta și ploua. N-am văzut că Dante stătea în mijlocul drumului. N-am putut opri. N-am putut.

— Dante?

— Da.

Maică-mea m-a strâns de braț.

— Uneori mi-aș dori să fumez, am spus eu.
— Îți iau camioneta imediat.
— Ei, cel puțin știu ce o să pățesc când o să încalc regulile.
— Crezi că sunt rea?
— Cred că ești strictă. Prea strictă uneori.
— Îmi pare rău.
— Nu, nu-ți pare.
Am strâns cârjele în pumni.
— Într-o zi va trebui să încalc unele din regulile tale, mamă.
— Știu, a spus ea. Dar încearcă s-o faci pe la spatele meu, bine?
— Poți fi sigură de asta, mamă.
Am început amândoi să râdem. Așa cum făceam eu și cu Dante.
— Îmi pare rău pentru coșmarurile tale, Ari.
— Tata a auzit?
— Da.
— Îmi pare rău.
— Nu poți controla ce visezi.
— Știu. Nu l-am călcat pe Dante cu intenție.
— Nu. A fost doar un vis.
Nu i-am spus că nu fusesem atent. Mă uitam la o fată, când ar fi trebuit să conduc. De asta îl călcasem pe Dante. Nu i-am spus asta.

8

Două scrisori de la Dante într-o singură zi. Când m-am întors de la școală le-am găsit pe patul meu. Detestam faptul că maică-mea știa despre scrisorile astea. Stupid. De ce se întâmpla asta? Intimitatea. Asta era. Ca tip nu aveai nicio intimitate.

Dragă Ari

Bun, chiar m-am îndrăgostit de Chicago. Uneori merg cu trenul suspendat și inventez în cap povești despre oameni. Aici sunt mai mulți negri decât în El Paso. Și îmi place asta. Sunt o grămadă de irlandezi și est-europeni, și, bineînțeles, sunt și mexicani. Mexicanii sunt pretutindeni. Noi suntem ca vrăbiile. Știi, eu încă nu îmi dau seama cu adevărat dacă sunt mexican. Nu cred că sunt. Ce sunt eu, Ari?

NU AM VOIE SĂ MERG CU TRENUL NOAPTEA. REPET: NU AM VOIE.

Maică-mea și taică-meu cred că o să mi se întâmple ceva rău. Nu știu dacă ei erau așa înainte de accident. Așa că îi spun lui taică-meu „Tată, în tren nu poate să mă calce mașina, ce naiba“. Taică-meu, care în cele mai multe privințe e destul de relaxat, mi-a aruncat o anumită privire. „Nu mergi noaptea cu trenul.“

Lui taică-meu îi place slujba de aici. Trebuie să predea un singur curs și să pregătească o prelegere pe o temă anume. Cred că scrie despre poemul lung în post-modernism sau ceva de genul ăsta. Sunt sigur că eu și cu maică-mea o să asistăm la prelegere. Îl iubesc pe taică-meu, dar nu-mi plac toate chestiile astea academice. Prea multă analiză. Unde a dispărut lectura de plăcere a unei cărți?

Maică-mea se folosește de ocazia asta ca să scrie o carte despre dependențe și tineri. Cei mai mulți clienți ai ei sunt dependenți adolescenți. Nu că ar vorbi prea mult despre lucrarea ei. Zilele astea petrece o grămadă de timp la bibliotecă și cred că se simte bine. Părinții mei sunt amândoi niște tocilari. Îmi place asta la ei.

Am niște prieteni. Sunt în regulă. Bănuiesc că sunt diferiți. Știi, grupul de oameni care a început să mă intereseze e format doar din gotici. Am fost la o petrecere și am băut prima mea bere. Mă rog, de fapt trei beri. M-am îmbătat puțin. Nu prea mult, doar puțin. Nu mă pot hotărî dacă îmi place sau nu berea. Mă gândesc că atunci când o să mă

maturizez o să fiu băutor de vin. Și nu vorbesc despre de-ăla ieftin. Nu cred că sunt snob. Dar maică-mea spune că sufăr de sindromul copilului singur la părinți. Cred că a inventat asta. Și, oricum, a cui e vina? Cine-i împiedică să mai facă un copil?

La petrecere mi s-a oferit un joint. Am tras de câteva ori. Bun, nu prea vreau să vorbesc despre asta.

Maică-mea m-ar omorî dacă ar ști că experimentez substanțe care îți modifică dispoziția. Bere și iarbă. Nu e rău deloc. Dar maică-mea ar fi de altă părere. Mi-a vorbit despre ceea ce ea numește „droguri de intrare". Mi se încețoșează ochii când mă dăscălește despre droguri și îmi aruncă una din privirile ei.

Chestia cu iarba și cu berea a fost doar una din chestiile alea care se întâmplă la o petrecere. Nu e chiar așa mare lucru, dacă stai să te gândești. Nu că aș avea de gând să discut despre asta cu maică-mea. Și nici cu taică-meu.

Tu ai băut bere? Ai băgat iarbă? Spune-mi.

I-am auzit pe maică-mea și pe taică-meu vorbind. Au hotărât deja că, dacă taică-meu o să primească aici o ofertă de lucru, o s-o refuze. „Nu e un loc bun pentru Dante." Au hotărât deja asta. Bineînțeles, pe mine nu m-au întrebat. Bineînțeles că nu. Ce-ar fi să afle și ce crede Dante? Lui Dante îi place să vorbească în numele lui. Da, chiar așa.

Nu vreau ca părinții mei să-și organizeze lumea în jurul meu. Într-o zi o să-i dezamăgesc. Și-atunci cum va fi?

Adevărul e, Ari, că mi-e dor de El Paso. Când ne-am mutat acolo prima oară l-am urât. Dar acum mă gândesc la El Paso tot timpul.

Și mă gândesc la tine.
Al tău,
Dante
P. S. Aproape în fiecare zi, după școală, mă duc la înot. M-am tuns. Am părul foarte scurt. Dar părul scurt e bun pentru înot. Părul lung e nasol dacă înoți în fiecare zi. Nu înțeleg de ce mi l-am lăsat lung vreodată.

Dragă Ari,

Pe aici toată lumea dă petreceri. Taică-meu crede că e excelent că sunt invitat. Maică-mea, mă rog, e greu să ghicești ce crede ea. Îmi dau seama că e în alertă. După ultima petrecere mi-a zis că-mi miros hainele a țigară. „Unii oameni fumează", i-am spus. „Eu n-am ce să fac." Mi-a aruncat privirea aia.

Deci vineri seară m-am dus la o petrecere. Și, bineînțeles, era alcool. Am băut o bere și apoi am decis că berea nu e de mine. Mi-a plăcut votca cu suc de portocale. Ari, erau atât de mulți oameni acolo. Uimitor. Eram ca gândacii de bucătărie! Nu te puteai mișca fără să te ciocnești de cineva. Așa că am umblat pe-acolo, am discutat cu oamenii și m-am distrat.

Cumva, m-am trezit că discut cu o fată. O cheamă Emma, e deșteaptă, amabilă și

frumoasă. Stăteam în bucătărie, discutând, și ea a spus că-i place foarte mult numele meu. Și, dintr-odată, s-a aplecat și m-a sărutat. Bănuiesc că s-ar putea spune că am sărutat-o și eu. Gura ei avea gust de mentă și țigări și a fost, mă rog, a fost plăcut, Ari.

Ne-am sărutat îndelung.

Am fumat o țigară împreună cu ea și ne-am sărutat iar.

Îi plăcea să-mi atingă fața. Mi-a spus că sunt frumos. Nimeni nu mi-a mai spus vreodată că sunt frumos. Mamele și tații nu se pun.

Apoi am ieșit afară.

Ea a mai fumat o țigară. M-a întrebat dacă vreau și eu una. I-am spus că una îmi ajungea, pentru că eram înotător.

Încă mă mai gândesc la sărutul ăla.

Mi-a dat numărul ei de telefon.

Nu sunt sigur cum e cu toate chestiile astea.

Prietenul tău,
Dante

9

Am încercat să mi-l imaginez pe Dante cu părul scurt. Am încercat să mi-l imaginez sărutând o fată. Dante era complicat. Ginei i-ar fi plăcut de el. Nu că aș fi avut de gând să le fac cunoștință.

M-am întins pe pat, gândindu-mă să-i scriu și eu. În schimb, am început să scriu în jurnal.

Cum ar fi să săruți o fată? Mai exact, pe Ileana. Gura ei nu ar avea gust de țigară. Ce gust are gura unei fete, când o săruți?

M-am oprit din scris și am încercat să mă gândesc la altceva. M-am gândit la eseul stupid despre Marea Criză pe care nu voiam să-l scriu. M-am gândit la Charlie Escobedo, care voia să bag droguri cu el. Am început să mă gândesc iar la cum sărutase Dante o fată și apoi m-am gândit iar la Ileana. Poate că și gura ei avea să aibă gust de țigară. Poate că fuma. Nu știam absolut nimic despre ea.

M-am ridicat în capul oaselor pe pat. Nu, nu, nu. Nu trebuia să mă gândesc la sărutat. Apoi, nu știu de ce, m-am simțit trist. Și apoi am început să mă gândesc la fratele meu. De fiecare dată când eram trist mă gândeam la el.

Poate că undeva, în adâncul meu, o parte din mine se gândea întotdeauna la el. Uneori mă surprindeam ortografiindu-i numele. *B-E-R-N-A-R-D-O*. Ce făcea oare creierul meu, ortografiindu-i numele fără permisiunea mea?

Uneori cred că nu îmi îngădui mie însumi să știu la ce mă gândesc cu adevărat. Asta nu prea are sens, dar pentru mine are. Am o idee, că motivul pentru care visăm este că ne gândim la unele lucruri la care nu știm că ne gândim — ei bine, lucrurile ălea ies pe furiș din noi în vise. Poate că noi suntem ca niște cauciucuri care au prea mult aer în ele. Aerul trebuie să răsufle. Asta sunt visele.

Și, dacă stau să mă gândesc, am avut un vis despre fratele meu. Eu aveam patru ani, el avea 15 și ne plimbam. El mă ținea de mână, iar eu priveam în sus spre el. Eram fericit. A fost un vis frumos. Cerul era albastru, limpede și pur.

Poate că visul venea din amintire. Visele nu vin de nicăieri. Asta e sigur. Cred că aș vrea să studiez visele, atunci când o să fiu suficient de mare ca să pot alege efectiv ce vreau să studiez. Ce e absolut sigur e că nu vreau să-l studiez pe Alexander Hamilton. Da, poate că o să studiez visele și de unde vin ele. Freud. Poate că asta o să fac — o să

scriu o lucrare despre Sigmund Freud. Așa o să am un avans.

Și poate că o să-i ajut pe cei care au coșmaruri. Ca să nu le mai aibă. Cred că mi-ar plăcea să fac asta.

10

Am hotărât că o să găsesc un mod de a o săruta pe Ileana Tellez. Dar când? Unde? Ea nu merge la niciuna dintre orele mele. Abia dacă o văd.

Să-i găsesc dulapul. Ăsta e planul.

11

În timp ce ne întorceam de la cabinetul doctorului, maică-mea m-a întrebat dacă îi scrisesem lui Dante.

— Nu încă.

— Cred că ar trebui să-i scrii.

— Mamă, sunt fiul tău, nu cutie pentru sugestii și reclamații.

Mi-a aruncat o privire.

— Nu-ți lua ochii de la drum, i-am spus.

După ce am ajuns acasă, am scos jurnalul și iată ce am scris:

Dacă visele nu vin de undeva anume, atunci ce înseamnă că l-am călcat cu mașina pe Dante în vis? Ce înseamnă că am avut visul ăla iar? De ambele dăți priveam fix la Ileana în timp ce îl călcam pe Dante. Bun, asta nu e în regulă.

Aerul răsufla.

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Pot să mă gândesc la visele pe care le am despre fratele meu sau la visele pe care le am despre Dante.

Astea sunt variantele?

Cred că ar trebui să-mi fac și eu cât de cât o viață.

12

Când mă gândesc la visul despre fratele meu, îmi dau seama că ultima oară când l-am văzut eu a fost când aveam patru ani. Așa că există o legătură directă între acest vis și viața mea. Bănuiesc că atunci s-a întâmplat totul. Eu aveam patru ani, el 15. Atunci a făcut el ce a făcut. Și acum e arestat. Nu arestat. Deținut. E o diferență. Unchiul meu se îmbată uneori și ajunge la arest. Asta o supără foarte tare pe maică-mea. Dar el iese rapid, pentru că nu conduce când bea — doar că ajunge în niște locuri stupide și devine puțin beligerant cu oamenii. Dacă acest cuvânt, beligerant, nu ar fi fost inventat, ar fi trebuit inventat pentru unchiul meu, când bea. Dar întotdeauna îl scoate cineva pe cauțiune. La închisoare nu există scoatere pe cauțiune. Nu ieși repede. Închisoarea e un loc unde ești băgat pentru vreme îndelungată.

Deci acolo e fratele meu. La închisoare.

Nu știu dacă e într-o închisoare federală sau statală. Nu știu de ce cineva e trimis la una sau la alta. Asta nu e ceva ce te învață la școală.

Vreau să aflu de ce e fratele meu la închisoare. E un proiect de cercetare. M-am gândit la asta. M-am gândit și m-am tot gândit. Ziarele. Nu-i așa că ziarele vechi sunt păstrate undeva?

Dacă Dante ar fi aici ar putea să mă ajute. El e deștept. Ar ști exact ce să facă.

Nu am nevoie de Dante.

Pot să fac asta și de unul singur.

13

Dragă Ari,

Sper că ai primit scrisorile mele. Bun, ăsta e un început nesincer. Bineînțeles că ai primit scrisorile mele. Nu am de gând să analizez de ce nu mi-ai răspuns. Bun, asta nu e cu totul adevărat. Am analizat de ce nu mă așteaptă nicio scrisoare atunci când mă întorc de la înot. Nu o să stric hârtia cu teoriile la care am ajuns în timp ce nu pot să dorm noaptea. Asta e treaba, Ari, nu o să mă iau de tine că nu îmi răspunzi. Îți promit. Dacă eu vreau să-ți scriu, atunci o să-ți scriu. Iar dacă tu nu vrei să-mi scrii, atunci nu trebuie s-o faci. Trebuie să fii cine ești tu. Și eu trebuie să fiu cine sunt eu. Așa stau lucrurile. Și, oricum, de obicei eu vorbeam cel mai mult.

Pe lângă mersul cu trenul suspendat mai am un lucru preferat pe care îl fac: mă duc la Institutul de Artă din Chicago. Uau, Ari! Ar trebui să vezi arta din clădirea aia. E uimitor. Mi-aș dori să fii aici, să putem vedea toată arta asta împreună. Ai lua-o razna, îți jur. Toate tipurile de artă, contemporană și nu foarte contemporană, și, mă rog, aș putea continua la nesfârșit, dar n-o s-o fac. Îți place Andy Warhol? Există un tablou celebru, „Păsări de noapte“, de Edward Hopper. Sunt îndrăgostit de tabloul ăsta. Uneori mă gândesc că toată lumea e ca oamenii din tabloul ăsta, fiecare pierdut în universul lui personal de durere, regret sau vină, fiecare izolat și incognoscibil. Tabloul îmi amintește de tine. Îți sfâșie inima.

Dar „Păsări de noapte“ nu e tabloul meu preferat. Nici pe departe. Ți-am spus vreodată care e tabloul meu preferat? E „Pluta Meduzei“ de Géricault. În spatele acestui tablou e o întreagă poveste. El se bazează pe povestea adevărată a unui naufragiu și l-a făcut celebru pe Géricault. Vezi, chestia cu artiștii e că ei spun povești. Vreau să spun că unele tablouri sunt ca niște romane.

Într-o zi o să călătoresc la Paris, o să mă duc la Luvru și o să mă holbez la tabloul ăsta toată ziua.

Am calculat și știu că acum ai scăpat deja de ghipsuri. Știu că ai spus că regula e că nu avem voie să vorbim despre accident. Dar o să spun totuși ceva, Ari. E o regulă incredibil de ineptă. Nu te poți aștepta ca o persoană rezonabilă să o respecte — nu că eu

aș intra la categoria persoane rezonabile. Așa că sper că fizioterapia ta merge bine și că ai redevenit normal. Nu că tu ai fi normal. În mod categoric nu ești normal.

Mi-e dor de tine. Am voie să spun asta? Sau există vreo regulă? Știi, e interesant că ai atât de multe reguli pentru anumite situații. De ce se întâmplă asta, Ari? Presupun că toată lumea are reguli pentru anumite situații. Poate că moștenim asta de la părinții noștri. Părinții sunt creatori de reguli. Poate că ei ne-au impus prea multe reguli, Ari. Te-ai gândit vreodată la asta?

Cred că trebuie să facem ceva cu regulile.

De acum înainte n-o să-ți mai spun că mi-e dor de tine.

Prietenul tău,
Dante

14

Am găsit dulapul Ileanei cu ajutorul lui Susie Byrd.

— Să nu-i spui Ginei despre asta.

— Nu-i spun, a zis ea. Promit.

Și-a încălcat promisiunea rapid.

— Ileana nu-i de bine, a spus Gina.

— Da, și are 18 ani, a spus Susie.

— Și?

— Tu ești doar un băiat. Ea e femeie.

— Nu-i de bine, a repetat Gina.

I-am lăsat Ileanei un bilet. „Salut“, i-am spus. Și m-am semnat. Ce tâmpit sunt. Salut. Ce-i asta?

15

Mi-am petrecut toată seara la biblioteca publică, unde am căutat microfilme cu *El Paso Times*. Căutam un articol despre fratele meu. Dar nu știam nici măcar dacă nimerisem anul corect, așa că după vreo oră și jumătate am renunțat. Trebuia să existe o modalitate mai bună de a face tipul ăsta de cercetare.

M-am gândit să-i scriu lui Dante o scrisoare. În loc de asta, am găsit o carte de artă despre opera lui Edward Hopper. Dante avea dreptate cu „Păsările de noapte“. Era un tablou extraordinar. Și era adevărat ce spunea Hopper. M-am simțit ca și cum m-aș fi uitat în oglindă. Dar nu mi-a sfâșiat inima.

16

Știi cum arată pielea moartă când ți se scoate ghipsul?

Asta era viața mea, toată pielea aia moartă.

Era ciudat să mă simt așa cum obișnuia să se simtă acel Ari care eram înainte. Numai că asta nu era pe deplin adevărat. Acel Ari care eram înainte nu mai exista.

Iar acel Ari care deveneam? El nu exista încă.

Am ajuns acasă și am făcut o plimbare.

M-am trezit holbându-mă la locul în care îl văzusem pe Dante ținând în mână pasărea. Nu știu de ce mă aflam acolo.

M-am trezit mergând prin fața casei lui Dante.

Vizavi, în parc, era un câine care mă privea fix.

L-am privit și eu.

Câinele s-a trântit în iarbă.

Am traversat strada și câinele nu s-a mișcat. A dat doar din coadă. Asta m-a făcut să zâmbesc. M-am așezat în iarbă, lângă el, și mi-am scos pantofii. Câinele s-a repezit spre mine și și-a pus capul în poala mea.

Am rămas așa, mângâindu-l. Am observat că nu avea zgardă. După ce l-am mai studiat puțin, am descoperit că era cățea.

— Cum te cheamă?

Oamenii vorbesc cu câinii. Nu că ei ar înțelege. Dar poate că înțeleg suficient. M-am gândit la ultima scrisoare a lui Dante. Trebuise să caut cuvântul „inept“. M-am ridicat și am luat-o spre marginea parcului, unde era biblioteca.

Am găsit o carte de artă care avea o fotografie cu „Pluta Meduzei“.

M-am dus acasă: Ari, băiatul care putea din nou să meargă fără ajutorul cârjelor. Voiam să-i spun lui Dante că nu calculase tocmai exact. *Mi le-am scos azi, Dante. Azi.*

În drum spre casă, m-am gândit la accident, la Dante și la fratele meu și m-am întrebat dacă el știa să înoate. M-am gândit la taică-meu și la faptul că el nu vorbea niciodată despre Vietnam. Chiar dacă avea o fotografie cu prietenii lui din armată atârnată pe peretele sufrageriei, nu vorbea niciodată despre fotografia aia sau despre numele prietenilor lui. Odată l-am întrebat și a fost ca și cum nu ar fi auzit întrebarea. Nu l-am mai întrebat niciodată. Poate că problema dintre mine și taică-meu era că eram

amândoi la fel.

Când am ajuns acasă am observat că mă urmărise cățeaua. M-am așezat pe treptele verandei și ea s-a întins pe trotuar, privind în sus spre mine.

Taică-meu a ieșit afară.

— Te reobișnuiești cu mersul?

— Da, am spus eu.

S-a uitat la cățea.

— M-a urmărit din parc.

— Îți place câinele ăsta?

— E cățea.

Zâmbeam amândoi.

— Dar da, am spus. Îmi place foarte mult.

— Ți-l amintești pe Charlie?

— Da. L-am iubit.

— Și eu.

— Am plâns când a murit.

— Și eu, Ari.

Ne-am uitat unul la celălalt.

— Pare un câine prietenos. Nu are zgardă?

— Nu, tată. E perfect.

— Perfect, Ari, a râs taică-meu. Maică-tii nu-i plac câinii în casă.

17

Dragă Dante,

Îmi pare rău că nu ți-am scris. Chiar îmi pare.

Acum pot merge normal. Asta ca să nu te mai simți vinovat, bine? Radiografiile arată cum trebuie. M-am vindecat, Dante. Doctorul spune că o grămadă de lucruri ar fi putut să meargă prost, începând cu operația. Dar întâmplarea face că nimic nu a mers prost. Imaginează-ți, Dante, nimic nu a mers prost. Bun, mi-am încălcat propria regulă, așa că ajunge cu acest subiect anume.

Am un câine nou! O cheamă Legs, pentru că am găsit-o în ziua în care mi-am recuperat picioarele. M-a urmărit până acasă din parc. Taică-meu și cu mine i-am făcut baie în curte. E un câine cu adevărat extraordinar. A stat așa și ne-a lăsat să-i facem baie. Un câine foarte blând și plăcut. Nu știu exact ce rasă e. Estimarea veterinarului a fost că e în parte pitbull, în parte labrador și în parte Dumnezeu mai știe ce. E albă, de mărime medie și are cercuri maro în jurul ochilor. Arată chiar foarte bine. Singura reacție a maică-mii a fost: „Câinele rămâne în curte“.

Regula asta n-a rezistat mult. Noaptea las câinele să intre în camera mea. Doarme la picioarele mele. Pe pat. Maică-mea nu suportă asta. Dar a cedat destul de ușor. „Ei bine, măcar ai un prieten“, a spus ea.

Maică-mea crede că nu am niciun prieten. Asta e oarecum adevărat. Dar nu mă pricep să-mi fac prieteni. Și nu mă deranjează asta.

Nu am prea multe să-ți povestesc în afară de câine. Ba nu, stai așa, ia ghici! De ziua mea am primit o camionetă Chevy vișinie din 1957! Mult crom. Îmi place la nebunie. O camionetă cu adevărat mexicană, Dante! Nu-mi mai trebuie decât suspensii hidraulice cu care să salte. De parcă asta ar fi posibil. Suspensii hidraulice. Maică-mea s-a uitat așa la mine. „Cine-o să plătească pentru ele?“

„Îmi iau o slujbă“, am spus eu.

Taică-meu mi-a dat prima lecție de condus. Ne-am dus pe un drum de țară pustiu din partea de sus a văii. M-am descurcat destul de bine. Trebuie să trag în jos schimbătorul

de viteze. Nu schimb prea lin și am gripat de câteva ori camioneta încercând să bag într-a doua. Totul ține de sincronizare. Apeși ambreiajul, bagi în viteză, accelerezi, ambreiajul, bagi în viteză, accelerezi, conduci. Cândva, curând, o să învăț să fac toate lucrurile astea cu o singură mișcare lină. O să fie ca mersul. Nici măcar nu va trebui să mă gândesc la asta.

După prima lecție am parcat camioneta și taică-meu a fumat o țigară. Uneori fumează. Dar niciodată în casă. Uneori fumează în curtea din spate, dar nu foarte des. L-am întrebat dacă o să se lase vreodată. „Mă ajută cu visele.“ Știu că visele lui sunt despre război. Uneori încerc să mi-l imaginez în junglele din Vietnam. Nu-l întreb niciodată nimic despre război. Bănuiesc că e ceva ce trebuie să țină pentru el. Poate că e ceva groaznic să ții un război pentru tine însuți. Dar poate că așa trebuie să fie. Așa că, în loc să-l întreb despre război, l-am întrebat dacă visa vreodată despre Bernardo. Fratele meu. „Uneori.“ Doar atât a spus. A condus camioneta mea până acasă și nu a mai scos niciun cuvânt.

Cred că l-am supărat aducând vorba de fratele meu. Nu vreau să-l supăr, dar fac asta. Îl supăr mereu. Și pe alții la fel. Bănuiesc că așa fac eu. Și te supăr și pe tine. Știu asta. Și îmi pare rău. Eu fac tot ce pot, bine? Așa că să nu te superi dacă nu-ți scriu la fel de multe scrisori câte scrii tu. Nu fac asta ca să te supăr, bine? Asta e problema mea. Vreau ca alții să-mi spună cum se simt. Dar nu sunt deloc sigur că vreau să fac și eu la fel.

Cred că mă duc să stau în camioneta mea și să mă gândesc la asta.

Ari

18

Iată lista cu ce înseamnă acum viața mea:

– învăț ca să-mi iau permisul de conducere și învăț din greu ca să intru la facultate. (Asta o face fericită pe maică-mea.)

– ridic greutăți la subsol.

– alerg cu Legs, care nu e doar un câine extraordinar, ci și un alergător extraordinar.

– citesc scrisorile lui Dante (uneori primesc două pe săptămână).

– mă cert cu Gina Navarro și Susie Byrd (pentru orice).

– încerc să găsesc modalități de a da peste Ileana la școală.

– mă uit prin microfilmele lui *El Paso Times* de la biblio–tecă, încercând să găsesc ceva despre fratele meu.

– scriu în jurnal.

– îmi spăl camioneta o dată pe săptămână.

– am coșmaruri. (Îl calc mereu pe Dante cu mașina, pe acea stradă ploioasă.)

– lucrez 20 de ore la Charcoaler. Să întorc hamburgeri nu e chiar așa de rău. Patru ore joi, după școală, șase ore vineri seara și opt sâmbăta. (Taică-meu nu mă lasă să fac ture suplimentare.)

Lista asta conține cam toată viața mea. Poate că viața mea nu e foarte interesantă, dar cel puțin sunt ocupat. Ocupat nu înseamnă fericit. Știu asta. Dar cel puțin nu mă plictisesc. A te plictisi e cel mai rău.

Îmi place să am bani și îmi place faptul că nu dedic prea mult timp autocompătimirii.

Sunt invitat la petreceri și nu mă duc.

Mă rog, m-am dus la o petrecere — doar ca să văd dacă Ileana era acolo. Am plecat exact atunci când soseau Gina și Susie. Gina m-a acuzat că sunt mizantrop. A spus că eram singurul băiat din școala aia afurisită care nu sărutase niciodată o fată.

— Și nici n-o să săruți vreodată una dacă pleci de la petreceri exact când încep să fie mișto.

— Serios? am spus eu. Eu n-am sărutat niciodată o fată? Și de unde anume ai obținut tu informația asta?

— E doar o intuiție, a spus ea.

— Încerci să mă faci să-ți povestesc despre viața mea, am spus. N-o să-ți meargă.

— Pe cine ai sărutat?

— Las-o baltă, Gina.

— Pe Ileana? N-aș crede. Se joacă doar cu tine.

Mi-am continuat drumul, arătându-i degetul.

Ce era cu fata asta, Gina? Șapte surori și niciun frate — asta era problema ei. Probabil își imagina că putea, pur și simplu, să mă împrumute. Eu puteam fi acel frate pe care să-l sâcâie ea. Ea și cu Susie Byrd obișnuiau să vină vineri seara la Charcoaler, pe la ora închiderii. Doar ca să mă sâcâie întruna. Doar ca să mă enerveze. Comandau hamburgeri, cartofi prăjiți și Cola cu aromă de cireșe, apoi parcau, claxonau și așteptau ca eu să închid. Mă sâcâiau și mă enervau la nesfârșit. Gina învăța să fumeze și se afișa peste tot cu țigara de parcă ar fi fost Madonna.

Odată au adus bere. Mi-au oferit și mie. Bun, am băut cu ele niște beri. A fost bine. A fost în regulă.

Numai că Gina mă întreba întruna pe cine sărutasem.

Dar apoi mi-a venit ideea care ar fi pus capăt hărțuielilor ei.

— Știi ce cred eu, i-am spus. Cred că vrei ca eu să mă aplec spre tine și să te sărut cum nu te-a mai sărutat nimeni.

— Ce dezgustător, a spus ea.

— Atunci de unde atâta interes? Ți-ar plăcea la nebunie să știi ce gust au buzele mele.

— Ești un prost, a spus ea. Aș prefera să mănânc găinați.

— Sigur că da, i-am spus.

Susie Byrd a spus că eram răutăcios. Susie Byrd aia, întotdeauna trebuia să te porți frumos cu ea. Dacă spuneai ce nu trebuie începea să plângă. Mie nu-mi plăcea chestia asta cu plânsul. Era o fată drăguță. Dar nu îi era de niciun ajutor tot plânsul ăla.

Gina nu a mai deschis niciodată subiectul sărutatului. Ăsta era un lucru bun.

Uneori Ileana dădea peste mine. Îmi zâmbea, iar eu mă îndrăgosteam puțin de zâmbetul ei. Nu că aș fi avut cea mai vagă idee ce e dragostea.

La școală era în regulă. Domnul Blocker continua să fie pasionat de chestia cu împărtășitul. Dar era un profesor bun. Ne punea să scriem mult. Îmi plăcea asta. Din cine știe ce motiv, mă apucasem serios de scris. Singura oră la care aveam dificultăți era arta la alegere. Nu eram prea bun la desen. Îmi ieșeau destul de bine copacii. Eram varză la desenat fețe. Dar la ora de artă nu trebuia decât să te strădui. Luam 10 pentru efort. Dar nu pentru talent. Povestea vieții mele.

Știam că nu o duc prea rău. Aveam câine, permis de conducere și două hobbyuri: să caut numele fratelui meu pe microfilm și să născocesc o modalitate de a o săruta pe Ileana.

19

Taică-meu și cu mine ne-am făcut un obicei. Sâmbăta și duminica ne trezeam foarte devreme, pentru lecțiile mele de condus. Eu mă gândeam că — de fapt nu știu la ce mă gândeam. Bănuiesc că mă gândeam că poate taică-meu și cu mine o să vorbim tot felul de lucruri. Dar nu am făcut-o. Vorbeam despre condus. Era ceva nepersonal. Era vorba doar de a învăța să conduc.

Taică-meu era răbdător cu mine. Îmi explica tot felul de lucruri despre conducerea unei camionete și despre filosofia lui de a fi atent și de a avea grijă la trafic. De fapt, era un profesor foarte bun, care nu se supăra niciodată (mai puțin atunci când am pomenit de frate-meu). O dată a spus ceva care chiar m-a făcut să zâmbesc. „N-ai cum să mergi în ambele direcții atunci când ești pe o stradă cu sens unic.“ Mi s-a părut că spusese ceva amuzant și interesant. Am râs când a spus asta. Foarte rar taică-meu mă făcea să râd.

Dar nu mă întreba niciodată nimic despre viața mea. Spre deosebire de maică-mea, se ținea în afara lumii mele private. Taică-meu și cu mine eram ca în tabloul ăla de Edward Hopper. Mă rog, aproape — nu tocmai. Am observat că taică-meu părea cumva mai relaxat când ieșeam împreună în diminețile ălea. Părea foarte în largul lui, ca și cum s-ar fi simțit acasă. Chiar dacă nu vorbea mult, nu părea așa de îndepărtat. Asta era plăcut. Uneori fluiera, ca și cum ar fi fost fericit să fie împreună cu mine. Poate că taică-meu pur și simplu nu avea nevoie de cuvinte ca să existe în lume. Eu nu eram așa. Mă rog, *eram* așa în exterior, mă prefăceam că nu am nevoie de cuvinte. Dar *nu eram* așa în interior.

Mi-am dat seama de ceva despre mine însumi: în interior eu nu semănam deloc cu taică-meu. În interior semănam mai mult cu Dante. Asta chiar m-a speriat.

20

A trebuit să o plimb pe maică-mea cu mașina înainte să mă lase să merg singur.

— Conduci puțin prea repede, a spus ea.

— Am 16 ani, am spus. Și sunt băiat.

N-a zis nimic. Dar apoi a spus:

— Dacă o să bănuiesc măcar că ai luat o gură de alcool și ai condus, vând camioneta.

Din cine știe ce motiv, asta m-a făcut să zâmbesc.

— Asta nu e corect. De ce trebuie să sufăr eu pentru că tu ai o minte bănuitoare? De parcă ar fi vina mea.

Ea mi-a aruncat o privire.

— Așa sunt fasciștii.

Ne-am zâmbit reciproc.

— Fără alcool la volan.

— Dar la mers pe jos?

— Nici așa.

— Păi, știam asta.

— Voiam doar să mă asigur.

— Nu mi-e frică de tine, mamă. Doar așa, ca să știi.

Asta a făcut-o să râdă.

Așa că viața mea era mai mult sau mai puțin necomplicată. Primeam scrisori de la Dante și nu răspundeam întotdeauna. Atunci când răspundeam, scrisorile mele erau scurte. Scrisorile *lui* nu erau *niciodată* scurte. Continua să experimenteze sărutatul fetelor, chiar dacă mi-a spus că ar fi preferat să sărute băieți. Exact așa a spus. Nu știam prea bine ce să cred despre asta, dar Dante avea să continue să fie el însuși, iar eu aveam să fiu prietenul lui, trebuia doar să învăț să mă împac cu asta. Iar din cauză că el era în Chicago și eu în El Paso, era ușor să mă împac cu asta. Viața lui Dante era mult mai complicată decât a mea — cel puțin când venea vorba de sărutatul băieților sau fetelor. Pe de altă parte, el nu trebuia să-și pună întrebări despre un frate care era la închisoare, un frate despre care părinții lui se prefăceau că nu există.

Cred că încercam să fac în așa fel încât viața mea să fie necomplicată deoarece totul

din interiorul meu mi se părea atât de derutant. Și aveam coșmaruri care puteau să ateste asta. Într-o noapte am visat că nu aveam picioare. Pur și simplu dispăruseră. Și nu puteam să mă dau jos din pat. M-am trezit țipând.

Taică-meu a venit la mine în cameră și mi-a șoptit:

— E doar un vis, Ari. Doar un vis urât.

— Da, am șoptit eu. Doar un vis urât.

Dar, știi, într-un fel eu eram obișnuit cu coșmarurile. Dar cum se făcea că unii oameni nu își aminteau deloc visele lor? Și de ce nu eram și eu unul dintre ei?

21

Dragă Dante,

Mi-am luat carnetul de conducere! I-am scos pe părinți la plimbare. I-am dus în Mesilla, în New Mexico. Am luat prânzul. Apoi i-am dus acasă și cred că, în general, le-a plăcut cum conduc. Dar cel mai bun lucru e ăsta. Am ieșit noaptea cu mașina, am mers în deșert și am parcat. Am ascultat radioul, întins în bena camionetei, și am privit pe rând toate stelele. Niciun fel de poluare luminoasă, Dante. A fost într-adevăr minunat.

Ari

22

Într-o seară, părinții mei s-au dus la niște dansuri de nuntă. Mexicanii! Le plac la nebunie dansurile de nuntă. Au vrut să mă târască și pe mine cu ei, dar le-am spus nu, mulțumesc. Să mă uit la părinții mei cum dansează pe muzică texano-mexicană nu ar fi fost nicio distracție pentru mine. Le-am spus că eram obosit de la întors hamburgeri toată ziua și că aveam să rămân acasă și să mă relaxez.

— Păi, dacă o să ai chef să ieși din casă, a spus taică-meu, lasă-ne un bilet.

Nu aveam niciun program.

M-am instalat confortabil și eram pe cale să-mi fac o quesadilla, când Charlie Escobedo a bătut la ușă și m-a întrebat „Care mai e treaba?“

— Mai nimic, am spus. Îmi fac o quesadilla.

— Mișto, a spus el.

N-aveam de gând să-l întreb pe tip dacă nu vrea să-i fac și lui una, chiar dacă părea flămând ca dracu‘. Dar așa arăta el. Avea un fel de a fi flămând. Era genul slăbănog. Semăna tot timpul cu un coiot în plină secetă. Eu mă pricepeam la coioți. Îmi plăceau foarte mult. Așa că ne-am privit într-un anumit fel și eu am spus:

— Ți-e foame?

Nu-mi venea să cred că spusesem asta.

Apoi el a zis:

— Nu.

Apoi a continuat:

— Tu-ți tragi în venă?

— Nu, am spus eu.

— Vrei? a întrebat el.

— Nu, am spus eu.

— Ar trebui să încerci, a spus el. E fantastic. Știi, am putea să facem rost de ceva și apoi să mergem în deșert cu camioneta ta și să ne luăm, înțelegi. E plăcut. Foarte plăcut, prietene.

— Mie îmi place mai mult ciocolata, am spus eu.

— Ce dracu‘ vrei să spui?

— Plăcut. Ai spus că e plăcut. Cred că prefer să obțin plăcerea prin ciocolată.

Apoi el s-a înfuriat și m-a făcut *pinchi joto*, adică poponar, și tot felul de alte chestii. A spus c-o să-mi tragă șuturi în fund până mă aruncă în Mexic. Și cine dracu‘ aveam eu impresia că sunt, ca să mă cred prea bun ca să trag în venă sau măcar să fumez țigări? Nu știam eu oare că nimeni nu mă plăcea din cauză că mă consideram un fel de domnul *American*?

Domnul *American*.

Uram chestia asta. Eram la fel de mexican ca el. Și eram și mai solid decât el. Nu mi-era frică deloc de nemernicul ăla. I-am spus:

— De ce nu cauți pe altcineva cu care să te droghezi, prietene?

Mă gândeam că tipul e singuratic. Dar nu trebuia să fie nesimțit din cauza asta.

— Ești un homosexual, prietene, știai asta?

Despre ce dracu‘ vorbea tipul ăsta? Eram homosexual pentru că nu voiam să-mi trag în venă heroină?

Apoi i-am spus:

— Da, sunt un homosexual și vreau să te sărut.

Atunci el și-a luat o expresie foarte dezgustată și a spus:

— Ar trebui să te iau la bătaie.

— Dă-i drumul, i-am spus.

Apoi el mi-a arătat degetul și, mă rog, a plecat — ceea ce mie îmi convenea. Vreau să spun că îmi plăcuse cumva tipul înainte să se apuce de toată chestia asta cu abuzul de substanțe care modifică dispoziția și, ca să fiu sincer, chiar eram curios față de chestia cu heroină, dar, înțelegi, nu eram pregătit.

Un tip trebuie să fie pregătit pentru chestiile importante. Așa vedeam eu lucrurile.

Am început să mă gândesc la Dante și la faptul că el băuse câteva beri. M-am gândit la cele două beri pe care le băusem cu Gina și Susie și m-am întrebat cum ar fi să mă îmbăt. Adică să mă îmbăt cu adevărat. M-am întrebat dacă era o senzație plăcută. Vreau să spun că Dante încercase până și iarbă. Am început să mă gândesc iar la fratele meu. Poate că se apucase de droguri. Poate că de asta era la pârnaie.

Cred că l-am iubit cu adevărat când eram mic. *Cred că așa a fost.* Poate că de asta mă simt trist și pustiit — pentru că mi-a fost dor de el toată viața.

Nu știu de ce am făcut ce am făcut. Dar am făcut-o. M-am dus și am găsit un bețiv bătrân care rătăcea pe lângă magazinul Circle K de pe Sunset Heights, cerșind. Arăta ca dracu‘ și mirosea și mai rău. Dar nu e ca și cum aș fi vrut să-i devin prieten. L-am rugat să-mi cumpere un pachet de șase beri. I-am spus că îi cumpăram și lui unul. A fost de acord. Am parcat camioneta după colț. Când a ieșit și mi-a dat pachetul meu mi-a zâmbit și a spus „Câți ani ai?“

— 16, i-am spus. Tu?

— Eu 45.

Părea mult mai bătrân. Vreau să spun că tipul părea la fel de bătrân ca pământul. Apoi m-am simțit prost — pentru că mă folosisem de el. Dar și el se folosise de mine. Deci așa era calculul cu chestia asta.

La început am luat-o spre deșert, ca să-mi beau pachetul cu șase beri. Dar apoi m-am gândit că poate nu era o idee chiar așa de bună. Auzeam întruna în minte vocea maică-mii și mă enerva foarte tare că vocea ei era acolo. Așa că m-am hotărât să merg acasă. Știam că părinții mei n-or să vină o lungă vreme. Aveam la dispoziție toată seara ca să-mi beau berile.

Am parcat camioneta pe alee și am rămas acolo, bându-mi berile. Am lăsat-o pe Legs să urce lângă mine, dar ea a încercat să lingă cutiile de bere, așa că a trebuit să-i spun că berea nu era bună pentru câini. Probabil că berea nu era bună nici pentru băieți. Dar, știi, eu experimentam. Știi, descopeream secrete ale universului. Nu că aș fi crezut că voi găsi secretele universului într-un Budweiser.

Mi-a venit ideea că dacă dădeam peste cap primele două sau trei beri poate mă amețeam bine. Și exact asta am făcut. Și a funcționat. Mă simțeam destul de bine, înțelegi.

Am început să mă gândesc la tot felul de chestii.

La fratele meu.

La Dante.

La coșmarurile lui taică-meu.

La Ileana.

După ce am dat peste cap trei beri nu mai simțeam nicio durere. Era cumva ca morfina. Dar altfel. Apoi am mai deschis o bere. Legs și-a pus capul în poala mea și am stat amândoi așa.

— Te iubesc, Legs.

Era adevărat. Îl iubeam pe câinele acela. Iar viața nu părea prea rea, cum stăteam în camioneta mea, cu câinele meu și o bere.

Existau pe lume o grămadă de tipi care ar fi dat orice ca să aibă ce aveam eu. Atunci de ce nu eram mai recunoscător? Pentru că eram un ingrat, de-aia. Asta spunea Gina Navarro despre mine. Ea era fată deșteaptă. Și nu se înșela în privința mea.

Am coborât geamul și am simțit răcoarea. Vremea se schimbase, venea iarna. Vara nu îmi adusese ceea ce îmi doream. Și nu credeam că iarna avea să-mi fie de mai mare ajutor. Oricum, de ce existau anotimpurile? Ciclul vieții. Iarnă, primăvară, vară, toamnă. Apoi totul începea iar.

Ce vrei tu, Ari? Asta mă întrebam întruna. Poate că era din cauza berii. *Ce vrei tu, Ari?*

Apoi mi-am dat un răspuns: „O viață“.

„Ce înseamnă o viață, Ari?“

„De parcă aș ști răspunsul la asta.“

„Undeva, adânc în tine, știi asta, Ari.“

„Nu, nu știu.“

„Taci din gură, Ari.“

Așa că am tăcut. Apoi mi-a venit ideea că mi-ar plăcea să sărut pe cineva. Nu conta pe cine. Oricine. Pe Ileana.

După ce mi-am terminat berile, m-am dus împleticit la culcare.
În noaptea aia n-am visat nimic. Absolut nimic.

23

În vacanța de Crăciun m-am apucat să împachetez niște cadouri pentru nepoții mei. M-am dus să caut niște foarfeci. Știam că maică-mea are un sertar cu vechituri în dulapul din camera de oaspeți. Așa că acolo m-am dus să caut. Și iată-le acolo, foarfecile, deasupra unui plic foarte mare, cafeniu, pe care era scris numele fratelui meu. BERNARDO.

Eram sigur că acel plic conținea totul despre viața fratelui meu.

O viață întreagă într-un plic.

Și eram sigur că înăuntrul plicului erau și fotografii cu el.

Voiam să-l rup și să-l deschid, dar nu am făcut-o. Am lăsat foarfecile acolo și m-am prefăcut că nu văzusem plicul.

— Mamă, unde sunt foarfecile? am întrebat-o.

Ea mi le-a adus.

În seara aceea am scris o însemnare în jurnal. I-am scris numele de mai multe ori:

Bernardo
Bernardo
Bernardo
Bernardo
Bernardo
Bernardo

24

Dragă Ari,

Am în cap o imagine cu tine întins în bena camionetei tale și privind pe rând toate stelele. Am în cap desenul ăsta. Îți trimit o fotografie cu mine lângă bradul nostru de Crăciun. Și îți trimit un cadou. Sper să-ți placă.

Crăciun fericit, Ari.
Dante

După ce am deschis cadoul am zâmbit.

Apoi am râs.

O pereche de teniși miniaturali. Știam exact ce trebuia să fac cu ei. Să-i atârn de oglinda retrovizoare. Și exact asta am făcut.

25

A doua zi după Crăciun am lucrat o tură de opt ore la Charcoaler. Taică-meu m-a lăsat să iau ture suplimentare, de vreme ce era vacanța de Crăciun. Nu mă deranja să lucrez. Bun, era un tip cu care lucram și care era un mare nemernic. Dar eu îl lăsam să vorbească și de cele mai multe ori nici nu-și dădea seama că nu-l ascult. După tura noastră a vrut să ne distrăm împreună, dar eu i-am spus „Am alte planuri.“

— O întâlnire? a întrebat el.

— Da, am spus eu.

— Ai prietenă?

— Da.

— Cum o cheamă?

— Cher.

— Du-te dracu‘, Ari, a spus el.

Unii oameni nu înțeleg de glumă.

Când am ajuns acasă, maică-mea era în bucătărie, încălzea niște tamales pentru cină. Îmi plăceau tamales făcute în casă. Îmi plăcea să le încălzesc în cuptor, ceea ce era foarte ciudat, pentru că nu asta era modalitatea normală de a încălzi tamales. Îmi plăcea modul în care cuptorul le usca oarecum, până deveneau puțin crocante și simțeai mirosul frunzelor de porumb care se ardeau oarecum. Mirosea absolut extraordinar, așa că maică-mea a pus câteva în cuptor, pentru mine.

— A sunat Dante, a spus ea.

— Serios?

— Da.

— Te mai sună peste o vreme. I-am spus că lucrezi.

Am dat din cap.

— El nu știa că lucrezi. A zis că n-ai spus nimic despre asta în scrisorile tale.

— Are vreo importanță?

Maică-mea a scuturat din cap.

— Bănuiesc că nu.

Știam că ea analizează în cap chestia asta, dar a păstrat analiza pentru ea. Asta îmi convenea. Și atunci a sunat telefonul din nou.

— Probabil că e Dante, a spus ea.

Chiar *era* Dante.

— Salut.

— Salut.

— Crăciun fericit.

— A nins în Chicago?

— Nu. E doar frig. Și cenușiu. Adică foarte frig.

— Pare plăcut.

— Îmi place, cumva. Dar m-am săturat de zilele ăstea cenușii. Ziceau că în ianuarie o să fie și mai rău. Probabil și în februarie la fel.

— Asta e nasol.

— Da, chiar e nasol.

A urmat o mică tăcere.

— Deci lucrezi?

— Da, întorc hamburgeri la Charcoaler. Încerc să strâng niște bani.

— Nu mi-ai spus.

— Da, nu e important. Doar o slujbă de căcat.

— Păi n-o să strângi prea mulți bani dacă tu cumperi albume de artă frumoase pentru prieteni.

Îmi dădeam seama că zâmbește.

— Deci ai primit cartea?

— O am în poală. *Pluta Meduzei a lui Gericault*, de Lorenz E.A. Eitner. E o carte superbă, Ari.

Am crezut c-o să înceapă să plângă. I-am șoptit în mintea mea *nu plânge, nu plânge*. Și el parcă m-a auzit — nu a plâns. Apoi mi-a spus:

— Câți hamburgeri ai întors ca să cumperi cartea asta?

— Asta e o întrebare foarte à la Dante, am spus.

— Și ăsta e un răspuns foarte à la Ari, a spus el.

Apoi am început să râdem, nu ne mai puteam opri. Îmi era atât de dor de el.

După ce am închis telefonul m-am simțit puțin trist. Și puțin fericit. Pentru câteva clipe mi-am dorit ca Dante și cu mine să trăim într-un univers al băieților, și nu într-un univers al aproape bărbaților.

Am ieșit afară pentru o alergare lentă. Legs și cu mine. E adevărat ce se spune, că fiecare tip ar trebui să aibă un câine. Gina spune că fiecare băiat *este* un câine. Gina asta. Era ca maică-mea. Îi auzeam vocea în mintea mea.

La jumătatea alergării a început să plouă. În cap mi se derula filmul accidentului. Timp de câteva secunde am simțit o durere în picioare.

26

În Ajunul Anului Nou am fost chemat la lucru la Charcoaler. Nu mă deranja asta. Nu aveam alte planuri și nu aveam chef să fiu doar eu cu mine.

— Te duci la lucru?

Maică-mea era nemulțumită.

— Interacțiune socială, am spus eu.

Ea mi-a aruncat o privire.

— Vine toată lumea în vizită.

Da, chestia cu familia. Unchi. Veri. Menudo al maică-mii, alte tamales. Eram sătul de tamales. Bere. Vin pentru maică-mea și surorile mele. Nu mă înnebuneam după reuniunile de familie. Prea mulți străini apropiați. Zâmbeam mult, dar de fapt nu știam niciodată ce să zic.

I-am zâmbit maică-mii.

— 1987. Mă bucur că s-a terminat.

Ea mi-a aruncat încă o privire.

— A fost un an bun, Ari.

— Mă rog, a existat acea mică întâmplare în ploaie.

Ea a zâmbit.

— De ce ți-e așa de greu să îți recunoști meritele, Ari?

— Pentru că semăn cu tatăl meu.

Am ridicat ceașca de cafea spre ea, toastând.

— În cinstea lui ’88. Și a tatei.

Maică-mea a întins mâna și mi-a pieptănat părul cu degetele. Nu mai făcuse asta de mult.

— Arăți tot mai mult ca un bărbat, a spus ea.

Am ridicat iar ceașca de cafea.

— Păi, în cinstea bărbăției.

Nu am avut mult de lucru. Ploaia i-a ținut pe oameni la distanță, așa că patru dintre noi, cei care lucram, am încercat să cântăm pe rând melodia noastră preferată a lui 1987. Versiunea Los Lobos a lui „La Bamba“ era preferata mea, nu vă atingeți de ea. Nu știam să cânt nici de doi bani, așa că am început să cânt intenționat, pentru că știam că

toți o să-mi spună *nu cânta, nu cânta*, și exact asta mi-au spus. Așa că scăpasem. Alma cânta întruna „Faith“. Nu-mi plăcea George Michael. Lucy se prefăcea întruna că e Madonna și, chiar dacă avea voce, pe mine nu mă pasiona Madonna. Undeva spre sfârșitul turei am început să cântăm toți melodiile U2. „I Still Haven‘t Found What I‘m Looking For“. Da, asta era o melodie frumoasă. Laitmotivul meu. Dar, de fapt, credeam că e laitmotivul tuturor.

La 10 fără 5 minute am auzit o voce care comanda la drive-in un hamburger și cartofi prăjiți. Gina Navarro. Aș fi recunoscut vocea aia oriunde. Nu mă puteam hotărî dacă îmi plăcea cu adevărat Gina sau doar mă obișnuisem cu ea. După ce comanda ei a fost gata, i-am dus-o la Volkswagen-ul ei broscuță vechi, acolo unde ea și cu Susie Byrd parcaseră.

— Voi ieșiți împreună, fetelor?

— Ha ha ha, nesimțitule.

— Un An Nou fericit și vouă.

— Termini repede?

— Trebuie să facem curat înainte să terminăm.

Susie Byrd a zâmbit. Trebuie să spun că avea un zâmbet plăcut.

— Am venit să te invităm la petrecere.

— Petrecere, am spus eu. N-aș crede.

— E bere, a spus Gina.

— Și fete pe care poate că ai vrea să le săruți, a spus Susie.

Agenția mea matrimonială personală. Exact ce îmi doream pentru noul an.

— Poate, am spus eu.

— Fără poate, a spus Gina. Relaxează-te și tu puțin.

Nu știu de ce am spus da, dar exact asta am spus.

— Dați-mi adresa și ne vedem acolo. Trebuie să mă duc acasă să le spun părinților mei.

Speram ca maică-mea și taică-meu să-mi spună „nici într-un caz“. Dar nu a fost așa.

— Chiar te duci la o petrecere? a întrebat maică-mea.

— Ești surprinsă că am fost invitat, mamă?

— Nu. Sunt surprinsă doar pentru că vrei să mergi.

— E Ajunul Anului Nou.

— O să fie băutură?

— Nu știu, mamă.

— Nu te duci cu camioneta. Punct.

— Atunci bănuiesc că nu pot să merg.

— Unde e petrecerea?

— La intersecția dintre Silver și Elm.

— Asta e aici, imediat. Poți să mergi pe jos.

— Plouă.

— S-a oprit.

Maică-mea practic mă dădea afară din casă.

— Du-te. Distrează-te.

Căcat. Distracție.

Dar știți ce? Chiar m-am distrat.

Am sărutat o fată. Nu, ea m-a sărutat pe mine. Ileana. Era acolo. Ileana. S-a apropiat pur și simplu de mine și mi-a spus „E Ajunul Anului Nou. Așa că An Nou fericit.“ Apoi s-a aplecat spre mine și m-a sărutat.

Ne-am sărutat îndelung. Apoi ea mi-a șoptit:

— Săruți cel mai bine din toată lumea.

— Nu, am spus eu, nu e adevărat.

— Nu te contrazice cu mine. Mă pricep la lucrurile astea.

— Bine, am spus, n-o să mă contrazic cu tine.

Apoi ne-am sărutat iar.

Apoi ea a spus:

— Tre‘ să plec.

Și a plecat pur și simplu.

Nici măcar n-am avut timp să înțeleg ce se întâmplase că Gina era în fața mea.

— Am văzut, a spus ea.

— Și ce dacă?

— Cum a fost?

M-am mulțumit s-o privesc.

— Un An Nou fericit.

Apoi am îmbrățișat-o.

— Am o hotărâre de Anul Nou care cred că ți s-ar potrivi.

Asta a făcut-o să râdă.

— Eu am o listă întreagă pentru tine, Ari.

Am râs amândoi de ne-am cocoșat.

Era ciudat să mă distrez.

27

Într-o zi, în timp ce eram singur acasă, am deschis sertarul. Sertarul cu plicul mare și cafeniu pe care scria BERNARDO. Voiam să-l deschid. Voiam să știu toate secretele dinăuntru.

Poate că asta m-ar fi eliberat. Dar de ce nu eram eu liber? Nu eram la închisoare, nu-i așa?

Am pus plicul la loc.

Nu voiam să fac asta așa. Voiam ca maică-mea să mi-l dea. Și să-mi spună „Asta e povestea fratelui tău.“

Poate că voiam prea mult.

28

Dante mi-a scris o scrisoare scurtă.

Ari,

Tu te masturbezi? Mă gândesc că ție asta ți se pare o întrebare amuzantă. Dar e o întrebare foarte serioasă. Adică tu ești destul de normal. Sau, cel puțin, ești mai normal decât mine.

Așa că poate te masturbezi sau poate nu. Poate că în ultima vreme sunt eu puțin obsedat de subiectul ăsta. Poate e doar o fază. Dar, Ari, dacă te masturbezi, ce crezi despre asta?

Știu că ar trebui să-l întreb pe taică-meu despre asta, dar nu-mi vine. Îl iubesc pe taică-meu — dar trebuie oare să-i spun totul?

Băieții de 16 ani se masturbează, nu-i așa? De câte ori pe săptămână e normal?

Prietenul tău,

Dante

M-a înfuriat foarte tare că mi-a trimis scrisoarea aia. Nu că a scris-o, ci că a trimis-o. Mă simțeam foarte stânjenit de toată chestia asta. *Nu mă interesează să discut despre masturbare cu Dante.*

Nu mă interesează să discut despre masturbare cu nimeni.

Ce dracu‘ avea tipul ăsta?

29

Ianuarie, februarie, martie, aprilie. Lunile se amestecau cumva. La școală era bine. Învățam. Făceam sport. Alergam cu Legs. Lucram la Charcoaler. Jucam v-ați ascunselea cu Ileana. Sau mai degrabă ea se juca de-a v-ați ascunselea cu mine. Pur și simplu, n-o înțelegeam.

Uneori mă duceam vineri seara, după lucru, cu camioneta în deșert. Stăteam întins în benă și mă uitam la stele.

Într-o zi am întrebat-o deschis pe Ileana dacă vrea să iasă cu mine. Mă săturasem de toată chestia asta cu flirtatul. Nu mai mergea.

— Hai doar să mergem la un film, am spus. Știi, poate ne ținem de mână.

— Nu pot, a spus ea.

— Nu poți?

— N-o să pot niciodată.

— Atunci de ce m-ai sărutat?

— Pentru că arăți bine.

— Ăsta e singurul motiv?

— Și ești drăguț.

— Atunci care e problema?

Începeam să-mi dau seama că Ileana juca un joc care nu-mi plăcea deloc.

Uneori venea vineri seara la Charcoaler, după ce eu închideam, stăteam în camioneta mea și vorbeam. Dar de fapt nu discutam nimic important. Era încă și mai retrasă decât mine.

Venea chestia cu balul de absolvire, iar eu m-am gândit că aș putea s-o invit pe ea. Nu conta că mă refuzase deja. Și nu ea era cea care venea să mă vadă la Charcoaler? Cu câteva săptămâni înainte de bal a apărut la Charcoaler, în timp ce eu închideam. Am stat în camionetă.

— Vrei să mergi la bal cu mine? am spus eu.

Încercam să par încrezător, dar nu cred că a sunat exact cum ar fi trebuit.

— Nu pot, a spus ea.

— În regulă, am spus.

— În regulă?

— Da, e în regulă.
— Nu vrei să știi de ce, Ari?
— Dacă voiai să-mi spui de ce, mi-ai fi spus.
— Bine, o să-ți spun de ce nu pot.
— Nu ești obligată.
— Am prieten, Ari.
— Ah, am spus eu pe un ton nonșalant. Deci eu sunt doar un, mă rog, ce sunt eu, Ileana?
— Ești un tip pe care îl plac.
— Bine, am spus.
Am auzit în cap vocea Ginei. Se joacă doar cu tine.
— Face parte dintr-o bandă, Ari.
— Prietenul tău?
— Da. Și dacă ar afla că am fost aici, ți s-ar întâmpla ceva rău.
— Nu mi-e frică.
— Ar trebui să-ți fie.
— De ce nu te desparți pur și simplu de el?
— Nu e așa de ușor.
— De ce?
— Tu ești un băiat bun, știi asta, Ari?
— Mda, mă rog, asta e nasol, Ileana. Nu vreau să fiu un băiat bun.
— Ei bine, *ești*. Îmi place asta la tine.
— Păi, uite care e treaba, i-am spus, eu mă aleg cu faptul că sunt băiat bun. Iar tipul din bandă se alege cu fata. Nu-mi place filmul ăsta.
— Te-ai supărat. Nu te supăra.
— Nu-mi spune să nu mă supăr.
— Ari, te rog nu te supăra.
— De ce m-ai sărutat? De ce m-ai sărutat, Ileana?
— Nu trebuia să fac asta. Îmi pare rău.
S-a uitat doar la mine și, înainte ca eu să apuc să mai spun ceva, a coborât din mașină.
Luni am căutat-o la școală. Dar nu am reușit deloc s-o găsesc. Le-am pus pe Gina și Susie pe urmele ei. Erau detectivi buni. Gina mi-a raportat apoi: „Ileana s-a lăsat de școală.“
— De ce?
— Pur și simplu, Ari.
— Poate să facă asta? Nu e împotriva legii sau așa ceva?
— E în ultimul an, Ari. Are 18 ani. E adultă. Poate să facă ce vrea ea.
— Nu știe nici ea ce vrea.
Am găsit adresa Ileanei. Numărul tatălui ei era în cartea de telefon. M-am dus acasă la ea și am bătut la ușă. A ieșit frate-său.

— Da? a spus el, uitându-se la mine.
— O caut pe Ileana.
— Ce vrei cu ea?
— Suntem prieteni. De la școală.
— Prieteni?
Frate-său dădea întruna din cap.
— Uite ce e, prietene, s-a căsătorit.
— Ce?
— A rămas gravidă. Și s-a căsătorit cu tipul.
Nu știam ce să spun. Așa că n-am mai spus nimic.
În noaptea aia am stat în camionetă cu Legs. Mă gândeam întruna că luasem mult prea în serios chestia cu sărutatul. Mi-am promis că aveam să devin cel mai nonșalant tip din lume în privința sărutului.
Sărutatul nu însemna absolut nimic.

30

Dragă Ari,

Șapte la unu. Asta e proporția Scrisorilor lui Dante față de Scrisorile lui Ari. Doar ca să știi. Când o să mă întorc, în vara asta, o să te duc la înot și o să te înec. Nu de tot. Apoi o să-ți fac respirație gură la gură și o să te resuscitez. Îți place ideea? Mie da. Te-am speriat deja?

Acum despre treaba cu sărutatul. Fata asta cu care experimentam eu, mă refer la sărutat, sărută bine. M-a învățat o grămadă de lucruri în privința asta. Dar în cele din urmă mi-a spus „Dante, mi se pare că atunci când mă săruți, de fapt săruți pe altcineva.“

„Da“, am spus eu. „Bănuiesc că da.“

„Săruți o altă fată? Sau un băiat?“

Mi s-a părut o întrebare foarte interesantă și directă.

„Un băiat“, am spus.
„Îl cunosc?“, a întrebat ea.

„Nu“, am spus. „Cred că pur și simplu inventez un băiat în minte.“

„Orice băiat?“

„Da“, am spus. „Un băiat atrăgător.“

„Păi, da“, a spus ea. „La fel de atrăgător ca tine?“

Am dat din umeri. E plăcut că s-a gândit că eu sunt atrăgător. Acum suntem prieteni. Și e plăcut pentru că acum nu mi se mai pare că o induc în eroare. Și, oricum, mi-a mărturisit că singurul motiv pentru care îi plăcea să mă sărute la toate petrecerile alea era că încerca să-l facă gelos pe un tip care îi plăcea cu adevărat. Asta m-a făcut să râd. A spus că funcționa. „Poate că el ar prefera să te sărute pe tine, nu pe mine“, a spus ea. Ha-ha, am făcut eu. Nu știam despre care tip vorbește, dar ca să fiu complet sincer, Ari, chiar dacă a fost foarte mișto să-mi petrec timpul cu copiii bogați din Chicago, care își permit o grămadă de bere, alcool și iarbă, nu sunt chiar așa de interesanți. Cel puțin pentru mine.

Vreau să mă întorc acasă.

Asta le-am zis lui maică-mea și taică-meu. „Acum putem pleca? Am terminat aici?“ Bineînțeles că taică-meu, care poate să facă foarte tare pe deșteptul, m-a privit drept în ochi și a spus „Credeam că urăști El Paso. Nu asta ai zis când ți-am spus că ne mutăm în El Paso? Ai zis: «Mai bine împușcă-mă, tată.»“

Eu știu ce urmărea el. Voia ca eu să spun că am greșit. Ei bine, l-am privit și eu drept în ochi și am spus: „Am greșit, tată. Ești fericit acum?“

El a început să rânjească. „Să fiu fericit de ce, Dante?“

„Că eu am greșit.“

M-a sărutat pe obraz și mi-a spus „Da, sunt fericit, Dante.“

Chestia e că eu îl iubesc pe taică-meu. Și pe maică-mea. Și mă întreb mereu ce-or să spună când, într-o bună zi, o să le zic că vreau să mă căsătoresc cu un băiat. Mă întreb ce părere or să aibă despre asta? Eu sunt fiu unic. Cum o să rămână chestia cu nepoții? Detest faptul că o să-i dezamăgesc, Ari. Știu că te-am dezamăgit și pe tine.

Sunt puțin îngrijorat că după ce o să mă întorc n-o să mai fim prieteni. Bănuiesc că trebuie să fac față acestor lucruri. Nu-mi place deloc să mint oamenii, Ari. Mai ales nu-mi place deloc să-mi mint părinții. Știi ce sentimente am față de ei.

Bănuiesc că va trebui, pur și simplu, să-i spun lui taică-meu. Mi-am conceput un mic discurs. Începe cam așa. „Tată, vreau să-ți spun ceva. Îmi plac băieții. Nu mă urî. Te rog, nu mă urî. Adică, tată, și tu ești băiat.“ Discursul nu e prea coerent. Mai trebuie să lucrez la el. Pare prea disperat. Detest asta. Nu vreau să fiu disperat. Dacă fac parte din tabăra cealaltă, asta nu înseamnă că sunt o ființă umană penibilă care cerșește dragoste. Am ceva mai mult respect de sine.

Da, știu, o țin așa la nesfârșit. Încă trei săptămâni și o să ajung acasă. Acasă. Încă o vară, Ari. Tu crezi că suntem prea mari ca să ne mai jucăm pe stradă. Probabil. Poate că nu. Uite ce e, vreau doar să știi că nu vreau ca tu să te simți obligat să fii prietenul meu când o să mă întorc. Nu sunt neapărat cel mai îndreptățit la titlul de cel mai bun prieten, nu-i așa?

Prietenul tău,
Dante

P.S. Ar fi foarte ciudat să nu fii prieten cu tipul care ți-a salvat viața, nu crezi? Încalc cumva regulile?

31

În ultima zi de școală, Gina chiar mi-a făcut un compliment.

— Știi, cu tot mersul ăsta la sală ai ajuns foarte musculos.

I-am zâmbit.

— Ăsta e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată.

— Deci cum o să sărbătorești începutul verii?

— Diseară lucrez.

Gina a zâmbit.

— Ești așa de serios.

— Tu și cu Susie mergeți la o petrecere?

— Da.

— Nu te-ai săturat de petreceri?

— Nu fi tâmpit. Am 17 ani, prostule. Bineînțeles că nu m-am săturat de petreceri. Știi ce, tu ești un bătrân închis în trupul unui tip de 17 ani.

— Nu fac 17 ani decât în august.

— Și mai rău.

Am râs amândoi.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Ce?

— Dacă diseară mă duc în deșert și mă fac varză, vreți să mă duceți acasă cu mașina, tu și cu Susie?

Nici măcar nu știusem că aveam să spun asta.

Gina a zâmbit. Avea un zâmbet minunat. Un zâmbet cu adevărat minunat.

— Sigur, a spus ea.

— Dar cum rămâne cu petrecerea voastră?

— Să te văd pe tine cum te relaxezi, Ari, asta e adevărată petrecere. O să-ți facem rost chiar și de bere. Ca să sărbătorești terminarea școlii.

Când m-am dus acasă de la lucru, Gina și Susie mă așteptau pe treptele din față. Vorbeau cu maică-mea și cu taică-meu. Bineînțeles. M-am blestemat pentru că le spusesem să mă caute acasă. Ce dracu‘ o fi fost în capul meu? Și nici măcar nu aveam o explicație. *Da, mamă, o să ne ducem în deșert și eu o să mă fac muci.*

Dar Gina și Susie au fost în regulă. Niciun indiciu despre berea de care spuseseră că or să facă rost. Făceau pe fetele cuminți cu părinții mei. Nu că n-ar fi fost fete cuminți. Exact asta erau: fete cuminți care se prefăceau că sunt fete rele, dar care nu aveau să fie niciodată fete rele pentru că erau prea cumsecade.

Când am coborât din mașină, maică-mea era extaziată. Nu că s-ar fi dat de gol. Dar eu cunoșteam privirea aia. *În sfârșit, prieteni! Te duci la o petrecere!* Da, bun, eu chiar o iubeam pe maică-mea. Maică-mea. Maică-mea, care îi cunoștea pe părinții Ginei, pe părinții lui Susie, care cunoștea pe toată lumea. Bineînțeles.

Îmi amintesc că mi-am schimbat hainele în camera mea și m-am spălat. Îmi amintesc că m-am holbat la mine însumi în oglindă. Îmi amintesc că am șoptit *Ești un băiat minunat.* Nu credeam asta — dar voiam s-o cred.

Așa că primii oameni care s-au suit în camioneta mea, în afară de Legs și maică-mea și taică-meu, au fost Gina Navarro și Susie Byrd.

— Îmi invadați camioneta mea de virgin, fetelor, le-am spus.

Ele și-au dat ochii peste cap — apoi au râs de s-au prăpădit.

Ne-am oprit la casa verișoarei Ginei și am luat o ladă frigorifică plină de bere și Cola. Am lăsat-o la volan pe Gina, ca să fiu sigur că știe să conducă și cu schimbător de viteză manual. Era o profesionistă. Conducea mai bine decât mine. Nu că i-aș fi spus asta. Era o noapte perfectă, iar aerul deșertului mai avea puțină răcoare, până la arșița verii încă mai era puțin.

Ne-am așezat în bena camionetei, eu și cu Susie și Gina. Eu am băut bere și am privit pe rând toate stelele. Și m-am trezit șoptind „Voi credeți că o să descoperim vreodată toate secretele Universului?“

Am fost surprins să aud cum vocea lui Susie îmi răspunde.

— Ar fi ceva minunat, nu-i așa, Ari?

— Da, am șoptit eu, într-adevăr minunat.

— Ari, tu crezi că iubirea are vreo legătură cu secretele universului?

— Nu știu. Poate.

Susie a zâmbit.

— Ai iubit-o pe Ileana?

— Nu. Poate doar puțin.

— Ți-a frânt inima?

— Nu. Nici măcar nu o cunoșteam.

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

— Câinele meu se pune?

— Mă rog, are și el importanța lui.

Am râs cu toții.

Susie trăgea de o Cola, în timp ce eu beam beri una după alta.

— Te-ai îmbătat deja?

— Oarecum.

— Dar de ce vrei să te îmbeți?

— Ca să simt ceva.

— Ești un prost, a spus ea. Ești băiat bun, Ari, dar ești un prost, asta e sigur.

Stăteam toți întinși în bena camionetei, eu cu Gina și Susie, privind întruna la cerul nopții. Nici măcar nu m-am îmbătat atât de tare. Pur și simplu, îmi îngăduiam să mă relaxez. Le ascultam pe Gina și Susie vorbind și mă gândeam că era plăcut că ele știau cum să vorbească, să râdă și să existe în lumea asta. Dar poate că pentru fete era mai ușor.

— Bine că ați adus o pătură, am spus. Bună idee.

Gina a râs.

— Asta fac fetele, au idei bune.

M-am întrebat cum ar fi asta, să iubești o fată, să știi cum gândește o fată, să vezi lumea prin ochii unei fete. Poate că ele știau mai multe decât băieții. Poate că înțelegeau lucruri pe care un băiat nu putea să le înțeleagă niciodată.

— Păcat că nu putem sta aici pentru totdeauna.

— Păcat, a spus Susie.

— Păcat, a spus Gina.

Păcat.

Adu-ți aminte ploaia

să dai paginile răbdător
în căutarea înțelesurilor
– W. S. Merwin

1

Vara venise iar. Vară, vară, vară. Iubeam și uram vara. Verile aveau o logică doar a lor și stârneau întotdeauna ceva în mine. Vara ar fi trebuit să aibă legătură cu libertatea, tinerețea și lipsa școlii, cu posibilitățile, aventura și explorarea. Vara era o carte a speranței. De asta iubeam și uram verile. Pentru că mă făceau să vreau să cred.

Aveam în cap o melodie a lui Alice Cooper.

M-am hotărât că asta avea să fie vara *mea*. Dacă vara era o carte, atunci eu aveam să scriu ceva minunat în ea. Cu caligrafia mea. Dar habar n-aveam ce să scriu. Și cartea era deja pe cale să fie scrisă pentru mine. Deja nu mai era chiar așa de promițătoare. Deja era vorba de mai multă muncă și mai multe angajamente.

Începusem să lucrez cu normă întreagă la Charcoaler. Nu lucrasem niciodată 40 de ore pe săptămână. Dar îmi plăcea programul: de la 11 dimineața la 7:30 seara, de luni până joi. Asta însemna că puteam să dorm mai mult întotdeauna și, dacă voiam, puteam ieși în oraș. Nu că aș fi știut unde voiam să ies. Vinerea mă duceam mai târziu și închideam la 10. Nu era un orar rău — și aveam liber în weekend. Așa că era în regulă. *Dar era vară*! Iar pentru sâmbătă după-amiaza maică-mea mă înscrisese la banca de alimente. Nu m-am împotrivit.

Viața mea era în continuare ideea altcuiva.

În prima sâmbătă după ce s-a închis școala m-am trezit devreme. Eram în bucătărie, în pantalonii scurți de jogging, și beam un pahar cu suc de portocale. M-am uitat la maică-mea, care citea ziarul.

— Diseară trebuie să lucrez, i-am spus.

— Credeam că sâmbăta nu lucrezi.

— Îl înlocuiesc câteva ore pe Mike.

— Sunteți prieteni?

— Nu neapărat.

— E frumos din partea ta că-l înlocuiești.

— N-o fac gratis, sunt plătit. Și, oricum, așa m-ai crescut, să mă port frumos.

— Nu pari prea încântat.

— Ce e așa de încântător să te porți frumos? Eu vreau să fiu un băiat rău, dacă vrei să știi adevărul.

— Băiat rău?

— Știi doar. Ca Che Guevara. James Dean.

— Cine te împiedică?

— Cea la care mă uit acum.

— Așa, dă vina pe maică-ta, a spus ea râzând.

Eu încercam să mă hotărăsc dacă glumeam sau nu.

— Știi, Ari, dacă chiar ai fi vrut să fii băiat rău, ai fi făcut-o pur și simplu. Ultimul lucru de care au nevoie băieții răi e aprobarea mamei.

— Crezi că eu am nevoie de aprobarea ta?

— Nu știu ce să răspund la asta.

Ne-am privit reciproc. Ajungeam mereu să am cu maică-mea conversațiile astea pe care nu mi le doream.

— Ce-ar fi dacă m-aș lăsa de slujbă?

— Bine, a spus ea privindu-mă.

Cunoșteam tonul ăla. „Bine“ însemna că eu vorbesc aiurea. Cunoșteam codul. Ne-am privit reciproc timp de vreo cinci secunde — ceea ce a părut o veșnicie.

— Ești prea mare ca să primești bani de buzunar, a spus ea.

— Poate că o să tund iarba.

— Foarte imaginativ.

— Prea mexican pentru tine, mamă?

— Nu. Doar prea instabil.

— Să întorc hamburgeri, asta e stabil. Nu foarte imaginativ, dar stabil. Dacă stai să te gândești, e slujba perfectă pentru mine. Sunt stabil și neimaginativ.

Maică-mea a scuturat din cap.

— O să-ți petreci toată viața făcându-ți procese de conștiință?

— Ai dreptate. Poate că o să-mi iau liber vara asta.

— Ești la liceu, Ari. Nu îți cauți o profesie. Cauți doar o modalitate de a câștiga niște bani. Ești în tranziție.

— În tranziție? Ce fel de mamă mexicană ești tu?

— Sunt o femeie educată. Asta nu mă face mai puțin mexicană, Ari.

Părea puțin furioasă. Îmi plăcea foarte mult furia ei și aș fi vrut să am parte de ea mai des. Furia ei era diferită de a mea sau de a lui taică-meu. Pe ea furia nu o paraliza.

— Bun, înțeleg ce vrei să spui, mamă.

— Chiar înțelegi?

— Într-un fel m-am simțit întotdeauna ca un studiu de caz lângă tine, mamă.

— Îmi pare rău, a spus ea.

Dar nu-i părea rău. S-a uitat la mine.

— Ari, știi ce e un ecoton?

— E terenul pe care se întâlnesc două ecosisteme diferite. Într-un ecoton peisajul conține elemente a două ecosisteme diferite. E ca o zonă de graniță naturală.

— Deștept băiat. În tranziție. Mai e nevoie să spun ceva?

— Nu, mamă. Eu trăiesc într-un ecoton. Munca trebuie să coexiste cu pierderea vremii. Responsabilitatea trebuie să coexiste cu iresponsabilitatea.

— Ceva de genul ăsta.

— Primesc un 10 la cursul de Cum să fii un bun fiu?

— Nu te supăra pe mine, Ari.

— Nu mă supăr.

— Ba da.

— Ești așa de profesoară.

— Uite ce e, Ari, nu e vina mea că tu ai aproape 17 ani.

— Și când o să am 21 tot profesoară o să fii.

— Asta a fost o răutate.

— Îmi pare rău.

Maică-mea m-a examinat.

— Serios, mamă. Îmi pare rău.

— Noi doi începem întotdeauna vara cu o ceartă, nu-i așa?

— E o tradiție, am spus. Mă duc să alerg.

În timp ce mă întorceam să plec, ea m-a luat de braț.

— Uite ce e, Ari, și mie îmi pare rău.

— E în regulă, mamă.

— Te cunosc, Ari.

Voiam să-i spun același lucru pe care voiam să i-l spune și Ginei Navarro. *Nimeni nu mă cunoaște.*

Apoi a făcut ceea ce știam că avea să facă — mi-a pieptănat părul cu mâna.

— Nu trebuie să lucrezi dacă nu vrei. Taică-tău și cu mine o să fim bucuroși să-ți dăm bani.

Știam că vorbește serios.

Dar nu asta voiam eu să aud. Nu știu ce voiam.

— Nu e vorba de bani, mamă.

Ea nu a mai spus nimic.

— Fă să ai o vară frumoasă, Ari.

În ce fel spusese asta! În ce fel se uitase la mine. Uneori, în vocea ei era atât de multă dragoste, că mi se părea insuportabil.

— Bine, mamă, am spus. Poate că o să mă îndrăgostesc.

— De ce nu? a spus ea.

Uneori, părinții își iubeau fiii atât de mult, încât făceau din viețile lor niște idile. Credeau că tinerețea noastră ne poate ajuta să învingem orice. Poate că mamele și tații uitau acest mic detaliu: faptul că erai în pragul vârstei de 17 ani putea fi brutal, dureros și derutant. A fi în pragul vârstei de 17 ani putea fi foarte nasol.

2

Nu a fost tocmai o întâmplare că eu și cu Legs alergam pe lângă casa lui Dante. Știam că se întoarce — chiar dacă nu știam exact când. În ziua în care plecase din Chicago trimisese o carte poștală: *Plecăm azi cu mașina, prin Washington. Taică-meu vrea să caute ceva la Biblioteca Congresului. Ne vedem curând. Cu dragoste, Dante.*

Când am ajuns în parc i-am dat drumul din lesă lui Legs, chiar dacă n-ar fi trebuit să fac asta. Îmi plăcea foarte mult să mă uit la ea cum aleargă peste tot. Eram îndrăgostit de inocența câinilor, de puritatea afecțiunii lor. Ei nu știau să-și ascundă sentimentele. Ei existau. Un câine e un câine. A fi câine era ceva atât de elegant, încât invidiam asta. Am chemat-o înapoi, am pus-o în lesă și am reînceput să alerg.

— Ari!

M-am oprit, apoi m-am întors. Acolo era chiar Dante Quintana, care stătea pe verandă și îmi făcea semn cu mâna, cu acel zâmbet onest și sincer al lui, același zâmbet pe care îl avusese și când mă întrebase dacă vreau să mă învețe să înot.

I-am făcut semn și eu și m-am îndreptat spre casa lui. Am stat acolo și ne-am privit unul pe altul timp de un minut. Era ciudat că nu ne găseam deloc cuvintele. Apoi el a sărit de pe verandă și m-a îmbrățișat.

— Ari! Uită-te la tine! Păr lung! Arăți ca Che Guevara fără mustață.

— Frumos, am spus eu.

Legs a lătrat la el.

— Trebuie să o mângâi, i-am spus. Nu suportă să fie ignorată.

Dante s-a lăsat în genunchi și a mângâiat-o. Apoi a sărutat-o. Legs l-a lins pe față. Era greu de spus care dintre cei doi era mai afectuos.

— Legs, Legs, încântat de cunoștință.

Părea atât de fericit, iar eu m-am gândit la asta, la capacitatea lui de a fi fericit. De unde venea ea? Aveam și eu acel tip de fericire în mine? Doar că mi-era frică de ea?

— De unde ai toți mușchii ăia, Ari?

M-am uitat la el, cum stătea în fața mea, el și toate întrebările lui necenzurate.

— Vechile haltere de la subsol ale lui taică-meu, am spus.

Apoi mi-am dat seama că Dante era acum mai înalt decât mine.

— Cum de-ai crescut atât de mult? l-am întrebat.

— Trebuie să fie din cauza frigului, a spus el. 1,80 metri. Sunt exact la fel de înalt ca taică-meu.

M-a studiat.

— Tu ești mai scund — dar părul te face să pari mai înalt.

Asta m-a făcut să râd, chiar dacă nu știam de ce. El m-a îmbrățișat iar și a șoptit:

— Mi-a fost atât de dor de tine, Ari Mendoza.

Ca de obicei, eu nu știam ce să spun, așa că n-am spus nimic.

— O să fim prieteni?

— Nu fi nebun, Dante. *Suntem* prieteni.

— O să fim prieteni întotdeauna?

— Întotdeauna.

— Nu o să te mint niciodată, în nicio privință, a spus el.

— Eu s-ar putea să te mint, am spus.

Am râs amândoi. Apoi m-am gândit *Poate că asta o să fie vara în care n-o să existe nimic în afară de râs. Poate că asta o să fie acea vară.*

— Hai să-i saluți pe maică-mea și taică-meu, a spus el. Cred că ar vrea să te vadă.

— Nu pot să iasă ei? Sunt cu Legs.

— Poate să intre și Legs.

— Nu cred că maică-tii i-ar plăcea.

— Dacă e câinele tău, poate intra. Crede-mă.

Și-a coborât vocea și a șoptit:

— Maică-mea nu o să uite prea curând acea întâmplare din ploaie.

— Asta e poveste veche.

— Maică-mea e un elefant când vine vorba de aduceri-aminte.

Dar nu a fost nevoie s-o testăm pe mama lui Dante în privința accesului câinilor în casă pentru că exact atunci domnul Quintana a apărut în fața ușii și a strigat la soția lui „Soledad, ghici cine a venit?“

M-au înconjurat, îmbrățișându-mă și spunându-mi lucruri drăguțe. Îmi venea să plâng. Pentru că afecțiunea lor era atât de reală și, cumva, simțeam că nu o merit sau poate că ei îl îmbrățișau pe tipul care salvase viața fiului lor. Voiam ca ei să mă îmbrățișeze doar pentru că eram Ari, dar pentru ei eu nu aveam să fiu niciodată doar Ari. Dar învățasem cum să ascund ceea ce simțeam. Nu, nu e adevărat. Nu era vorba deloc de învățare. Mă născusem cu știința de a ascunde ceea ce simțeam.

Erau atât de bucuroși că mă văd. Și adevărul era că și eu mă bucuram să-i văd.

Îmi amintesc că i-am spus domnului Quintana că lucram la Charcoaler. El i-a zâmbit zeflemitor lui Dante:

— Muncă, Dante, uite o idee.

— O să-mi iau o slujbă, tată. Serios.

Doamna Quintana părea diferită. Nu știu, era ca și cum ar fi avut soarele în interiorul ei. Nu mai văzusem niciodată o femeie care să arate mai frumoasă. Părea mai tânără decât atunci când o văzusem ultima oară. Mai tânără, nu mai bătrână. Nu că ea

ar fi fost bătrână. Îl născuse pe Dante când avea 20 de ani, știam asta. Deci avea 38 de ani sau așa ceva. Dar părea mai tânără în lumina dimineții. Poate că asta era cauza, lumina dimineții.

În timp ce îi ascultam pe părinții lui Dante povestind despre anul petrecut în Chicago, am auzit vocea lui.

— Când pot să merg cu camioneta?

— După lucru, ce zici? l-am întrebat. Eu ies la 7:30.

— Trebuie să mă înveți să conduc, Ari.

Am văzut expresia de pe fața mamei lui.

— Nu tații ar trebui să facă asta?

— Taică-meu e cel mai prost șofer din univers, a spus el.

— Nu e adevărat, a spus domnul Quintana. Doar cel mai prost șofer din El Paso.

Era singurul bărbat cunoscut de mine care să recunoască efectiv că era un șofer prost. Înainte să plec, maică-sa a reușit să mă tragă la o parte.

— Știu că mai devreme sau mai târziu o să-l lași pe Dante să conducă camioneta.

— N-o să-l las, am spus eu.

— Dante e foarte convingător. Promite-mi doar că o să fii atent.

— Promit.

I-am zâmbit. Avea ceva care mă făcea să mă simt perfect încrezător și în largul meu. În compania celor mai mulți oameni pur și simplu nu mă simțeam așa.

— Văd că în vara asta o să am de-a face cu două mame.

— Faci parte din familia asta, a spus ea. N-are niciun rost să te opui.

— Sunt sigur că într-o zi o să vă dezamăgesc, doamnă Quintana.

— Nu, a spus ea.

Și, chiar dacă vocea ei putea fi atât de fermă, în clipa aceea vocea ei era aproape la fel de blândă ca a mamei mele.

— Ești atât de dur cu tine însuți, Ari.

Am dat din umeri.

— Poate că, pur și simplu, așa sunt eu.

Ea mi-a zâmbit.

— Dante nu e singurul căruia i-a fost dor de tine.

Era cel mai frumos lucru pe care mi-l spusese vreo–dată cineva care nu era maică-mea sau taică-meu. Și știam că eu aveam ceva ce doamna Quintana vedea și iubea. Și, chiar dacă mie asta mi se părea ceva minunat, mi se părea în același timp și o povară. Nu că ea ar fi vrut ca asta să fie o povară. Dar iubirea era întotdeauna ceva apăsător pentru mine. Ceva ce trebuia să duc în spate.

3

Eu și cu Legs l-am luat pe Dante cu mașina pe la opt. Soarele era încă pe cer, dar apunea rapid și era arșiță. Am claxonat și Dante a apărut la uă.

— Asta e camioneta ta! E extraordinară! E minunată, Ari!

Da, știam că aveam sigur pe față un rânjet prostesc. Un tip care își iubește camioneta are nevoie de alți oameni care să-i admire aparatul de condus. Da, *are nevoie*. Ăsta e adevărul. Nu știu de ce, dar așa sunt tipii cu camionete.

Dante a strigat în casă.

— Mamă! Tată! Veniți să vedeți camioneta lui Dante!

A coborât treptele sărind ca un copil. Era întotdeauna atât de necenzurat. Eu și cu Legs am coborât din camionetă și ne-am uitat cum Dante îi dă ocol, admirând-o.

— Nicio zgârietură, a spus el.

— Asta e din cauză că nu mă duc cu ea la școală.

Dante a zâmbit.

— Jante cromate adevărate, a spus el. Ești un adevărat mexican, Ari!

Asta m-a făcut să râd.

— Și tu ești la fel, tâmpitule.

— Nuu, eu n-o să fiu niciodată un adevărat mexican.

De ce conta asta atât de mult pentru el? Dar conta și pentru mine. Dante era pe punctul de a spune ceva, dar a observat că părinții lui coboară treptele din fața casei.

— Superbă camionetă, Ari! Ei, asta chiar e o mașină clasică.

Domnul Quintana a reacționat exact ca Dante, cu un entuziasm necenzurat.

Doamna Quintana doar a zâmbit. Cei doi au dat ocol camionetei, inspectând-o și zâmbind spre ea de parcă s-ar fi întâlnit cu un vechi prieten.

— E o camionetă minunată, Ari.

Nu mă așteptasem la asta din partea doamnei Quintana. Dante își redirecționase deja atenția către Legs, care îl lingea pe față. Nu știu ce mi-a venit, dar i-am aruncat domnului Quintana cheile.

— Poți s-o scoți pe prietena ta la o plimbare, dacă vrei, am spus.

Zâmbetul lui nu avea niciun fel de ezitare. Îmi dădeam seama că doamna Quintana încerca să reprime tânăra care exista încă în ea. Dar, chiar și fără zâmbetul soțului ei,

ceea ce avea ea în interiorul ei mi se părea mult mai profund. Era ca și cum ajungeam s-o înțeleg pe mama lui Dante. Știam că asta era important. Mă întrebam de ce.

Îmi plăcea să-i privesc pe toți trei cum stăteau în jurul camionetei mele. Aș fi vrut ca timpul să se oprească, pentru că totul părea atât de simplu, cu Dante și Legs îndrăgostindu-se unul de celălalt, maică-sa și taică-său amintindu-și ceva despre tinerețea lor în timp ce îmi examinau camioneta, și eu, mândrul proprietar. Aveam ceva de valoare — chiar dacă era doar o camionetă care producea în oameni o nostalgie plăcută. Era ca și cum ochii mei ar fi fost aparate de fotografiat și eu surprindeam momentul, știind că aveam să păstrez acea fotografie pentru totdeauna.

Dante și cu mine ne-am așezat pe trepte și ne-am uitat cum taică-său pornește camioneta și maică-sa se apleacă spre el, ca o fată la prima întâlnire.

— Cumpără-i un shake! a strigat Dante, fetelor le place când le cumperi ceva!

Îi vedeam cum râd, în timp ce porneau.

— Uneori părinții tăi sunt ca niște copii, am spus.

— Sunt fericiți, a spus el. Părinții tăi? Sunt fericiți?

— Maică-mea și taică-meu nu sunt deloc ca maică-ta și taică-tău. Dar maică-mea îl adoră pe taică-meu. Sunt sigur de asta. Și cred că și taică-meu o adoră pe maică-mea. Numai că nu e la fel de expansiv.

— Expansiv. Ăsta nu e un cuvânt al lui Ari.

— Faci mișto. Mi-am lărgit vocabularul.

L-am înghiontit.

— Mă pregătesc pentru facultate.

— Câte cuvinte noi înveți pe zi?

— Câteva, știi. Îmi plac mai mult cuvintele vechi. Sunt ca niște prieteni vechi.

Dante m-a înghiontit și el.

— Expansiv. O să ajungă cuvântul ăsta vreodată un prieten vechi?

— Poate că nu.

— Tu ești ca tatăl tău, nu-i așa?

— Da, cred că da.

— Și maică-mea are probleme cu asta, știi? În mod normal ea nu-și manifestă sentimentele. De asta s-a căsătorit cu taică-meu. Asta cred eu. El scoate din maică-mea toate sentimentele alea pe care le are ea.

— Atunci se potrivesc teribil.

— Da, așa e. Chestia ciudată e că uneori mi se pare că maică-mea îl iubește pe taică-meu mai mult decât o iubește el. Ți se pare că are vreun sens?

— Da, cred că da. Poate. Dar iubirea e o competiție?

— Ce vrei să spui?

— Poate că fiecare iubește diferit. Poate că asta e tot ce contează.

— Îți dai seama că vorbești, nu-i așa? Vreau să spun că vorbești cu adevărat.

— Vorbesc, Dante. Nu fi măgar.

— Uneori vorbești. Alteori doar eviți să faci asta, știi.

— Fac și eu ce pot.

— Știu. Or să existe reguli pentru noi doi, Ari?

— Reguli?

— Știi ce vreau să spun.

— Da, cred că știu.

— Deci care sunt regulile?

— Eu nu sărut băieți.

— Bun, deci prima regulă: nu încerca să-l săruți pe Ari.

— Da, asta e prima regulă.

— Am și eu o regulă pentru tine.

— Bun, e corect așa.

— Nu fugi de Dante.

— Ce înseamnă asta?

— Cred că știi ce înseamnă. Într-o bună zi, cineva o să vină la tine și o să-ți spună: „De ce îți petreci timpul cu poponarul ăla?“ Dacă nu poți să rămâi alături de mine ca prieten al meu, Ari, dacă nu poți să faci asta, atunci ar fi mai bine, înțelegi — asta m-ar ucide. Știi că m-ar ucide dacă tu...

— Deci o chestiune de loialitate.

— Da.

Am râs.

— Eu am o regulă mai greu de respectat.

A râs și el.

M-a atins pe umăr — apoi a zâmbit.

— Aiurea, Ari. Tu ai o regulă mai greu de respectat? Abureli ieftine. Tot ce trebuie să faci e să fii loial celui mai sclipitor tip pe care l-ai cunoscut vreodată — ceea ce e ca și cum ai merge desculț prin parc. Pe de altă parte, eu trebuie să mă abțin să îl sărut pe cel mai extraordinar tip din univers — ceea ce e ca și cum ai merge desculț pe cărbuni aprinși.

— Văd că încă te mai preocupă mersul desculț.

— Întotdeauna am urât încălțămintea.

— Hai să jucăm jocul ăla, i-am spus. Jocul pe care l-ai inventat tu ca să ne facem praf pantofii.

— A fost distractiv, nu-i așa?

În ce mod spusese asta. Ca și cum ar fi știut că nu aveam să mai jucăm niciodată jocul ăla. Acum eram prea mari. Pierdusem ceva și știam amândoi asta.

O lungă vreme nu am mai zis niciunul nimic.

Stăteam pur și simplu acolo, pe treptele casei lui. Așteptam. M-am uitat și am văzut cum Legs își pusese capul în poala lui Dante.

4

În seara aceea, Dante cu mine și cu Legs ne-am dus cu mașina în deșert. La locul meu preferat. Era imediat după apus și stelele începeau să iasă din locul în care se ascundeau ziua, oricare ar fi fost acesta.

— Data viitoare aducem telescopul meu.

— Bună idee, am spus.

Am stat întinși în bena camionetei mele și ne-am uitat îndelung la noaptea nouă. Legs explora deșertul și a trebuit s-o strig. A sărit în camionetă și și-a făcut loc între mine și Dante.

— O iubesc pe Legs, a spus Dante.

— Și ea te iubește.

Dante a arătat spre cer.

— Vezi Ursa Mare?

— Nu.

— Acolo.

Am studiat cerul.

— Da. Da. O văd.

— E absolut extraordinară.

— Da, chiar e extraordinară.

Am tăcut, mulțumindu-ne să stăm așa.

— Ari?

— Da.

— Știi ceva?

— Ce?

— Maică-mea e însărcinată.

— Ce?

— Maică-mea o să aibă un copil. Îți vine să crezi?

— Pe bune?

— În Chicago era frig și părinții mei au găsit o modalitate de a se încălzi.

Asta chiar m-a făcut să râd.

— Crezi că părinții depășesc vreodată faza sexului?

— Nu știu. Nu cred că e ceva ce depășești, nu-i așa? Dar ce știu eu, eu doar aștept să ajung acolo.

— Și eu la fel.

Am tăcut iar amândoi.

— Uau, Dante, am șoptit eu. O să fii frate mai mare.

— Da, un frate mult mai mare.

S-a uitat spre mine.

— Asta te face să te gândești la — cum îl chema pe fratele tău?

— Bernardo.

— Asta te face să te gândești la el?

— Totul mă face să mă gândesc la el. Uneori, în timp ce merg singur cu camioneta, mă gândesc la el și mă întreb dacă îi plăceau camionetele și cum arată în realitate. Aș vrea să-l cunosc și — nu știu — pur și simplu, nu pot renunța la asta. Adică, nu e ca și cum l-aș fi cunoscut vreodată cu adevărat. Așa că de ce e atât de important?

— Dacă e important, atunci e important.

N-am spus nimic.

— Îți dai cumva ochii peste cap?

— Da, cred că da.

— Cred că ar trebui să-i abordezi pe părinții tăi. Ar trebui să stai pur și simplu cu ei și să-i faci să-ți spună. Fă-i să se poarte ca niște adulți.

— Nu poți face pe nimeni să se poarte ca un adult. Mai ales pe un adult.

Asta chiar l-a făcut pe Dante să râdă. Am ajuns să râdem atât de tare, că Legs a început să latre la noi.

— Știi, a spus Dante, trebuie să-mi urmez propriul sfat.

A făcut o pauză.

— Sper din toată inima ca maică-mea să aibă un băiat. Și ar fi bine să-i placă fetele. Pentru că dacă n-or să-i placă îl omor.

Asta ne-a făcut să râdem din nou. Și a făcut-o pe Legs să latre iar.

Când ea s-a liniștit, în cele din urmă, am auzit vocea lui Dante, care părea atât de slabă în noaptea din deșert.

— Trebuie să le spun, Ari.

— De ce?

— Pentru că trebuie.

— Dar dacă o să te îndrăgostești de o fată?

— N-o să fie cazul, Ari.

— Ei or să te iubească întotdeauna.

Dante nu a spus nimic. Apoi l-am auzit cum plânge. Așa că l-am lăsat să plângă. Nu puteam face nimic. Decât să îi ascult suferința. Puteam să fac asta. Era greu de suportat. Dar puteam s-o fac. Să-i ascult, pur și simplu, suferința.

— Dante, i-am șoptit. Tu nu-ți dai seama cât de mult te iubesc ei?

— O să-i dezamăgesc. Așa cum te-am dezamăgit și pe tine.

— Nu m-ai dezamăgit.

— Spui asta doar așa, pentru că plâng.

— Nu, Dante.

M-am ridicat din locul în care stăteam întins. Dante s-a ridicat și el și ne-am privit fix unul pe celălalt.

— Nu plânge, Dante. Nu sunt dezamăgit.

Pe drumul de întoarcere în oraș ne-am oprit la un fast-food cu drive-in și ne-am luat bere de sasafras.

— Și ce-o să faci la vară? l-am întrebat.

— Păi o să mă antrenez cu echipa de înot de la Cathedral, o să mai lucrez la niște tablouri și o să-mi iau o slujbă.

— Serios. Tu o să-ți iei o slujbă?

— Dumnezeule, vorbești ca taică-meu!

— Păi de ce vrei să lucrezi?

— Ca să învăț ceva despre viață.

— Viață, am spus. Muncă. Ecoton. Căcat.

— Ecoton?

5

Într-o seară, Dante și cu mine stăteam la el în cameră. El trecuse la pictatul pe pânză. Lucra la un tablou mare de pe șevalet. Tabloul era acoperit.

— Pot să-l văd?

— Nu.

— După ce termini?

— Da. După ce termin.

— Bine, am zis eu.

Stătea întins pe pat, iar eu stăteam pe fotoliul lui.

— Ai mai citit ceva cărți de poezie bune în ultimul timp? l-am întrebat.

— Nu, nu prea.

Părea puțin distrat.

— Unde ești, Dante?

— Aici, a spus el.

S-a ridicat în capul oaselor pe pat.

— Mă gândeam la chestia cu sărutatul, a spus el.

— Ah, am spus eu.

— Vreau să spun, de unde știi că nu-ți place să săruți băieți dacă n-ai sărutat niciodată vreunul?

— Cred că pur și simplu știu, Dante.

— Ai făcut asta vreodată?

— Știi bine că nu. Tu?

— Nu.

— Păi, poate că de fapt nu-ți place să săruți tipi. Poate doar crezi asta.

— Cred că ar trebui să facem un experiment.

— Știu ce urmează să spui, iar răspunsul e nu.

— Tu ești prietenul meu cel mai bun, nu?

— Da. Dar în momentul de față regret asta foarte mult.

— Hai doar să încercăm.

— Nu.

— N-o să spun la nimeni. Hai.

— Nu.
— Uite ce e, e doar un sărut. Știi asta. Apoi o să știm amândoi.
— Știm deja.
— Nu știm cu adevărat până nu facem asta efectiv.
— Nu.
— Ari, te rog.
— Dante!
— Ridică-te în picioare.
Nu știu de ce am făcut asta, dar am făcut-o. M-am ridicat în picioare.
Apoi Dante s-a oprit chiar în fața mea.
— Închide ochii, a spus el.
Așa că am închis ochii.
Iar el m-a sărutat. Și l-am sărutat și eu.
Apoi el a început să mă sărute cu adevărat. Iar eu m-am desprins de el.
— Ei bine? a întrebat el.
— Pentru mine n-a funcționat, i-am spus.
— Nimic?
— Nu.
— Bun. Pentru mine categoric a funcționat.
— Da. Cred că m-am prins de asta, Dante.
— Deci, atunci, am terminat cu asta, hm?
— Da.
— Ești supărat pe mine?
— Puțin.
S-a așezat la loc pe pat. Părea trist. Nu-mi plăcea să-l văd așa.
— Sunt mai supărat pe mine, i-am spus. Mereu te las să mă convingi cu una sau alta. Nu e vina ta.
— Da, a șoptit el.
— Să nu plângi, bine?
— Bine, a spus el.
— Plângi.
— Nu plâng.
— Bine.
— Bine.

6

Nu l-am sunat pe Dante timp de câteva zile.

Și nici el nu m-a sunat pe mine.

Dar cumva știam că e îmbufnat. Se simțea prost. Și eu mă simțeam prost. Așa că după ce au trecut câteva zile l-am sunat.

— Vrei să mergem să alergăm mâine-dimineață? am spus.

— La ce oră?

— La 6:30.

— Bine, a spus el.

Pentru un nealergător alerga foarte bine. Eu alergam mult mai lent împreună cu Dante, dar era în regulă. Am vorbit puțin. Și am râs. Iar după aceea am jucat frisbee cu Legs, în parc, și am fost amândoi în regulă. Iar eu aveam nevoie ca noi doi să fim în regulă. Și el avea nevoie ca noi doi să fim în regulă. Și așa și eram.

— Mersi că m-ai sunat, a spus el. Mă gândeam că poate n-o să mă mai suni.

O vreme viața a părut ciudat de normală. Nu că eu aș fi vrut ca vara mea să fie normală. Dar normal era bine. Mă puteam mulțumi cu normalul. Dimineața mă duceam să alerg și făceam forță. Apoi mă duceam la muncă.

Uneori, Dante mă suna și vorbeam. Nu despre ceva anume. El lucra la un tablou și obținuse o slujbă la farmacia din Kern Place. Spunea că îi place să lucreze acolo pentru că după ce termina putea să se ducă la universitate și să stea acolo, la bibliotecă. Faptul că era fiu de profesor universitar implica anumite privilegii. De asemenea, mi-a mai spus că „N-o să-ți vină să crezi cine cumpără prezervative.“

Nu știu dacă a spus asta ca să mă facă să râd. Dar a funcționat.

— Și maică-mea mă învață să conduc, a spus el. De obicei ne certăm.

— O să te las să conduci camioneta mea, i-am spus.

— Cel mai groaznic coșmar al maică-mii.

Râdeam iar. Și asta era bine. Vara nu ar fi fost vară fără râsul lui Dante. Vorbeam o grămadă la telefon, dar nu ne-am văzut foarte mult în acele prime câteva săptămâni ale verii.

El era ocupat. Eu eram ocupat.

Cred că în mare parte a timpului eram ocupați să ne evităm reciproc. Chiar dacă nu

voisem ca acel sărut să fie mare scofală, fusese mare scofală. A durat o vreme ca fantoma acelui sărut să dispară.

Într-o dimineață, când m-am întors de la alergare, maică-mea plecase. Îmi lăsase un bilet în care spunea că avea să-și petreacă ziua cu reorganizarea băncii de alimente. „Când o să-ți începi tura de sâmbătă după-amiază? Ai promis.“

Nu știu de ce, dar am decis să-l sun pe Dante.

— Am fost înscris să lucrez voluntar la banca de alimente, sâmbătă după-amiaza. Vrei să lucrezi voluntar cu mine?

— Sigur. Ce trebuie să facem?

— Sunt sigur că maică-mea o să ne instruiască, am spus.

Mă bucuram că îl întrebasem. Îmi era dor de el. Îmi era mai dor de el acum decât atunci când fusese plecat.

Nu știam de ce.

Am făcut un duș și m-am uitat la ceas. Aveam ceva timp de pierdut. M-am trezit deschizând sertarul din camera de oaspeți. M-am trezit cu plicul pe care scria BERNARDO în mână. Îmi venea să-l rup. Poate că dacă îl rupeam și deschideam îmi rupeam și deschideam și propria mea viață.

Dar nu am putut. L-am aruncat la loc în sertar.

M-am gândit toată ziua la fratele meu. Dar nu-mi mai aminteam nici măcar cum arată. La muncă greșeam întruna comenzile. Managerul mi-a spus să fiu atent. „Nu te plătesc ca să arăți bine.“

Aveam în minte o înjurătură. Dar nu am lăsat-o să-mi iasă din gură.

După muncă m-am dus acasă la Dante cu mașina.

— Vrei să ne îmbătăm? l-am întrebat.

El mi-a examinat fața.

— Sigur.

A avut amabilitatea să nu mă întrebe care e problema.

M-am dus acasă și am făcut duș, ca să-mi elimin mirosul de cartofi prăjiți și inele de ceapă din piele. Taică-meu citea. Casa mi se părea liniștită.

— Ea și cu surorile tale o vizitează pe mătușa Ophelia, în Tucson.

— A, da. Am uitat.

— Suntem doar noi doi.

Am dat din cap.

— O mare distracție.

Nu voisem să fiu atât de sarcastic.

Îmi dădeam seama că mă studiază.

— E vreo problemă, Ari?

— Nu. Ies în oraș. Dante și cu mine mergem să ne plimbăm cu mașina.

El a dat din cap. Continua să mă privească.

— Pari diferit, Ari.

— În ce mod?

— Furios.

Dacă aș fi fost mai curajos, asta i-aș fi spus: *Furios? Ce motiv am eu să fiu furios? Știi ceva, tată? De fapt nu-mi pasă că nu poți să-mi povestești despre Vietnam. Chiar dacă eu știu că războiul te obsedează, nu-mi pasă dacă nu vrei să vorbești despre asta. Dar îmi pasă că nu vrei să vorbești despre fratele meu. Fir-ar a naibii, tată, nu suport să trăiesc cu toată tăcerea ta.*

Mi-am imaginat răspunsul lui: *Toată tăcerea asta m-a salvat, Ari. Nu știi asta? Și ce-i cu obsesia asta pe care o ai față de fratele tău?*

Mi-am imaginat pledoaria mea: *Obsesie, tată? Știi ce am învățat de la tine și de la mama? Am învățat să nu vorbesc. Am învățat cum să țin tot ceea ce simt îngropat adânc în interiorul meu. Și pentru asta vă urăsc.*

— Ari?

Știam că eram pe punctul de a plânge. Știam că el vede asta. Detestam faptul că îl lăsam pe taică-meu să vadă toată acea tristețe din interiorul meu.

El a întins mâna spre mine.

— Ari...

— Nu mă atinge, tată. Nu mă atinge, te rog.

Nu-mi amintesc cum am ajuns la Dante. Îmi amintesc că stăteam acolo în camioneta parcată în fața casei lui.

Părinții lui stăteau pe treptele din față. Mi-au făcut cu mâna. Le-am făcut și eu cu mâna. Apoi m-am trezit cu ei lângă mine. La portiera camionetei. Și am auzit vocea domnului Quintana:

— Ari, plângi…

— Da, se mai întâmplă, am spus.

— Ar trebui să intri, a spus doamna Quintana.

— Nu.

Apoi a apărut Dante, care mi-a zâmbit. Apoi le-a zâmbit părinților lui.

— Să mergem, a spus el.

Părinții lui n-au pus nicio întrebare.

M-am mulțumit să conduc. Aș fi putut să conduc la nesfârșit. Nu știu cum, dar am reușit să-mi găsesc locul meu în deșert. Era ca și cum aș fi avut o busolă ascunsă undeva în interiorul meu. Unul dintre secretele universului era că instinctele noastre sunt uneori mai puternice decât mintea. După ce am oprit camioneta m-am dat jos și am trântit ușa.

— Căcat! Am uitat de bere.

— N-avem nevoie de bere, a șoptit Dante.

— Avem nevoie de bere! Avem nevoie de bere, fir-ar a dracu‘!

Nu știu de ce țipam. Țipetele s-au transformat în suspine. M-am prăbușit în brațele lui Dante și am plâns.

El m-a ținut în brațe, fără să spună un cuvânt.

Alt secret al universului: uneori, durerea e ca o furtună care apare de nicăieri. Cea

mai limpede dimineață de vară se poate termina cu o ploaie torențială. Se poate termina cu fulgere și tunete.

7

Era ciudat ca maică-mea să nu fie prin preajmă.

Nu eram obișnuit să fac cafea.

Taică-meu lăsase un bilet. *Ești bine?*

Da, tată.

Am fost bucuros că Legs a început să latre și a sfâșiat tăcerea casei. Era modul ei de a-mi spune că era timpul pentru o alergare.

Eu și cu Legs am alergat mai repede în dimineața aceea. Am încercat să nu mă gândesc la nimic în timp ce alergam, dar nu a funcționat. M-am gândit la tatăl și la fratele meu și la Dante. Mă gândeam mereu la Dante, încercam mereu să-l înțeleg, mă întrebam mereu cum se făcea că noi doi eram prieteni și de ce asta părea să conteze atât de mult. Pentru amândoi. Nu suportam să mă gândesc la lucruri și oameni — mai ales când era vorba de mistere pe care nu le puteam soluționa. Am schimbat în cap subiectul cu mătușa Ophelia din Tucson. M-am întrebat de ce nu fusesem niciodată în vizită la ea. Nu era ca și cum n-aș fi iubit-o. Ea trăia singură și aș fi putut să fac efortul ăsta. Dar nu îl făcusem niciodată. Într-adevăr, o sunam uneori. Era ciudat, dar puteam vorbi cu ea. Întotdeauna mă făcea să mă simt foarte iubit. M-am întrebat cum reușea să facă asta.

În timp ce mă ștergeam după duș, m-am holbat în oglindă la trupul meu gol. L-am studiat. Cât de ciudat era să ai trup. Uneori așa părea. Straniu. Mi-am amintit că mătușa mea îmi spusese odată: „Trupul e ceva minunat“. Niciun adult nu-mi mai spusese asta. Și m-am întrebat dacă avea să mi se pară vreodată că trupul meu e minunat. Mătușa mea Ophelia soluționase câteva din numeroasele mistere ale universului. Mă simțeam ca și cum eu nu soluționasem niciunul.

Nu soluționasem nici măcar misterul propriului meu trup.

8

Chiar înainte să mă duc la muncă, m-am oprit la farmacia la care lucra Dante. Cred că voiam doar să văd dacă are cu adevărat slujbă. Când am intrat în farmacie el era la tejghea, punea țigări pe raft.

— Porți pantofi? l-am întrebat.

El a zâmbit. M-am uitat la ecusonul cu numele lui. Dante Q.

— Tocmai mă gândeam la tine, a spus el.

— Da?

— Cu puțin timp în urmă au venit niște fete.

— Fete?

— Te cunosc. Am stat de vorbă.

Știam despre ce fete e vorba înainte să-mi spună. „Gina și Susie“, am spus.

— Da. Sunt amabile. Și drăguțe. Sunt colege cu tine.

— Da, sunt amabile și drăguțe. Și băgăcioase.

— S-au uitat la ecusonul cu numele meu. Apoi s-au uitat una la cealaltă. Și apoi una dintre ele m-a întrebat dacă te cunosc. Mi s-a părut o întrebare ciudată.

— Ce le-ai spus?

— Le-am spus că da. Le-am spus că sunt cel mai bun prieten al tău.

— Le-ai spus asta?

— Chiar ești cel mai bun prieten *al meu*.

— Te-au mai întrebat altceva?

— Da, m-au întrebat dacă știu ceva despre un accident și despre faptul că tu ți-ai rupt picioarele.

— Nu pot să cred. Nu pot să cred!

— Ce?

— Le-ai spus?

— Bineînțeles că le-am spus.

— Le-ai spus?

— De ce te înfurii?

— Le-ai vorbit despre ce s-a întâmplat?

— Sigur că da.

— Există o regulă, Dante.

— Ești supărat? Ești supărat pe mine?

— Regula era că nu trebuie să vorbim despre accident.

— Greșit. Regula era că n-ar trebui să vorbim despre accident între noi. Regula nu se aplică altcuiva.

În spatele meu se formase o coadă.

— Trebuie să mă întorc la lucru, a spus Dante.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Dante m-a sunat la muncă:

— De ce ești supărat?

— Pur și simplu, nu-mi place ca alți oameni să știe.

— Nu te înțeleg, Ari.

Dante a închis telefonul.

Ceea ce știam că avea să se întâmple s-a și întâmplat. Gina și Susie au apărut la Charcoaler exact când ieșeam de la lucru.

— Ne-ai spus adevărul, a zis Gina.

— Și ce? am spus eu.

— Și ce? I-ai salvat viața lui Dante.

— Gina, hai să nu vorbim despre asta.

— Pari supărat, Ari.

— Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— De ce nu, Ari? Ești un erou.

Susie Byrd avea un anumit ton.

— Și cum se face, a spus Gina, că noi nu știm nimic despre cel mai bun prieten al tău?

— Da, cum se face?

M-am uitat la ele, la amândouă.

— E atât de drăguț. Și eu m-aș fi aruncat în fața unei mașini în mers pentru el.

— Ține-ți gura, Gina, i-am spus.

— Cum se face că Dante e un mare secret?

— Nu e un secret. Doar că el învață la Cathedral.

Susie avea o expresie sonată pe față.

— Băieții de la Cathedral sunt atât de drăguți.

— Băieții de la Cathedral sunt nașpa, am spus.

— Și când o să putem să-l cunoaștem?

— Niciodată.

— A, deci vrei să-l ții doar pentru tine?

— Termină, Gina, chiar mă enervezi.

— Ești foarte sensibil față de unele lucruri, știai asta, Ari?

— Du-te dracu', Gina.

— Chiar nu vrei ca noi să-l cunoaștem, nu-i așa?

— Nu-mi pasă deloc. Știți unde lucrează. Duceți-vă și hărțuiți-l. Poate că așa o să mă

lăsați pe mine în pace.

9

— Nu înțeleg de ce ești atât de supărat.

— De ce le-ai spus Ginei și lui Susie despre toată povestea?

— Ce ai, Ari?

— Am căzut de acord să nu vorbim despre asta.

— Nu te înțeleg.

— Nici eu nu mă înțeleg.

M-am ridicat de pe treptele verandei lui din față, unde stătuserăm.

— Trebuie să plec.

M-am uitat vizavi. Mi-am amintit cum fugise Dante după doi băieți care trăgeau cu pușca într-o pasăre.

Am deschis portiera camionetei și m-am suit înăuntru. Apoi am trântit-o. Dante stătea în fața mea.

— Ai vrea să nu-mi fi salvat viața? Despre asta e vorba? Ai vrea ca eu să fiu mort?

— Bineînțeles că nu, am șoptit.

El a rămas acolo, privind spre mine.

Eu nu m-am uitat la el. Am pornit motorul.

— Ești cel mai impenetrabil tip din univers.

— Da, am spus. Bănuiesc că așa e.

Taică-meu și cu mine am luat cina împreună. Eram amândoi tăcuți. O hrăneam pe rând pe Legs cu resturi de mâncare.

— Mama n-ar fi de acord.

— Nu, n-ar fi.

Ne-am zâmbit stingher unul altuia.

— Mă duc la bowling. Vrei să mergi?

— La bowling?

— Da. Sam și cu mine mergem la bowling.

— Mergi la bowling cu taică-său lui Dante?

— Da. El m-a invitat. M-am gândit că ar fi bine să ies din casă. Vreți să veniți și voi, tu și cu Dante?

— Nu știu, am spus.

— V-ați certat cumva?

— Nu.

L-am sunat pe Dante.

— Tații noștri merg împreună la bowling în seara asta.

— Știu.

— Taică-meu vrea să știe dacă vrem să mergem și noi.

— Spune-i că nu, a zis Dante.

— Bine.

— Am o idee mai bună.

Domnul Quintana l-a luat pe taică-meu ca să meargă la bowling. Mi s-a părut foarte ciudat. Nici măcar nu știusem că taică-meu merge la bowling.

— E seara liberă a băieților, a spus domnul Quintana.

— Să nu conduceți băuți, am spus.

— Începi să semeni cu Dante, a spus el. Unde e acel tânăr respectuos?

— E încă aici, am spus eu. Nu ți-am spus pe nume, nu-i așa?

Taică-meu mi-a aruncat o privire.

— Salut, le-am spus.

I-am urmărit cum pleacă. M-am uitat la Legs și i-am spus „Să mergem“. Ea a sărit în camionetă și ne-am dus acasă la Dante. Dante stătea pe verandă și vorbea cu maică-sa. Am făcut cu mâna. Eu și cu Legs am sărit jos din mașină. Am urcat treptele, m-am aplecat și am sărutat-o pe doamna Quintana. Ultima oară când mă întâlnisem cum ea îi spusesem „salut“ și îi strânsesem mâna. Mă simțisem stupid. „Un sărut pe obraz e în regulă, Ari“, spusese ea. Așa că ăsta era noul nostru salut.

Soarele apunea. Chiar dacă fusese o zi foarte caldă, briza se întețea și se strângeau norii. Părea că ar veni furtuna. M-am uitat la părul doamnei Quintana suflat de vânt și asta m-a făcut să mă gândesc la maică-mea.

— Dante face o listă cu nume pentru fratele lui mai mic.

M-am uitat la Dante.

— Și dacă e fată?

— O să fie băiat.

În vocea lui nu exista niciun fel de îndoială.

— Îmi place Diego. Îmi place Joaquin. Îmi place Javier. Rafael. Îmi place Maximiliano.

— Numele astea par foarte mexicane, am spus.

— Da, mă rog, evit numele clasice străvechi. Și, în plus, dacă va avea un nume mexican poate că se va și *simți* mai mexican.

Expresia de pe fața mamei lui mi-a spus că avuseseră această discuție de mai multe ori.

— Ce zici de Sam? am spus.

— Sam e în regulă, a spus el.

Doamna Quintana a râs.

— Mama are și ea un cuvânt de spus?

— Nu, a spus Dante. Mama se alege doar cu toată munca.

Ea s-a aplecat și l-a sărutat. Apoi a ridicat privirea spre mine.

— Deci voi doi vă duceți să priviți stelele?

— Da, să privim stelele cu ochiul liber, am spus eu. Fără telescoape. Și suntem trei. Ai uitat-o pe Legs.

— Nu, a spus ea. Legs rămâne cu mine. Am chef de puțină companie.

— Bine, am spus eu. Dacă vrei.

— E un câine minunat.

— Da, este. Deci acum îți plac câinii?

— Îmi place Legs. E dulce.

— Da, am spus eu. E dulce.

Părea aproape că Legs știe ce se întâmplă. Când Dante și cu mine am urcat în camionetă, ea a rămas lângă doamna Quintana. Cât de ciudat e, m-am gândit eu, că uneori câinii înțeleg nevoile și comportamentele ființelor umane.

Doamna Quintana m-a strigat înainte să pornesc motorul.

— Promite-mi că o să fiți atenți.

— Promit.

— Nu uita de ploaie, a spus ea.

10

În timp ce mergeam spre locul meu din deșert, Dante a scos marfa. A fluturat cele două jointuri în aer.

Am zâmbit amândoi, apoi am râs.

— Ești un băiat rău, am spus eu.

— Și tu ești un băiat rău.

— Exact ce ne-am dorit întotdeauna să fim.

— Dacă părinții noștri ar ști… am spus eu.

— Dacă părinții noștri ar ști… a spus și el.

Am râs amândoi.

— Eu n-am mai făcut asta.

— Nu e greu de învățat.

— De unde ai făcut rost de asta?

— De la Daniel. E un tip cu care lucrez. Cred că îi place de mine.

— Vrea să te sărute?

— Cred că da.

— Și vrei să-l săruți și tu?

— Nu-s sigur.

— Dar l-ai convins să-ți dea niște iarbă, nu-i așa?

Chiar dacă țineam în continuare privirea atentă asupra drumului, știam că Dante zâmbește.

— Îți place să convingi oamenii de tot felul de lucruri, nu-i așa?

— N-o să răspund la asta.

Pe cer erau fulgere, tunete și se simțea miros de ploaie.

Dante și cu mine ne-am dat jos din camionetă. Nu am spus niciun cuvânt. El a aprins un joint, a inhalat și apoi a ținut fumul în plămâni. După aceea, în sfârșit, i-a dat drumul. Apoi a făcut asta din nou și mi-a întins jointul. Am făcut exact ca el. Trebuie să spun că îmi plăcea mirosul, dar iarba era aspră pentru plămânii mei. Mă străduiam să nu tușesc. Dacă Dante nu tușise, atunci nu aveam să tușesc nici eu. Am stat așa, trecându-ne jointul unul altuia până când s-a terminat.

Mă simțeam ușor, degajat și fericit. Era ciudat și minunat și totul părea îndepărtat și

totuși oarecum aproape. Dante și cu mine ne uitam întruna unul la celălalt, în timp ce stăteam pe haionul camionetei. Am început să râdem și nu ne puteam opri.

Apoi briza s-a transformat în vânt. Tunetele și fulgerele erau tot mai aproape și a început să plouă. Am fugit în interiorul camionetei. Nu ne puteam opri din râs, nu voiam să ne oprim din râs.

— E demențial, am spus eu. Mi se pare atât de demențial.

— Demențial, a spus el, demențial, demențial.

— Dumnezeule, demențial!

Aș fi vrut ca noi doi să râdem pentru totdeauna. Ascultam ploaia torențială. Dumnezeule, ce ploaie! Ca în seara aia.

— Hai să ieșim afară, a spus Dante. Hai să ieșim în ploaie.

M-am uitat la el cum își scoate toate hainele: bluza, pantalonii scurți, boxerii. Totul, în afară de teniși. Ceea ce era foarte amuzant.

— Bun, a spus el.

Ținea mâna pe mânerul portierei.

— Ești gata?

— Stai, i-am spus.

M-am dezbrăcat de tricou și de toate hainele. În afară de teniși.

Ne-am uitat unul la celălalt și am râs.

— Gata? am spus.

— Gata, a spus el.

Am ieșit în ploaie. Dumnezeule! Picăturile de ploaie erau atât de reci.

— Căcat! am strigat eu.

— Căcat! a strigat și Dante.

— Suntem complet nebuni.

— Da, da! a râs Dante.

Am alergat în jurul camionetei, goi și râzând, în timp ce ploaia răpăia pe trupurile noastre. Iar și iar, am alergat în jurul camionetei. Până când am rămas obosiți și fără răsuflare.

Ne-am așezat în camionetă, râzând și încercând să ne tragem sufletul. Apoi ploaia s-a oprit. Așa se întâmpla în deșert. Ploaia se revărsa de sus, apoi se oprea. Pur și simplu. Am deschis portiera camionetei și am ieșit în aerul umed și vântos al nopții.

Am întins brațele spre cer. Și am închis ochii.

Dante stătea lângă mine. Îi simțeam respirația.

Nu știu ce aș fi făcut dacă m-ar fi atins.

Dar nu a făcut-o.

— Sunt lihnit de foame, a spus el.

— Și eu.

Ne-am îmbrăcat și ne-am întors în oraș.

— Ce să mâncăm? am spus eu.

— Menudo, a spus el.

— Îți place menudo.
— Da.
— Cred că asta face din tine un mexican adevărat.
— Mexicanilor adevărați le place să sărute băieți?
— Nu cred că americanii au inventat plăcutul băieților.
— S-ar putea să ai dreptate.
— Da, s-ar putea.
I-am aruncat o privire. Dante nu suporta ca eu să am dreptate.
— Ce zici de Chico‘s Tacos?
— Nu au menudo.
— Bun, ce zici de Good Luck Café de pe Alameda?
— Lui taică-meu îi place enorm restaurantul ăla.
— Și lui taică-meu.
— Joacă bowling amândoi, am spus eu.
— Joacă bowling.
Am râs amândoi atât de tare, că a trebuit să trag pe dreapta.
Când am ajuns în sfârșit la Good Luck Café ne era atât de foame că am mâncat amândoi un platou de enchilada și două castroane de menudo.
— Am ochii roșii?
— Nu, am spus eu.
— Bun. Bănuiesc că putem merge acasă.
— Da, am spus.
— Nu-mi vine să cred că am făcut asta.
— Nici mie.
— Dar a fost amuzant, a spus el.
— Dumnezeule! am spus eu. A fost fantastic.

11

Taică-meu m-a trezit devreme.

— Mergem în Tucson, a spus el.

M-am ridicat în capul oaselor pe pat. M-am holbat la el.

— E cafea făcută.

Legs a ieșit în urma lui pe ușă.

M-am întrebat dacă taică-meu era supărat pe mine, m-am întrebat de ce trebuia să mergem în Tucson. Mă simțeam puțin amețit, ca și cum m-aș fi trezit în mijlocul unui vis. Mi-am tras o pereche de blugi și m-am îndreptat spre bucătărie. Taică-meu mi-a întins o ceașcă de cafea.

— Ești singurul copil pe care-l cunosc care bea cafea.

Am încercat să fac conversație, să mă prefac că nu avusesem acea conversație imaginară cu el. Dar știam. Și știam că voisem cu adevărat să spun acele lucruri, chiar dacă n-o făcusem.

— Într-o zi, tată, copiii din toată lumea or să bea cafea.

— Am nevoie de o țigară, a spus el.

Legs și cu mine am ieșit în curte în urma lui. M-am uitat la el cum își aprinde țigara.

— Cum a fost la bowling?

El a zâmbit strâmb.

— A fost destul de amuzant. Eu joc cam prost. Din fericire, și Sam joacă la fel.

— Ar trebui să ieși mai des în oraș, i-am spus.

— Și tu la fel, a spus el trăgând un fum de țigară. Aseară a sunat maică-ta. Mătușa ta a avut un atac cerebral foarte grav. N-o să supraviețuiască.

Mi-am amintit că stătusem la ea o vară. Eu eram mic, iar ea era o femeie binevoitoare. Nu se căsătorise niciodată. Nu că asta ar fi contat. Știa cum e cu băieții, știa cum să râdă și cum să-l facă pe un băiat să se simtă ca și cum ar fi fost centrul universului. Avusese o viață separată de restul familiei, din motive pe care nimeni nu catadicsise să mi le explice. Nu-mi păsase niciodată de asta.

— Ari? Mă asculți?

Am dat din cap.

— Uneori începi să visezi.

— Nu, nu neapărat. Mă gândeam doar. Am petrecut o vară la ea când eram mic.

— Da, așa e. N-ai mai vrut să te întorci acasă.

— Da? Nu-mi amintesc.

— Te-ai îndrăgostit de ea.

Taică-meu a zâmbit.

— Poate că da. Nu-mi amintesc să n-o fi iubit. Și asta e ciudat.

— De ce e ciudat?

— Nu simt la fel față de ceilalți unchi și mătuși.

A dat din cap că da.

— Lumea ar avea noroc dacă ar exista mai multe ca ea. Ea și cu mama ta își scriau în fiecare săptămână. O scrisoare pe săptămână, timp de ani și ani de zile. Știai asta?

— Nu. Asta înseamnă o grămadă de scrisori.

— Le-a păstrat pe toate.

Am luat o gură de cafea.

— Poți să rezolvi la muncă, Ari?

Mi-l imaginam în armată. Cum preia comanda, cu o voce calmă și netulburată.

— Da. E doar o slujbă de întors hamburgeri. Ce-ar putea să facă, să mă concedieze?

Legs a lătrat la mine. Era obișnuită cu alergarea de dimineață. M-am uitat la taică-meu.

— Ce facem cu Legs?

— Dante, a spus el.

Maică-sa a răspuns la telefon.

— Bună, am spus eu. Sunt Ari.

— Știu, a spus ea. Te-ai trezit devreme.

— Da, am spus. Dante s-a trezit?

— Glumești, Ari? Se trezește cu jumătate de oră înainte de ora la care trebuie să ajungă la muncă. Nu s-ar trezi cu un minut mai devreme.

Am râs amândoi.

— Păi, am spus eu, aș avea nevoie de un serviciu.

— Bine, a spus ea.

— Mătușa mea a avut un atac cerebral. Maică-mea era în vizită la ea. Taică-meu și cu mine plecăm cât de repede putem. Dar mai e și Legs și m-am gândit...

— Sigur că o luăm la noi. E o companie excelentă. Seara trecută a adormit în poala mea.

— Dar și tu lucrezi și Dante lucrează.

— O să fie în regulă, Ari. Sam e acasă toată ziua. Își termină cartea.

— Mulțumesc, am spus.

— Nu-mi mulțumi, Ari.

Părea mult mai fericită și senină decât femeia pe care o cunoscusem prima oară. Poate din cauză că avea să aibă un copil. Poate că asta era. Nu că nu s-ar mai fi ocupat în continuare și de Dante.

Am închis telefonul și mi-am împachetat câteva lucruri. A sunat telefonul. Era Dante.

— Îmi pare rău pentru mătușa ta. Dar, mă rog, eu mă aleg cu Legs!

Era așa de copilăros. Poate că avea să rămână copil pentru totdeauna. Ca tatăl lui.

— Da, te alegi cu Legs. Îi place să alerge dimineața. Devreme.

— Cât de devreme?

— Noi ne trezim la 5:45.

— 5:45! Sunteți nebuni? Cum rămâne cu somnul?

Tipul ăsta putea să mă facă să râd oricând.

— Mersi că faci asta, i-am spus.

— Ești în regulă? a spus el.

— Da.

— Ți-a făcut scandal taică-tău că ai venit atât de târziu?

— Nu. Dormea.

— Maică-mea a vrut să știe ce punem la cale.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu am reușit să vedem stelele din cauza furtunii. I-am spus că ploua ca dracu‘ și că am rămas blocați din cauza furtunii. Și că am stat în camionetă și am discutat. Iar când ploaia s-a oprit, ni s-a făcut foame, așa că ne-am dus să mâncăm menudo. S-a uitat la mine ciudat și mi-a spus: „Oare de ce nu te cred?“ Iar eu i-am spus: „Pentru că ai o fire foarte suspicioasă“. Apoi ea a lăsat totul baltă.

— Maică-ta are super instincte, am spus eu.

— Da, mă rog, nu are cum să dovedească nimic.

— Sunt sigur că știe.

— Cum ar putea să știe?

— Nu știu. Dar sunt sigur că știe.

— Mă faci să fiu paranoic.

— Bine.

Ne-am cocoșat amândoi de râs.

Mai târziu în dimineața aia am lăsat-o pe Legs acasă la Dante. Taică-meu i-a dat domnului Quintana o cheie de la casa noastră. Dante s-a procopsit cu udatul plantelor maică-mii.

— Și nu-mi fura camioneta, i-am spus.

— Sunt mexican, a spus el. Știu totul despre pornirea unei mașini fără cheie.

Asta chiar m-a făcut să râd.

— Uite ce e, i-am spus. A mânca menudo și a porni o camionetă fără cheie sunt două forme de artă complet diferite.

Ne-am zâmbit unul altuia complice.

Doamna Quintana ne-a aruncat o privire.

Am băut o cafea cu părinții lui Dante. Dante a făcut turul casei cu Legs.

— Pariez că Dante o s-o încurajeze pe Legs să-i roadă toată încălțămintea.

Am râs cu toții, în afară de taică-meu. El nu știa de războiul lui Dante împotriva încălțămintei. Am râs și mai tare când Dante și cu Legs s-au întors în bucătărie. Legs ducea în gură unul din pantofii lui Dante.

— Uite ce-a găsit Legs, mamă.

12

Taică-meu și cu mine nu am vorbit prea mult pe drumul spre Tucson.

— Maică-ta e tristă, a spus el.

Știam că se gândește la trecut.

— Vrei să conduc eu?

— Nu, a spus el.

Apoi s-a răzgândit.

— Ba da.

A luat-o pe prima ieșire de pe autostradă. Am cumpărat benzină și cafea, iar el mi-a întins cheile. Mașina lui era mult mai ușor de manevrat decât camioneta mea. Am zâmbit.

— N-am condus niciodată altceva în afară de camioneta mea.

— Dacă poți manevra camioneta aia, poți manevra orice.

— Îmi pare rău pentru seara trecută, am spus. Numai că uneori am în mine tot felul de lucruri, de sentimente. Nu știu întotdeauna ce să fac cu ele. Probabil că nu are nicio logică ce spun.

— Pare ceva normal, Ari.

— Nu cred că sunt chiar atât de normal.

— Să simți anumite lucruri e normal.

— Numai că eu sunt furios. Nu prea știu de unde vine toată furia asta.

— Poate ar fi mai bine să vorbim mai mult.

— Păi, care dintre noi se pricepe la cuvinte, tată?

— Tu te pricepi la cuvinte, Ari. Doar că nu te pricepi la cuvinte când ești lângă mine.

Nu i-am răspuns nimic. Dar apoi am spus:

— Tată, nu mă pricep la cuvinte.

— Vorbești tot timpul cu maică-ta.

— Da, dar asta pentru că e necesar.

El a râs.

— Mă bucur că ea ne face să vorbim.

— Am muri fiecare în tăcerea lui dacă n-ar fi ea prin preajmă.

— Păi, acum vorbim, nu-i așa?

I-am aruncat o privire rapidă și am văzut că zâmbește.

— Da, vorbim.

El a coborât geamul.

— Maică-ta nu mă lasă să fumez în mașină. Te deranjează?

— Nu, nu mă deranjează.

Mirosul acela — de țigară — mă făcea întotdeauna să mă gândesc la el. Și-a fumat țigara. Eu conduceam. Nu mă deranja tăcerea, nici deșertul și cerul fără nori.

Ce importanță aveau cuvintele pentru un deșert?

Mintea mea rătăcea. M-am gândit la Legs și la Dante. M-am întrebat ce vedea Dante atunci când se uita la mine. M-am întrebat de ce nu mă uitasem la desenele pe care mi le dăduse. Niciodată. M-am gândit la Gina și Susie și m-am întrebat de ce nu le sunam niciodată. Mă sâcâiau, dar asta era modalitatea lor de a fi drăguțe cu mine. Știam că le place de mine. Și mie îmi plăcea de ele. De ce un tip nu ar fi putut să fie prieten cu fetele? Ce era atât de greșit în asta? M-am gândit la fratele meu și m-am întrebat dacă el fusese apropiat de mătușa mea. M-am întrebat de ce o femeie atât de drăguță divorțase de familia ei. M-am întrebat de ce stătusem o vară la ea atunci când aveam patru ani.

— La ce te gândești? am auzit vocea tatălui meu.

Foarte rar punea această întrebare.

— Mă gândeam la mătușa Ophelia.

— La ce anume te gândeai?

— De ce m-ați trimis să stau o vară la ea?

Taică-meu nu mi-a răspuns. A coborât geamul și arșița deșertului s-a revărsat în mașina cu aer condiționat. Știam că avea să mai fumeze o țigară.

— Spune-mi, i-am zis.

— Era chiar în perioada procesului fratelui tău, a spus el.

Era prima oară când îmi spunea ceva despre fratele meu. N-am spus nimic. Voiam ca el să continue să vorbească.

— Maică-ta și cu mine am trecut printr-o perioadă dificilă. Toți am trecut printr-o perioadă dificilă. Și surorile tale. N-am vrut ca tu să...

S-a oprit.

— Cred că știi ce vreau să spun.

Avea o expresie foarte serioasă pe față. Mai serioasă decât de obicei.

— Fratele tău te-a iubit, Ari. Cu adevărat. Și nu a vrut ca tu să fii prin preajmă. Nu a vrut ca tu să te gândești la el în felul ăsta.

— Așa că m-ați trimis de acasă.

— Da. Așa am făcut.

— Asta n-a rezolvat nimic, tată. Mă gândesc la el tot timpul.

— Îmi pare rău, Ari. Eu voiam doar — îmi pare foarte rău.

— De ce n-am putea să...

— Ari, e mai complicat decât crezi.

— Cum așa?

— Maică-ta a suferit o cădere psihică.

Îl auzeam cum își fumează țigara.

— Poftim?

— Tu ai stat la mătușa Ophelia mai mult de o vară. Ai stat timp de nouă luni.

— Mama? Nu pot să — e prea — mama? Chiar a...

Îmi venea să-i cer lui taică-meu o țigară.

— Mama ta e foarte puternică. Dar, nu știu, viața nu e logică, Ari. A fost ca și cum fratele tău ar fi murit. Iar mama ta a devenit o altă persoană. Abia dacă o recunoșteam. Când l-au condamnat, ea pur și simplu s-a prăbușit. Era de neconsolat. Nici nu știi cât de mult l-a iubit pe fratele tău. Iar eu nu știam ce să fac. Uneori, chiar și acum, mă uit la ea și îmi vine s-o întreb „S-a terminat? Da?“ Când s-a întors iar la mine, Ari, părea atât de fragilă. Și, pe măsură ce săptămânile și lunile treceau, a redevenit ea însăși. A devenit din nou puternică și...

L-am ascultat pe taică-meu cum plânge. Am tras mașina pe marginea drumului.

— Îmi pare rău, am șoptit. N-am știut. N-am știut, tată.

El a dat din cap. S-a dat jos din mașină și s-a oprit în plină arșiță. Știam că încearcă să se organizeze. Ca o cameră dezordonată care are nevoie să fie pusă în ordine. L-am lăsat singur o vreme. Dar apoi am hotărât că voiam să fiu cu el. Am hotărât că poate ne lăsaserăm unul pe celălalt în pace prea mult. Faptul că ne lăsam unii pe alții în pace ne ucidea.

— Tată, uneori v-am urât, pe tine și pe mama, pentru că vă prefăceați că el nu există.

— Știu. Îmi pare rău, Ari. Îmi pare rău, îmi pare rău.

13

La momentul la care am ajuns în Tucson, mătușa mea Ophelia murise.

La slujba ei funerară toate locurile erau ocupate. Era evident că fusese foarte iubită. De toată lumea, în afară de familia ei. Noi eram singurii care veniseră acolo. Maică-mea, surorile mele, eu și taică-meu.

Oameni pe care nu îi cunoșteam se apropiau de mine.

— Ari? întrebau ei.

— Da, eu sunt Ari.

— Mătușa ta te-a iubit foarte mult.

Îmi era așa de rușine. Pentru că o ținusem la marginea memoriei mele. Îmi era așa de rușine.

14

Surorile mele s-au întors acasă după înmormântare.

Eu cu maică-mea și cu taică-meu am rămas. Ei au închis casa mătușii mele. Maică-mea știa exact ce să facă, era aproape imposibil să mi-o imaginez la granițele sănătății mentale.

— Te uiți întruna la mine, a spus ea într-o seară.

Ne uitam cum o furtună de vară se apropia dinspre vest.

— Da?

— Ai fost tăcut.

— Pentru mine e normal să fiu tăcut.

Apoi am întrebat-o:

— De ce n-au venit unchii și mătușile mele? De ce n-au venit?

— Nu erau de acord cu comportamentul mătușii tale.

— De ce?

— A trăit cu altă femeie. Timp de mulți ani.

— Franny, am spus. A trăit cu Franny.

— Îți amintești?

— Da. Puțin. Nu prea multe. Era drăguță. Avea ochi verzi. Îi plăcea să cânte.

— Erau amante, Ari.

— Bine, am spus eu dând din cap.

— Te deranjează lucrul ăsta?

— Nu.

Mă tot jucam cu mâncarea din farfurie. Am ridicat privirea spre tatăl meu. El n-a așteptat ca eu să pun întrebarea.

— Am iubit-o pe Ophelia, a spus el. Era bună și cumsecade.

— Pentru tine n-a contat că trăia cu Franny?

— Pentru unii oameni a contat, a spus el. Unchii și mătușile tale, Ari, pur și simplu n-au putut suporta.

— Dar pentru tine a contat?

Taică-meu avea o expresie ciudată, ca și cum ar fi încercat să-și reprime furia. Cred că-mi dădeam seama că furia asta se îndrepta spre familia mamei mele și, de

asemenea, cred că știam că furia lui era zadarnică.

— Dacă ar fi contat pentru noi, crezi că te-am fi lăsat să vii să stai cu ea?

S-a uitat spre mama mea, care a dat din cap spre el.

— Când ne întoarcem acasă, a spus ea, aș vrea să-ți arăt niște fotografii cu fratele tău. E în regulă?

A întins mâna și mi-a șters lacrimile. Nu puteam vorbi.

— Nu luăm întotdeauna deciziile potrivite, Ari. Facem ce putem.

Am dat din cap, dar nu-mi veneau niciun fel de cuvinte. Lacrimile tăcute continuau să-mi curgă pe față, ca și cum în interiorul meu ar fi existat un râu.

— Cred că te-am făcut să suferi.

Am închis ochii și am făcut ca lacrimile să înceteze. Apoi am spus:

— Cred că plâng din cauză că sunt fericit.

15

L-am sunat pe Dante și i-am spus că ne întoarcem peste câteva zile. Nu i-am spus nimic despre mătușa mea. În afară de faptul că îmi lăsase mie casa ei.

— Ce? a spus el.

— Da.

— Uau!

— Într-adevăr.

— E mare casa?

— Da. E mare.

— Ce o să faci cu ea?

— Păi, se pare că un prieten de-al mătușii mele ar vrea s-o cumpere.

— Ce-o să faci cu toți banii ăștia?

— Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

— De ce crezi că ți-a lăsat ție casa?

— Habar n-am.

— Ei bine, poți să-ți dai demisia de la Charcoaler.

Dante. Putea să mă facă să râd oricând.

— Și tu ce-ai mai făcut?

— Lucrez la farmacie. Și-mi petrec timpul cu un tip.

— Da?

— Da.

Îmi venea să-l întreb cum îl cheamă, dar n-am făcut-o.

Dante a schimbat subiectul. Îmi dădeam seama atunci când Dante schimba subiectul.

— Maică-mea și taică-meu s-au îndrăgostit de Legs.

16

Pe 4 iulie eram încă în Tucson.

Ne-am dus să ne uităm la artificii.

Taică-meu m-a lăsat să beau o bere împreună cu el. Maică-mea s-a prefăcut oarecum că nu e de acord cu el. Dar dacă nu ar fi fost de acord ar fi oprit lucrul ăsta.

— Nu e prima ta bere, nu-i așa, Ari?

Nu aveam de gând s-o mint.

— Mamă, ți-am spus că atunci când o să încalc regulile, o s-o fac pe la spatele tău.

— Da, a spus ea. Așa ai spus. Nu conduceai, nu-i așa?

— Nu.

— Juri?

— Jur.

Am băut berea încet și m-am uitat la artificii. Mă simțeam ca un băiețel. Îmi plăceau foarte mult artificiile, exploziile de pe cer, modul în care mulțimea făcea din când în când uuuuh, aaah și oooh.

— Ophelia spunea întotdeauna că Patru Iulie însemna Franny.

— Ce lucru frumos, am spus eu. Dar ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit de cancer.

— Când?

— Cam acum șase ani, cred.

— Ai venit la înmormânare?

— Da.

— Pe mine nu m-ai adus.

— Nu.

— Îmi trimitea cadouri de Crăciun.

— Ar fi trebuit să-ți spunem.

17

Cred că maică-mea și taică-meu hotărâseră că existau prea multe secrete în lume. Înainte să plecăm din casa mătușii mele, maică-mea a pus în portbagaj două cutii.

— Ce e aia? am întrebat eu.

— Scrisorile pe care i le-am trimis.

— Ce o să faci cu ele?

— O să ți le dau ție.

— Serios?

Mă întrebam dacă zâmbetul meu e la fel de larg ca al ei. Poate la fel de larg. Dar nu la fel de minunat.

18

Pe drumul de întoarcere din Tucson în El Paso am stat pe bancheta din spate. Vedeam că maică-mea și taică-meu se țineau de mână. Uneori se priveau unul pe celălalt. Eu mă uitam afară, la deșert. M-am gândit la noaptea în care eu și cu Dante fumaserăm iarbă și alergaserăm goi prin ploaie.

— Ce o să faci restul verii?

— Nu știu. O să lucrez la Charcoaler. O să-mi petrec timpul cu Dante. O să fac forță. Să citesc. Chestii de genul ăsta.

— Nu trebuie să lucrezi, a spus taică-meu. Ai tot restul vieții ca să faci asta.

— Nu mă deranjează să lucrez. Și, oricum, ce să fac? Nu-mi place să mă uit la televizor, am pierdut contactul cu generația mea. Iar pentru asta trebuie să-ți mulțumesc ție și lui mama.

— Păi, de acum înainte poți să te uiți la televizor cât vrei tu.

— Prea târziu.

Au râs amândoi.

— Nu e amuzant. Sunt cel mai puțin la modă băiat de aproape 17 ani din univers. Și e doar vina voastră.

— Totul e vina noastră.

— Da, totul e vina voastră.

Maică-mea s-a întors, doar ca să se asigure că zâmbeam.

— Poate că tu și cu Dante ar trebui să plecați împreună într-o călătorie. Poate să vă duceți pe munte sau ceva de genul ăsta.

— Nu cred, am spus eu.

— Ar trebui să te gândești la asta, a spus maică-mea. E vară.

E vară, m-am gândit eu. Mă gândeam întruna la ceea ce spusese doamna Quintana: *Nu uita de ploaie.*

— E o furtună în fața noastră, a spus taică-meu. Și suntem pe cale să intrăm în ea.

M-am uitat pe geam la norii negri din fața noastră. Am deschis geamul din spate și am mirosit ploaia. În deșert puteai să miroși ploaia înainte să cadă măcar o picătură. Am închis ochii. Am scos mâna afară și am simțit prima picătură. A fost ca un sărut. Cerul mă săruta. Era o idee frumoasă. Era ceva la care s-ar fi gândit Dante. Am simțit

încă o picătură, și încă una. Un sărut. Un sărut. Apoi încă un sărut. M-am gândit la toate visele pe care le avusesem — toate despre sărutat. Dar nu știusem niciodată pe cine sărutam. Nu vedeam. Și apoi, dintr-odată, am ajuns în mijlocul unei ploi torențiale. Am închis geamul și brusc mi s-a făcut frig. Aveam brațul ud și umărul tricoului leoarcă.

Taică-meu a tras mașina pe dreapta.

— Nu pot conduce prin asta, a spus el.

Nu exista nimic în afară de întuneric, perdele de ploaie și tăcerea noastră înfiorată.

Maică-mea îl ținea pe taică-meu de mână.

Furtunile mă făceau întotdeauna să mă simt foarte mic.

Chiar dacă verile erau de regulă alcătuite din soare și arșiță, pentru mine verile însemnau furtunile care veneau și plecau. Și în urma cărora mă simțeam singur.

Oare toți băieții se simțeau singuri?

Soarele de vară nu era pentru băieții ca mine. Băieții ca mine aparțineau ploii.

Toate secretele Universului

Întreaga mea tinerețe te-am căutat
Fără să știu ce caut
– W.S. Merwin

1

A plouat cu întreruperi întregul drum spre El Paso. Eu aţipeam, adormeam şi mă trezeam de fiecare dată când dădeam de o aversă puternică.

Acea călătorie de întoarcere acasă avea ceva foarte senin.

În afara maşinii era o furtună groaznică. În interiorul maşinii era cald. Nu mă simţeam ameninţat de vremea furioasă şi imprevizibilă. Cumva, mă simţeam în siguranţă şi protejat.

În una din dăţile în care am adormit, am început să visez. Cred că puteam visa la comandă. Am visat că taică-meu, frate-meu şi cu mine fumam cu toţii împreună. Eram în curtea din spate. Maică-mea şi cu Dante erau la uşă, de unde ne priveau.

Nu m-am putut hotărî dacă visul era unul frumos sau unul urât. Poate era unul frumos, pentru că atunci când m-am trezit nu mai eram trist. Poate că aşa măsurai dacă un vis fusese frumos sau urât. Prin felul în care te făcea să te simţi.

— Te gândeşti la accident? am auzit vocea catifelată a maică-mii.

— De ce?

— Îţi aminteşte ploaia vreodată de accident?

— Uneori.

— Tu şi cu Dante vorbiţi despre asta?

— Nu.

— De ce?

— Pur şi simplu, nu vorbim.

— Ah, a spus ea. Credeam că voi doi vorbiţi despre orice.

— Nu, am spus eu. Suntem şi noi ca oricine altcineva din lume.

Ştiam că asta nu e adevărat. Nu eram ca oricine altcineva din lume.

Când am ajuns acasă turna cu găleata. Fulgere, tunete şi vânt, cea mai rea furtună a verii. Taică-meu şi cu mine am dus valizele în casă şi ne-am udat leoarcă. Maică-mea a aprins luminile şi a pus de ceai, în timp ce taică-meu şi cu mine ne luam haine uscate.

— Legs urăşte tunetele, am spus. Îi răneşc urechile.

— Sunt sigură că doarme lângă Dante.

— Da, cred că da.

— Ţi-e dor de ea?

— Da.

Mi-am imaginat-o pe Legs lipită de Dante, scâncind la sunetul tunetului. Mi l-am imaginat pe Dante sărutând-o și spunându-i că totul era în regulă. Dante, căruia îi plăcea să sărute câini, să își sărute părinții, să sărute băieți și chiar să sărute fete. Poate că sărutatul făcea parte din condiția umană. Poate că eu nu eram uman. Poate că eu nu făceam parte din ordinea naturală a lucrurilor. Dar lui Dante îi plăcea să sărute. Iar eu bănuiam că îi plăcea și să se masturbeze. Mie mi se părea că masturbarea era stânjenitoare. Nici măcar nu știam de ce. Pur și simplu, așa era. Era ca și cum ai fi făcut sex cu tine însuți. A face sex cu tine însuți era foarte ciudat. Autoerotism. Căutasem cuvântul într-o carte de la bibliotecă. Dumnezeule, mă simțeam stupid și doar pentru că mă gândeam la lucrurile ăstea. Unii tipi vorbeau despre sex încontinuu. Îi auzeam la școală. De ce erau atât de fericiți când vorbeau despre sex? Pe mine mă făcea să mă simt nefericit. Necorespunzător. Iată din nou cuvântul ăsta. Și de ce mă gândeam oare la aceste lucruri în mijlocul unei furtuni, în timp ce stăteam la masa din bucătărie cu maică-mea și taică-meu? Am încercat să-mi readuc gândurile înapoi în bucătărie. Unde eram eu. Unde trăiam eu. Detestam faptul de a trăi în capul meu.

Maică-mea și cu taică-meu discutau, iar eu stăteam așa, încercând să ascult conversația lor, dar de fapt fără să o ascult deloc, doar gândindu-mă la tot felul de lucruri. Mintea mea rătăcea în jur. Apoi gândurile mele s-au oprit asupra fratelui meu. Acolo se opreau întotdeauna. Era ca locul meu preferat de parcare din deșert. Mergeam acolo tot timpul. M-am întrebat cum ar fi fost dacă fratele meu ar fi fost pe aici. Poate că ar fi putut să mă învețe unele lucruri despre faptul de a fi tip, ce ar trebui să simtă tipii, ce ar trebui să facă și cum ar trebui să se poarte. Poate că aș fi fericit. Dar poate că viața mea ar fi la fel. Poate că viața mea ar fi chiar mai rea. Nu că eu aș fi avut o viață rea. Știam că nu e așa. Aveam o mamă și un tată cărora le păsa, aveam un câine și un prieten cel mai bun pe nume Dante. Dar în interiorul meu plutea ceva care mă făcuse întotdeauna să mă simt prost.

M-am întrebat dacă toți băieții aveau înlăuntrul lor acea întunecime. Da. Poate chiar și Dante.

Am simți ochii maică-mii asupra mea. Mă studia. Din nou.

I-am zâmbit.

— Ți-aș cere să-mi spui la ce te gândești, dar nu cred c-o să-mi spui.

Am dat din umeri. Am arătat spre taică-meu.

— Bănuiesc că semăn prea mult cu el.

Asta l-a făcut pe taică-meu să râdă. Părea obosit, dar în momentul acela, în care stăteam la masa din bucătărie, avea în el ceva tineresc. Iar eu m-am gândit că poate se transforma în altcineva.

Toată lumea se transforma mereu în altcineva.

Uneori, când erai mai bătrân, te transformai în cineva mai tânăr. Iar eu mă simțeam bătrân. Cum poate să se simtă bătrân un tip care e pe cale să facă 17 ani?

Când m-am dus să mă culc continua să plouă. Tunetele erau îndepărtate, iar

sunetele lor slabe semănau mai mult cu niște șoapte vagi.

Am adormit și am visat. Era din nou acel vis, acel vis că eu sărutam pe cineva.

Când m-am trezit mi-a venit să mă masturbez. „Să dai mâna cu cel mai bun prieten al tău.“ Ăsta era eufemismul lui Dante. Zâmbea întotdeauna când o spunea.

În loc de asta am făcut un duș rece.

2

Din cine știe ce motiv, aveam o senzație ciudată în fundul stomacului. Nu doar chestia cu visul, chestia cu sărutatul, chestia cu trupul și dușul rece. Nu doar asta. Mai era ceva care nu era în regulă.

M-am dus acasă la Dante ca s-o iau pe Legs. Eram îmbrăcat de alergare, dimineața era rece. Îmi plăcea enorm umezeala deșertului după toate ploile alea.

Am bătut la ușa din față.

Era devreme, dar nu prea devreme. Știam că Dante probabil doarme încă, dar părinții lui trebuiau să fie treji. Și o voiam pe Legs.

Domnul Quintana a deschis ușa. Legs s-a repezit afară și a sărit pe mine. Am lăsat-o să-mi lingă fața, ceea ce nu o las să facă prea des.

— Legs, Legs! Mi-a fost dor de tine.

O tot mângâiam întruna, dar când am ridicat privirea am observat că domnul Quintana părea... părea, nu știu... pe fața lui se vedea ceva.

Mi-am dat seama că ceva nu e în regulă. L-am privit. Nici măcar nu am pus întrebarea.

— Dante, a spus el.

— Ce e?

— E la spital.

— Ce? Ce s-a întâmplat? E bine?

— E bătut destul de rău. Noaptea trecută a stat maică-sa cu el.

— Ce s-a întâmplat?

— Vrei o cafea, Ari?

Eu și cu Legs ne-am dus în bucătărie, în urma lui. Am privit cum domnul Quintana îmi turna o ceașcă de cafea. Mi-a întins-o și ne-am așezat față în față. Legs și-a pus capul în poala domnului Quintana, care o mângâia întruna pe cap. Am rămas în tăcere, în timp ce eu îl priveam. Am așteptat ca el să vorbească. În cele din urmă, a spus „Cât de apropiați sunteți tu și Dante?“

— Nu înțeleg întrebarea, am spus eu.

El și-a mușcat buza.

— Cât de bine îl cunoști pe fiul meu?

— E prietenul meu cel mai bun.

— Știu asta, Ari. Dar cât de bine îl cunoști?

Părea impacientat. Eu făceam pe prostul. Știam exact ce voia să întrebe. Simțeam cum îmi bate inima în piept.

— Ți-a spus?

Domnul Quintana a scuturat din cap.

— Deci știți, am continuat eu.

El nu a spus nimic.

Știam că trebuie să spun ceva. El părea pierdut, înspăimântat și obosit, iar eu detestam asta, pentru că era un om atât de amabil și bun. Știam că trebuie să îi spun ceva. Dar nu știam ce.

— Bine, am spus.

— Bine? Ce e, Ari?

— Când voi ați plecat în Chicago, Dante mi-a spus că într-o zi o să vrea să se căsătorească cu alt băiat.

M-am uitat în jurul meu.

— Sau cel puțin să sărute un alt băiat. Mă rog, de fapt cred că a spus asta într-o scrisoare. Sau poate că a spus unele din lucrurile astea după ce s-a întors.

Taică-său a dat din cap. Privea fix în ceașca lui de cafea.

— Cred că știam, a spus el.

— Cum?

— Din modul în care se uita la tine uneori.

— Ah!

Am coborât privirea în podea.

— Dar de ce nu mi-a spus, Ari?

— Nu voia să vă dezamăgească. A spus că...

M-am oprit, apoi mi-am întors privirea de la el. Dar apoi m-am forțat să privesc direct în ochii lui negri, plini de speranță. Și, chiar dacă mi se părea că îl trădez pe Dante, știam că trebuia să îi vorbesc. Trebuia să-i spun.

— Domnule Quintana...

— Spune-mi Sam.

M-am uitat la el.

— Sam, am spus eu.

El a dat din cap.

— Dante vă iubește la nebunie. Cred că știți asta.

— Dacă mă iubește atât de mult, atunci de ce nu mi-a spus?

— Nu e așa ușor să vorbești cu un tată. Nici măcar cu tine, Sam.

Sam a luat o gură de cafea, agitat.

— A fost atât de fericit că urmează să aveți încă un copil. Și nu doar pentru că el urma să fie frate mai mare. Mi-a spus: „Trebuie să fie băiat și trebuie să-i placă fetele.“ Asta a spus. Ca voi să puteți avea nepoți. Ca voi să puteți fi fericiți.

Nu suportam să văd cum pe fața lui Sam curg lacrimile.

— Îl iubesc pe Dante, a șoptit el. Îl iubesc pe băiatul ăsta.

— E norocos, am spus eu.

Sam mi-a zâmbit.

— L-au bătut, a șoptit el. L-au bătut groaznic pe Dante al meu. I-au fisurat niște coaste, i-au dat pumni în față. E plin de vânătăi. Asta i-au făcut fiului meu.

Era ceva ciudat să vrei să iei în brațe un bărbat matur. Dar asta îmi venea să fac.

Ne-am terminat cafeaua.

Nu am mai pus nicio întrebare.

3

Nu știam ce să le spun lui maică-mea și taică-meu. Nu că aș fi știut ceva. Știam că cineva, probabil mai mulți indivizi, îl bătuseră pe Dante atât de rău, încât ajunsese la spital. Știam că avea ceva de-a face cu un alt băiat. Știam că Dante era la Spitalul Providence Memorial. Asta era tot ce știam.

Am ajuns acasă cu Legs, care a luat-o razna când am intrat. Câinii nu se cenzurau. Poate că animalele erau mai deștepte decât oamenii. Cât de fericit era câinele. Și maică-mea și taică-meu la fel. Era plăcut să știu că ei iubeau câinele, că își îngăduiau lor înșiși să facă asta. Cumva, părea că Legs ne ajuta să fim o familie mai bună.

Poate câinii erau unul dintre secretele universului.

— Dante e la spital, am spus eu.

Maică-mea îmi studia fața. La fel și taică-meu. Amândoi aveau pe chipuri un semn de întrebare.

— L-a atacat cineva. E rănit. E la spital.

— Nu se poate, a spus ea. Dante al nostru?

Mă întrebam de ce spusese asta, „Dante al nostru“.

— A fost ceva legat de bande? a șoptit taică-meu.

— Nu, am spus eu. S-a întâmplat pe o străduță.

— În cartierul lui?

— Da. Cred că da.

Așteptau ca eu să le spun mai multe. Dar nu puteam.

— Cred că o să mă duc, le-am spus.

Nu-mi amintesc când am plecat de acasă.

Nu-mi amintesc când am condus până la spital.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că stăteam lângă Dante, privindu-i fața umflată și lovită. Era de nerecunoscut. Nu puteam să-i văd nici măcar culoarea ochilor. Îmi amintesc că i-am luat mâna și i-am șoptit numele. Abia putea să vorbească. Abia putea să vadă, cu ochii închiși din cauza umflăturii.

— Dante.

— Ari?

— Sunt aici, i-am spus.

— Ari? a șoptit el.

— Ar fi trebuit să fiu aici, am spus. Îi urăsc. Îi urăsc.

Chiar îi uram. Îi uram pentru ce făcuseră din fața lui, pentru ce făcuseră din părinții lui. *Ar fi trebuit să fiu aici. Ar fi trebuit să fiu aici.*

Am simțit pe umăr mâna mamei lui.

M-am așezat lângă maică-sa și taică-său și am rămas așa.

— O să se facă bine, nu-i așa?

Doamna Quintana a dat din cap.

— Da. Dar...

A privit spre mine.

— O să fii întotdeauna prietenul lui?

— Întotdeauna.

— Indiferent de orice?

— Indiferent de orice.

— El are nevoie de un prieten. Toată lumea are nevoie de un prieten.

— Și eu am nevoie de un prieten, am spus eu.

Nu mai spusesem asta niciodată.

La spital nu aveam ce să facem. Doar să stăm și să ne privim reciproc. Niciunul dintre noi nu părea să fie în dispoziția de a discuta.

Când am plecat, părinții lui m-au condus. Ne-am oprit în fața spitalului. Doamna Quintana s-a uitat la mine.

— Ar trebui să știi ce s-a întâmplat.

— Nu trebuie să-mi spui.

— Eu cred că da, a spus ea. O bătrână a văzut ce s-a întâmplat. Ea a spus poliției.

Știam că nu avea să plângă.

— Dante și un alt băiat se sărutau pe străduță. Niște băieți care treceau pe acolo i-au văzut. Și...

Maică-sa lui Dante a încercat să zâmbească.

— Mă rog, ai văzut ce i-au făcut.

— Îi urăsc, am spus eu.

— Sam mi-a spus că știi despre Dante.

— Există pe lume lucruri mai rele decât faptul că unui băiat îi place să se sărute cu alți băieți.

— Așa e, a spus ea. Mult mai rele. Te superi dacă îți spun ceva?

I-am zâmbit și am dat din umeri.

— Eu cred că Dante e îndrăgostit de tine.

Dante avea dreptate în privința ei. Chiar știa totul.

— Da, am spus eu. Mă rog, sau poate că nu. Cred că îi place de celălalt tip.

Sam s-a uitat drept spre mine.

— Poate că celălalt tip e doar un înlocuitor.

— Pentru mine, vrei să spui?

Sam a zâmbit stingher.

— Scuze. N-ar fi trebuit să spun asta.

— E în regulă, am spus eu.

— E dificil, a spus el. Eu... la naiba, pur și simplu în clipa asta mă simt puțin pierdut.

I-am zâmbit.

— Știi ce e cel mai rău la adulți?

— Nu.

— Nu sunt întotdeauna adulți. Dar asta e ce îmi place mie la ei.

Sam m-a luat în brațe și m-a ținut așa. Apoi mi-a dat drumul.

Doamna Quintana se uita la noi.

— Știi cine e?

— Cine?

— Celălalt băiat.

— Cred că da.

— Și nu-ți pasă?

— Ce-aș putea să fac eu?

Știam că vocea îmi clachează. Dar refuzam să plâng. Pentru ce să plâng?

— Nu știu ce să fac, am spus.

M-am uitat la doamna Quintana și m-am uitat la Sam.

— Dante e prietenul meu.

Voiam să le spun că nu avusesem niciodată un prieten, niciodată, cel puțin, nu unul adevărat. Până la Dante. Voiam să le spun că nu știusem că pe lume există oameni ca Dante, oameni care priveau la stele și cunoșteau misterele apei, care știau destule ca să-și dea seama că păsările aparțineau cerurilor și nu trebuiau împușcate din zborul lor grațios de niște băieți stupizi. Voiam să le spun că el îmi schimbase viața și că eu nu aveam să mai fiu niciodată același, niciodată. Și că, într-un anumit fel, aveam senzația că Dante îmi salvase mie viața, nu invers. Voiam să le spun că el fusese prima ființă umană, în afară de maică-mea, care mă făcuse să vreau să vorbesc despre lucrurile care mă speriau. Voiam să le spun atât de multe lucruri și totuși nu îmi găseam cuvintele. Așa că, pur și simplu, am repetat prostește.

— Dante e prietenul meu.

Ea m-a privit, aproape zâmbind. Dar era prea tristă ca să zâmbească.

— Sam și cu mine am avut dreptate în privința ta. Chiar *ești* cel mai drăguț băiat din lume.

— După Dante, am spus.

— După Dante, a spus ea.

M-au condus la camionetă. Apoi mi-a venit o idee.

— Ce s-a întâmplat cu celălalt tip?

— A fugit, a spus Sam.

— Iar Dante nu.

— Nu.

Atunci a fost momentul în care doamna Quintana a cedat și a început să plângă.
— El de ce n-a fugit, Ari? De ce n-a fugit pur și simplu?
— Pentru că așa e el, am spus.

4

Nu știam că aveam să fac lucrurile pe care le-am făcut. Nu era ca și cum aș fi avut un plan. Nu era ca și cum aș fi gândit cu adevărat. Uneori faci anumite lucruri și le faci nu din cauză că gândești, ci din cauză că simți. Pentru că simți prea mult. Și nu poți întotdeauna să controlezi lucrurile pe care le faci atunci când simți prea mult. Poate că diferența dintre a fi băiat și a fi bărbat este că băieții nu pot controla lucrurile groaznice pe care le simt uneori. Dar bărbații pot. În după-amiaza aceea eram doar un băiat. Nici pe departe un bărbat.

Eram un băiat. Un băiat care devenise nebun. Nebun, nebun.

M-am suit în camionetă și m-am dus direct la farmacia unde lucra Dante. Mi-am reamintit conversația noastră și am depistat numele tipului. Daniel. Am intrat în farmacie, iar el era acolo. Daniel. I-am văzut numele pe ecuson. Daniel G. Tipul pe care Dante spunea că voia să-l sărute. Era la tejghea.

— Eu sunt Ari, am spus.

El s-a uitat la mine, cu o expresie de panică.

— Sunt prietenul lui Dante, am spus.

— Știu, a spus el.

— Cred c-ar fi bine să-ți iei o pauză.

— Eu nu...

Nu am mai așteptat pretextele lui penibile.

— Eu o să ies afară și o să te aștept. O să aștept exact cinci minute. Dacă în cinci minute nu ai ieșit, o să intru iar în farmacia asta și te rup în bătaie, în fața întregii lumi. Și dacă-ți închipui că n-o să fac asta, atunci uită-te în ochii mei și studiază-i.

Am ieșit pe ușa de la intrare și am așteptat. În mai puțin de cinci minute a ajuns acolo.

— Să ne plimbăm puțin, am spus eu.

— Nu pot să lipsesc mult, a spus el.

S-a luat după mine și am început să mergem.

— Dante e la spital.

— Ah.

— Ah? Nu te-ai dus să-l vizitezi.

N-a spus nimic. Îmi venea să-l rup în bătaie chiar acolo.
— N-ai nimic de spus, nesimțitule?
— Ce-ai vrea să spun?
— Nemernicule. Nu simți nimic?
Îl vedeam cum tremură. Nu că mi-ar fi păsat.
— Cine erau?
— Despre ce vorbești?
— Nu face pe deșteptul cu mine, nesimțitule.
— Să nu spui nimănui.
L-am luat de guler, apoi i-am dat drumul.
— Dante zace în spital și singurul lucru care te îngrijorează pe tine e cui o să spun eu. Cui să spun, nesimțitule? Spune-mi cine erau.
— Nu știu.
— Aiurea. *Spune-mi imediat* și atunci n-o să te bat de să-ți sară mucii.
— Nu-i știu pe toți.
— Câți erau?
— Patru tipi.
— Am nevoie de un singur nume. *Doar unul.*
— Julian. Era unul dintre ei.
— Julian Enriquez?
— El.
— Cine altcineva?
— Joe Moncada.
— Cine altcineva?
— Nu-i știam pe ceilalți doi.
— Și l-ai lăsat pur și simplu pe Dante acolo?
— N-a vrut să fugă.
— Și n-ai rămas cu el?
— Nu. Adică, la ce ar fi folosit asta?
— Deci nu ți-a păsat?
— Îmi pasă.
— Dar nu te-ai întors, nu-i așa? Nu te-ai întors să vezi dacă e bine, nu-i așa?
— Nu.
Daniel părea speriat.
L-am îmbrâncit în peretele clădirii și am plecat.

5

Știam unde stă Julian Enriquez. Jucasem baseball cu el și cu frații lui, când eram la școala generală. Dar de fapt nu ne plăcusem niciodată unul pe celălalt. Nu că am fi fost dușmani sau ceva de genul ăsta. Am condus o vreme prin zonă, apoi am găsit un loc de parcare pentru camionetă în fața casei lui. M-am dus la ușa de la intrare și am bătut. Sora lui mai mică a deschis ușa.

— Bună, Ari, a spus ea.

I-am zâmbit. Era drăguță.

— Bună, Lulu, am spus cu o voce calmă și aproape prie–tenoasă. Unde e Julian?

— E la muncă.

— Unde lucrează?

— La service-ul auto Benny.

— Și la cât iese?

— De obicei ajunge acasă puțin după cinci.

— Mersi, i-am spus.

Lulu mi-a zâmbit.

— Să-i spun că ai trecut pe-aici?

— Sigur, i-am spus.

Service-ul auto Benny. Era al domnului Rodriguez, unul dintre prietenii lui taică-meu. Fuseseră la școală împreună. Știam exact unde era. M-am plimbat cu mașina toată după-amiaza, așteptând să se facă ora cinci. Când s-a apropiat momentul, am parcat după colț. Nu voiam ca domnul Rodriguez să mă vadă. Mi-ar fi pus întrebări. I-ar fi spus lui taică-meu. Iar eu nu voiam întrebări.

Am coborât din mașină și am traversat vizavi de service. Voiam să fiu sigur că îl văd pe Julian când ieșea de acolo. Când l-am zărit, i-am făcut semn cu mâna.

El a traversat strada.

— Ce mai faci, Ari?

— Nu cine știe ce, am spus.

Am arătat spre camionetă.

— Mă plimbam doar.

— E a ta?

— Da.

— Fainã maşinã, prietene.

— Vrei să te uiți mai bine?

S-a apropiat de mașină și și-a trecut mâna peste aripile cromate. A îngenuncheat și a examinat capacele cromate. Mi l-am imaginat lovindu-l cu piciorul pe Dante întins la pământ. Mi-am imaginat că îl rup în bătaie chiar acolo.

— Vrei să ne plimbăm?

— Am ceva de făcut. Poate vii mai târziu și facem o tură.

L-am luat de gât și l-am tras spre mine.

— Urcă, i-am spus.

— Ce dracu‘ ai, Ari?

— Urcă, am spus.

L-am împins în camionetă.

— Dă-te naibii, omule. Ce dracu‘ ai?

A încercat să mă lovească. Era tot ce îmi trebuia. M-am aruncat asupra lui. Îi curgea sânge din nas, dar asta nu m-a oprit. Nu a durat mult până să ajungă la pământ. Îi spuneam tot felul de lucruri, îl înjuram. Totul era în ceață, iar eu continuam să-l lovesc.

Apoi am auzit o voce și o pereche de brațe m-au prins și m-au tras în spate. Vocea țipa la mine, iar brațele erau puternice. Nu mai puteam să lovesc.

Am încetat să mă mai zbat.

Și totul a încetat. Totul a devenit nemișcat.

Domnul Rodriguez mă privea fix.

— Ce dracu‘-i cu tine, Ari? *Que pasa?*

Nu aveam nimic de spus. Am privit în pământ.

— Ce se întâmplă aici, Ari? *A ver. Di me.*

Eu nu puteam vorbi.

M-am uitat cum domnul Rodriguez îngenunchează și îl ajută pe Julian să se ridice de la pământ. Nasul lui Julian continua să sângereze.

— O să te omor, Ari, a șoptit el.

— Tu și cu mai cine, i-am răspuns.

Domnul Rodriguez m-a privit cu furie. Apoi s-a întors spre Julian.

— Ești în regulă?

Julian a dat din cap.

— Hai să te speli.

Eu nu am mișcat. Apoi am dat să mă urc în camionetă.

Domnul Rodriguez mi-a mai aruncat o privire.

— Ai noroc că nu sun la poliție.

— N-ai decât să-i suni. Nu-mi pasă. Dar înainte să-i suni mai bine întreabă-l pe Julian cu ce se mai ocupă.

M-am urcat în camionetă și am plecat de acolo.

6

N-am observat sângele de pe încheieturile degetelor mele și de pe cămașă decât atunci când am ajuns în fața casei.

Am rămas acolo.

Nu aveam un plan. Aș fi rămas acolo pentru totdeauna — ăsta era planul meu.

Nu știu cât am stat acolo. Am început să tremur. Știam doar că îmi ieșisem din minți, dar nu puteam să-mi explic asta. Poate că asta se întâmplă când îți ieși din minți. Pur și simplu, nu poți explica asta. Nici ție, nici altcuiva. Iar partea cea mai rea cu faptul că îți ieși din minți e că după ce îți revii nu mai știi ce să crezi despre tine.

Taică-meu a ieșit din casă și s-a oprit pe verandă. S-a uitat la mine. Nu-mi plăcea expresia de pe fața lui.

— Trebuie să vorbim, a spus el.

Nu-mi mai spusese asta niciodată. Nici măcar o dată. Cel puțin, nu așa. Vocea lui mă înspăimânta.

M-am dat jos din camionetă și m-am așezat pe treptele verandei. Taică-meu s-a așezat lângă mine.

— Tocmai m-a sunat domnul Rodriguez, a spus el.

Eu nu am spus nimic.

— Ce e cu tine, Ari?

— Nu știu, am spus. Nimic.

— Nimic?

Auzeam furia din vocea tatălui meu. Am privit spre cămașa mea însângerată.

— Mă duc să fac un duș.

Taică-meu a intrat în casă în urma mea.

— Ari!

Maică-mea era în hol. Nu puteam suporta modul în care se uita la mine. M-am oprit și am privit în podea. Nu mă puteam opri din tremurat. Întregul trup îmi tremura.

M-am holbat la mâinile mele. Nimic nu-mi putea opri tremuratul.

Taică-meu m-a luat de braț, nu tare sau agresiv, dar nici încet. Taică-meu era puternic. M-a condus în sufragerie și m-a pus să mă așez pe canapea. Maică-mea s-a așezat lângă mine. El s-a așezat pe fotoliul lui. Mă simțeam amorțit și mut.

— Vorbește, a spus taică-meu.

— Am vrut să-i fac rău, am spus.

— Ari?

Maică-mea s-a mulțumit să mă privească. Detestam expresia aia incredulă. De ce nu putea să creadă că voisem să fac rău cuiva?

M-am uitat și eu la ea.

— Chiar *am vrut* să-i fac rău.

— Și fratele tău a făcut rău cuiva mai demult, a șoptit ea.

Apoi a început să plângă. Iar eu nu suportam asta. Mă uram mai mult decât mă urâsem vreodată. Mă uitam la ea doar și, în cele din urmă, i-am spus:

— Nu plânge, mamă, te rog nu plânge.

— De ce, Ari? De ce?

— I-ai spart nasul băiatului, Ari. Și singurul motiv pentru care nu ești la secția de poliție este că Elfigo Rodriguez e prieten vechi cu tatăl tău. Trebuie să plătim pentru acea mică vizită la spital. Tu trebuie să plătești, Ari.

N-am spus nimic. Știam ce gândeau. *Mai întâi fratele tău, acum tu.*

— Îmi pare rău, am spus.

Până și mie mi se părea penibil ce spusesem. Dar unei părți din mine îi părea rău. O parte din mine se bucura că îi spărsesem nasul lui Julian. Îmi părea rău doar pentru că o făcusem să sufere pe maică-mea.

— Îți pare rău, Ari?

Taică-meu avea acea expresie, ca de oțel.

Și eu puteam fi ca de oțel.

— Eu *nu* sunt fratele meu, am spus. Nu suport ca voi să credeți asta. Nu suport să trăiesc în...

M-am abținut să folosesc acel cuvânt în fața maică-mii.

— Nu suport să trăiesc în umbra lui. Nu suport asta. Nu suport să fiu un băiat bun doar ca să vă fac vouă plăcere.

Niciunul dintre ei nu a spus nimic.

— Nu cred că-mi pare rău, am spus.

Taică-meu s-a uitat fix la mine.

— Îți vând camioneta.

— Bine, am spus dând din cap. Vinde-o.

Maică-mea se oprise din plâns. Avea o expresie ciudată pe față. Nici blândă, nici dură. Doar ciudată.

— Vreau să-mi spui de ce, Ari.

Am tras aer în piept.

— Bine, am spus. Și voi o să mă ascultați?

— De ce să nu te ascultăm?

Vocea lui taică-meu era fermă.

Am dat din cap spre el, apoi m-am uitat spre maică-mea.

Apoi am privit în podea.

— I-au făcut rău lui Dante, am șoptit. Nici măcar nu-ți mai poți da seama cum arată. Ar trebui să-i vedeți fața. I-au fisurat câteva coaste. L-au lăsat pe o străduță. Ca și cum ar fi fost un nimic. Ca și cum ar fi fost un gunoi. Ca și cum ar fi fost căcat. Ca și cum ar fi fost nimic. Și dacă el ar fi murit, lor nu le-ar fi păsat.

Am început să plâng.

— Vreți să vorbesc? O să vorbesc. Vreți să vă spun? O să vă spun. Se săruta cu un alt băiat.

Nu știu de ce, dar nu mă puteam opri din plâns. Apoi m-am oprit și mi-am dat seama că eram foarte furios. Mai furios decât fusesem vreodată în viața mea.

— Ei erau patru. Celălalt băiat a fugit. Dar Dante n-a fugit. Pentru că așa e el. El nu fuge.

M-am uitat la taică-meu, care nu a spus un cuvânt.

Maică-mea se mutase mai aproape de mine. A început să-mi pieptene părul cu mâna și nu se mai putea opri.

— Îmi e așa de rușine, am șoptit. Voiam să le fac rău și eu.

— Ari?

Vocea lui taică-meu era blândă.

— Ari, Ari, Ari. Porți războiul ăsta în cel mai rău mod posibil.

— Nu știu să lupt, tată.

— Ar trebui să ceri ajutorul, a spus el.

— Nu știu să fac nici asta.

7

Când am ieșit de la duș, taică-meu plecase.

Maică-mea era în bucătărie. Pe masă era plicul cafeniu cu numele fratelui meu scris pe el. Maică-mea bea un pahar de vin.

M-am așezat în fața ei.

— Uneori beau bere, am spus.

Ea a dat din cap.

— Nu sunt un înger, mamă. Și nu sunt un sfânt. Sunt doar Ari. Sunt doar Ari cel distrus.

— Să nu mai spui asta niciodată.

— E adevărat.

— Nu, nu e.

Vocea ei era aprigă, puternică și sigură.

— Nu ești deloc distrus. Ești amabil, bun și cumsecade.

A luat o gură de vin.

— I-am făcut rău lui Julian, am spus.

— Asta nu a fost ceva foarte inteligent.

— Și nici foarte drăguț.

Maică-mea aproape a râs.

— Nu, nu a fost drăguț deloc.

Își trecea mâinile peste plic.

— Îmi pare rău, a spus ea.

A deschis plicul și a scos o fotografie.

— Ăsta ești tu. Tu cu Bernardo.

Mi-a întins fotografia. Eu eram mic, iar frate-meu mă ținea în brațe. Și zâmbea. Era arătos și zâmbea, iar eu râdeam.

— L-am iubit atât de mult, a spus maică-mea. Și îmi pare rău. Așa cum am spus, Ari, nu întotdeauna facem ce trebuie, știi? Nu întotdeauna spunem ce trebuie. Uneori pare că e, pur și simplu, prea dureros să te uiți la ceva. Așa că n-o faci. Pur și simplu, nu te uiți. Dar acel lucru nu dispare, Ari.

Mi-a întins plicul.

— E totul aici, mi-a spus fără să plângă. A omorât pe cineva, Ari. A omorât pe cineva cu mâinile goale.

Aproape că a zâmbit. Dar era cel mai trist zâmbet pe care îl văzusem vreodată.

— N-am mai spus asta până acum, a șoptit ea.

— Încă te mai doare mult?

— Foarte mult, Ari. Chiar și după toți acești ani.

— O să te doară întotdeauna?

— Întotdeauna.

— Cum suporți asta?

— Nu știu. Toți trebuie să ducem în spate unele lucruri, Ari. Cu toții. Tatăl tău trebuie să ducă în spate războiul și ce a făcut războiul din el. Tu trebuie să duci în spate călătoria ta dureroasă prin care vei deveni bărbat. E dureros pentru tine, nu-i așa, Ari?

— Da, am spus eu.

— Iar eu trebuie să-l duc în spate pe fratele tău, ce a făcut el, rușinea asta, absența lui.

— Nu e vina ta, mamă.

— Nu știu. Eu cred că mamele se învinovățesc întotdeauna. Și tații, cred.

— Mamă?

Îmi venea să mă întind spre ea și să o sărut. Dar n-am făcut-o. Am privit-o doar și am încercat să zâmbesc.

— Nu știam că pot să te iubesc atât de mult.

Atunci zâmbetul ei nu a mai fost trist.

— *Hijo de mi corazon*, o să-ți spun un secret. Tu mă ajuți să duc în spate asta. Tu mă ajuți să-mi duc în spate toate pierderile. Tu, Ari.

— Nu spune asta, mamă. N-o să fac altceva decât să te dezamăgesc.

— Nu, *amor*. Niciodată.

— Ce am făcut astăzi te-a rănit.

— Nu, a spus ea. Cred că înțeleg.

Dar o spusese într-un fel, de parcă ar fi înțeles despre mine ceva ce nu mai înțelesese până atunci. Întotdeauna mi se păruse că atunci când se uita la mine încerca să mă găsească, încerca să descopere cine sunt eu. Dar în acel moment părea că mă zărise, că mă cunoștea. Dar asta mă deruta.

— Ce înțelegi, mamă?

Ea a împins plicul spre mine.

— Nu te uiți în el?

— Ba da, am spus dând din cap. Dar nu acum.

— Ți-e frică?

— Nu. Ba da. Nu știu.

Mi-am trecut degetul peste numele fratelui meu. Am rămas așa, eu și cu maică-mea, o perioadă care a părut îndelungată.

Maică-mea a luat o gură de vin, iar eu m-am uitat la fotografiile cu fratele meu.

Fratele meu când era copil, fratele meu în brațele lui taică-meu, fratele meu cu surorile mele.

Fratele meu stând pe treptele din fața casei.

Fratele meu, mic, salutându-l pe taică-meu în uniformă.

Fratele meu, fratele meu!

Maică-mea se uita la mine. Era adevărat. *Nu o iubisem niciodată atât de mult.*

8

— Unde s-a dus tata?
— S-a dus să se vadă cu Sam.
— De ce?
— Voia doar să vorbească cu el.
— Despre ce?
— Despre ce s-a întâmplat. Știi, ei sunt prieteni, tatăl tău și Sam.
— Asta e interesant, am spus eu. Tata e mai bătrân.
Ea a zâmbit.
— Și ce dacă?
— Da, și ce dacă.

9

— Pot s-o înrămez pe asta și s-o pun în camera mea?

Era o fotografie cu fratele meu salutându-l pe taică-meu.

— Da, a spus ea, îmi place enorm aia.

— A plâns? Când tata a plecat în Vietnam?

— Zile în șir. Era de neconsolat.

— Te-ai temut că tata n-o să se întoarcă?

— Nu m-am gândit la asta. M-am forțat să nu mă gândesc.

A râs.

— Mă pricep la asta.

— Și eu, am spus. Și am crezut întotdeauna că am moștenit asta de la tata.

Am râs amândoi.

— Am putea să punem fotografia aia în sufragerie? Te superi, Ari?

Aceea a fost ziua în care fratele meu a început din nou să existe în casa noastră. Într-un mod ciudat și inexplicabil, fratele meu se întorsese acasă.

Nu maică-mea a fost cea care a răspuns la întrebările mele lacome. Ci taică-meu. Maică-mea ne asculta din când în când vorbind despre Bernardo. Dar nu spunea niciun cuvânt.

O iubeam pentru tăcerea ei.

Sau poate doar înțelegeam tăcerea asta.

Și îl iubeam și pe taică-meu, pentru modul atent în care vorbea. Am ajuns să înțeleg faptul că taică-meu era un om atent. A fi atent cu oamenii și cuvintele era ceva rar și minunat.

10

Îl vizitam pe Dante în fiecare zi. A stat în spital cam zece zile. Trebuiau să se asigure că era în regulă, pentru că suferise o comoție.

Îl dureau coastele.

Doctorul a spus că avea să fie nevoie de ceva timp până să se vindece coastele fisurate. Dar nu erau rupte. Asta ar fi fost și mai rău. Vânătăile aveau să se vindece de la sine. Cel puțin, cele de la exterior.

Fără înot. De fapt nu putea să facă mare lucru. Putea să stea degeaba. Dar lui Dante îi plăcea să stea degeaba. Asta era partea bună.

Dante era altfel. Era mai trist.

În ziua în care s-a întors acasă de la spital a plâns. L-am ținut în brațe. Mi se părea că n-o să se mai oprească niciodată.

Știam că o anumită parte a lui nu va mai fi la fel niciodată.

Îi fisuraseră nu numai coastele.

11

— Ești în regulă, Ari?

Doamna Quintana mă studia, exact așa cum mă studia maică-mea. Stăteam vizavi de părinții lui Dante, la masa lor din bucătărie. Dante dormea. Uneori, când îl supărau coastele, lua o pastilă. Asta îl adormea.

— Da, sunt bine.

— Sigur?

— Credeți că am nevoie de psiholog?

— Nu e nimic greșit în a merge la psiholog, Ari.

— Așa zic și psihologii, am spus eu.

Doamna Quintana a scuturat din cap.

— Înainte să umbli cu fiul meu nu făceai pe deșteptul.

Am râs.

— Sunt bine, i-am spus. De ce n-aș fi?

Soții Quintana s-au privit unul pe celălalt.

— Aia e o chestie de părinți?

— Ce anume?

— Privirile acelea pe care le schimbă mamele și tații.

Sam a râs.

— Da, bănuiesc că da.

Știam că el și cu taică-meu discutaseră. Știam că el știa ce făcusem eu. Știam că amândoi știau.

— Știi cine sunt băieții aceia, nu-i așa, Ari?

Doamna Quintana revenise la felul ei de a fi strict. Nu că asta m-ar fi deranjat.

— Știu cine sunt doi dintre ei.

— Și ceilalți doi?

M-am gândit să fac o glumă.

— Sunt sigur că i-aș putea face să vorbească.

Doamna Quintana a râs. Asta m-a surprins.

— Ari, a spus ea. Ești un băiat nebunatic.

— Da, bănuiesc că sunt.

— E vorba doar de loialitate, a spus ea.

— Da, bănuiesc că da.

— Dar, Ari, ai fi putut să ai probleme mari.

— A fost o greșeală. Știu că a fost o greșeală. Pur și simplu, am făcut-o. Nu pot să explic. Băieții ăia n-or să pățească nimic, nu-i așa?

— Poate că nu.

— Da, am spus eu, de parcă polițiștii ar lucra serios la cazul ăsta.

— Mie nu-mi pasă de băieții ăia, Ari.

Sam mă privea drept în ochi.

— Îmi pasă de Dante. Și îmi pasă de tine.

— Eu sunt bine, am spus.

— Ești sigur?

— Sunt sigur.

— Și n-o să-i cauți pe ceilalți băieți?

— Mi-a trecut și asta prin cap.

De data asta doamna Quintana n-a mai râs.

— Promit.

— Ar fi sub nivelul tău, a spus ea.

Voiam atât de mult s-o cred.

— Dar n-o să plătesc pentru nasul spart al lui Julian.

— I-ai spus asta tatălui tău?

— Încă nu. Dar o să-i spun că dacă nem...

M-am oprit. Nu am terminat cuvântul pe care îl începusem. Existau alte cuvinte pe care voiam să le folosesc.

— Dacă *tipii* ăia nu trebuie să plătească pentru spitalizarea lui Dante, atunci nici eu nu trebuie să plătesc pentru mica vizită la Urgențe a lui Julian. Dacă taică-meu vrea să îmi ia camioneta, atunci eu nu am nimic împotrivă.

Doamna Quintana zâmbea ironic. Ea nu zâmbea ironic prea des.

— Să mă anunți ce-a spus tatăl tău.

— Și mai e ceva. Julian poate să sune la poliție dacă vrea. Credeți că o s-o facă?

Acum zâmbeam și eu ironic.

— Te pricepi la lumea băieților de cartier, nu-i așa, Ari?

Îmi plăcea expresia de pe fața lui Sam.

— Știu să mă descurc.

12

Taică-meu nu m-a contrazis când i-am spus că nu voiam să plătesc cheltuielile de spitalizare ale lui Julian. S-a uitat doar la mine și a spus:

— Bănuiesc că te-ai hotărât să nu apelezi la justiție.

Dădea întruna din cap, gânditor.

— Sam a discutat cu bătrâna aceea. Nu i-ar putea recunoaște nicicum pe băieții ăia. Nici într-o mie de ani.

Tatăl lui Julian a venit la noi și a avut o discuție cu taică-meu. Nu părea prea fericit când a plecat.

Taică-meu nu mi-a luat camioneta.

13

Părea că eu și cu Dante nu aveam prea multe să ne spunem unul altuia.

Am împrumutat niște cărți de poezie de la taică-său și i-am citit. Uneori spunea: „Mai citește-o o dată pe asta“. Ceea ce și făceam. Nu știu ce nu era în regulă între noi în acele ultime zile ale verii. Într-un anumit fel, nu mă simțisem niciodată atât de aproape de el. În alt fel, nu mă simțisem niciodată atât de departe.

Niciunul dintre noi nu s-a mai dus la lucru. Nu știu. Bănuiesc că, după ceea ce se întâmplase, totul părea complet lipsit de sens.

Într-o zi am făcut o glumă stupidă.

— De ce vara trebuie să se termine întotdeauna cu unul dintre noi terminat complet?

Niciunul dintre noi nu a râs la gluma asta.

Nu o luam pe Legs în vizită la Dante, pentru că ei îi plăcea să sară pe el și putea să-i facă rău. Lui Dante îi era dor de ea. Dar știa că aveam dreptate să n-o iau cu mine.

Într-o dimineață m-am dus acasă la el și i-am arătat toate fotografiile cu fratele meu. I-am spus povestea, așa cum o înțelesesem din articolele decupate din ziar, din întrebările la care răspunsese taică-meu.

— Deci vrei să auzi toată povestea? i-am spus.

— Zi-mi, a spus el.

Ne săturasem amândoi de poezie, de faptul că nu discutam.

— Bine. Fratele meu avea 15 ani. Era furios. Din tot ce am înțeles despre el, era furios mereu. Am înțeles asta mai ales de la surorile mele. Bănuiesc că era rău sau, nu știu, doar se născuse furios. Așa că, într-o noapte, cutreiera pe străzile din centru, căutând scandal. Asta mi-a spus taică-meu. A spus: „Bernardo căuta scandal mereu.“ A agățat o prostituată.

— De unde avea bani?

— Nu știu. Ce întrebare e asta?

— Când tu aveai 15 ani, aveai bani de prostituate?

— Când aveam 15 ani? Spui asta de parcă ar fi fost cu mult timp în urmă. La naiba, abia dacă aveam bani de o ciocolată.

— Asta vreau să spun.

M-am uitat la el.

— Mă lași să termin?

— Scuze.

— Prostituata s-a dovedit a fi un homosexual.

— Ce?

— Era un travestit.

— Uau!

— Da. Frate-meu a luat-o razna.

— Cât de razna?

— L-a omorât pe tip cu pumnii.

Dante nu știa ce să spună.

— Dumnezeule! a zis.

— Da. Dumnezeule.

O lungă vreme niciunul dintre noi n-a spus nimic. În cele din urmă, eu m-am uitat la Dante:

— Știai ce e un travestit?

— Da. Bineînțeles că știam.

— Bineînțeles că știai.

— Tu nu știai ce e un travestit?

— De unde să știu?

— Ești atât de inocent, Ari, știai asta?

— Nu chiar atât de inocent, am spus.

Apoi am continuat:

— Povestea devine și mai tristă.

— Cum ar putea să devină și mai tristă?

— A mai omorât pe cineva.

Dante nu a spus nimic. Aștepta ca eu să termin.

— Era la închisoarea pentru minori. Și bănuiesc că într-o zi a început să-și folosească iar pumnii. Maică-mea are dreptate. Lucrurile nu dispar doar pentru că vrem noi să dispară.

— Îmi pare rău, Ari.

— Păi, mă rog, nu mai putem face nimic, nu-i așa? Dar e bine, Dante. Adică, nu e bine pentru fratele meu. Nu știu dacă pentru el va mai fi bine ceva vreodată. Dar e bine că s-a aflat, înțelegi. Că e pe față.

M-am uitat la el.

— Poate că o să-l cunosc cândva. Poate cândva.

Dante se uita la mine.

— Arăți pe parcă ai fi gata să plângi.

— N-o să plâng. Numai că e atât de trist, Dante. Și știi ceva? Cred că eu sunt ca el.

— De ce? Pentru că i-ai rupt nasul lui Julian Enriquez?

— Știai?

— Da.

— De ce nu mi-ai spus că știai?

— De ce nu mi-ai spus *tu*, Ari?

— Nu sunt mândru de mine, Dante.

— De ce-ai făcut asta?

— Nu știu. Ți-a făcut rău. Voiam să-i fac și eu rău. Am făcut un calcul stupid în mintea mea.

M-am uitat la el.

— Aproape că nu mai ai ochii învinețiți.

— Aproape, a spus el.

— Cum sunt coastele?

— Mai bine. În unele nopți mi-e greu să dorm. Așa că iau un analgezic. Le urăsc.

— N-ai fi un dependent de droguri prea bun.

— Probabil că nu. Îmi plăcea mult iarba. Foarte mult.

— Poate că maică-ta ar trebui să te intervieveze pentru cartea pe care o scrie.

— Păi, mi-a făcut deja scandal.

— Cum a aflat?

— Ți-am spus de atâtea ori. E ca Dumnezeu. Știe tot.

M-am străduit să nu râd, dar nu m-am putut abține. A râs și Dante. Dar asta îi făcea rău, cu coastele lui fisurate.

— Nu ești, a spus el. Nu ești deloc ca fratele tău.

— Nu știu, Dante. Uneori mi se pare că nu o să mă înțeleg niciodată. Tu știi exact cine ești.

— Nu întotdeauna, a spus el. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— Te deranjează faptul că l-am sărutat pe Daniel?

— Cred că Daniel e un nenorocit.

— Nu e. E drăguț. E atrăgător.

— E atrăgător? Cât de superficial poți fi? E un nenorocit, Dante. Pur și simplu, te-a abandonat.

— Vorbești de parcă ți-ar păsa de asta mai mult decât îmi pasă mie.

— Păi, ar trebui să-ți pese.

— Tu n-ai fi făcut asta, nu-i așa?

— Nu.

— Mă bucur că i-ai rupt nasul.

Am râs amândoi.

— Lui Daniel nu-i pasă de tine.

— Îi era frică.

— Și ce dacă? Tuturor ne e frică.

— Ție nu ți-e, Ari. Ție nu ți-e frică de nimic.

— Nu e adevărat. Dar nu i-aș fi lăsat să-ți facă asta.

— Poate că doar îți place să te bați, Ari.
— Poate.
Dante s-a uitat la mine. Se uita la mine întruna.
— Te holbezi la mine, i-am spus.
— Pot să-ți spun un secret, Ari?
— Pot să te împiedic?
— Nu-ți place să-mi cunoști secretele.
— Uneori secretele tale mă înspăimântă.
Dante a râs.
— De fapt nu-l sărutam pe Daniel. În mintea mea te sărutam pe tine.
Am dat din umeri.
— Trebuie să-ți faci rost de o minte nouă, Dante.
A părut să se întristeze puțin.
— Da. Bănuiesc că da.

14

M-am trezit devreme. Soarele încă nu răsărise. A doua săptămână din august. Vara era pe sfârșite. Cel puțin acea parte a verii care nu avea de-a face cu școala.

Clasa a douăsprezecea. Și apoi viața. Poate că așa mergeau lucrurile. Liceul era doar un prolog al adevăratului roman. Toată lumea putea să-ți scrie viața — dar după ce absolveai puteai s-o scrii tu însuți. La absolvire puteai să le iei profesorilor și părinților stiloul și primeai tu însuți un stilou. Și puteai să scrii de unul singur. Da. Nu era asta ceva minunat?

M-am ridicat în capul oaselor pe pat și mi-am trecut degetele peste cicatricele de pe picioare. Cicatrice. Un semn că fuseseși rănit. Un semn că te vindecaseși.

Fusesem oare rănit?

Mă vindecasem oare?

Poate că, pur și simplu, trăiam între răni și vindecare. Ca taică-meu. Cred că el acolo trăia. În acel spațiu de interval. În acel ecoton. Și poate că și maică-mea la fel. Îl închisese pe fratele meu undeva adânc în sinea ei. Iar acum încerca să-l lase să iasă afară.

Îmi treceam întruna degetul în sus și în jos peste cicatrice.

Legs era acolo, cu mine. Privea. *Ce vezi tu, Legs? Ce vezi? Unde ai trăit tu înainte să vii la mine? Ți-a făcut și ție rău cineva?*

Încă o vară se sfârșea.

Ce avea să se întâmple cu mine după ce absolveam? Facultate? Iar învățătură. Poate că aveam să mă mut în alt oraș, în alt loc. Poate că, în alt loc, verile aveau să fie diferite.

15

— Ce iubești tu, Ari? Ce iubești tu cu adevărat?
— Iubesc deșertul. Dumnezeule! Iubesc deșertul.
— E atât de singuratic.
— Da?
Dante nu înțelegea. Eu chiar *eram* imposibil de cunoscut.

16

M-am hotărât să mă duc la înot. Am ajuns acolo chiar când s-a deschis piscina, așa că am putut să fac câteva ture în liniște, înainte să se aglomereze. Salvamarii erau acolo, vorbeau despre fete. I-am ignorat. M-au ignorat și ei.

Am înotat întruna, până când picioarele și plămânii au început să mă doară. Apoi am făcut o pauză. Apoi am înotat iar întruna. Simțeam apa pe piele. M-am gândit la ziua în care îl cunoscusem pe Dante. „Vrei să te învăț să înoți?“ M-am gândit la vocea pițigăiată a lui Dante și cum își depășise el alergiile, cum vocea lui se schimbase și se îngroșase. Și a mea la fel. M-am gândit la ce spusese maică-mea, „Vorbești ca un bărbat“. Era mai ușor să vorbești ca un bărbat decât să fii bărbat.

Când am ieșit din piscină am observat o fată care mă privea fix. A zâmbit. I-am zâmbit și eu.

— Salut, i-am spus făcându-i semn cu mâna.

— Salut, mi-a spus făcându-mi și ea cu mâna. Ești la liceul Austin?

— Da.

Cred că ar fi vrut să vorbească în continuare. Dar eu nu știam ce să mai spun.

— În ce clasă?

— A doișpea.

— Eu sunt în a zecea.

— Pari mai mare, am spus eu.

Ea a zâmbit.

— Sunt matură.

— Eu nu, am spus.

Asta a făcut-o să râdă.

— Salut, am spus.

— Salut, a spus ea.

Matur. Bărbat. Ce anume însemnau de fapt cuvintele ăstea?

M-am dus acasă la Dante și am bătut la ușă. A deschis Sam.

— Bună, am spus.

Sam părea relaxat și fericit.

— Bună, Ari. Unde e Legs?

— Acasă.
Am tras de prosopul ud pe care mi-l atârnasem pe umăr.
— Am fost la înot.
— Dante o să fie invidios.
— Ce mai face?
— Bine. Se însănătoșește. N-ai mai trecut de ceva timp. Ne-a fost dor de tine.
Mi-a făcut loc să intru înăuntru.
— E în camera lui.
Sam a ezitat o clipă.
— E cu cineva.
— Ah, am spus eu. Pot să revin.
— Nu-ți face probleme. Urcă la el.
— Nu vreau să-l deranjez.
— Nu fi absurd.
— Pot să revin. Nu e mare lucru. Mă întorceam doar de la înot...
— E doar Daniel.
— Daniel?
Cred că a observat expresia de pe fața mea.
— Nu-ți place prea mult de el, nu-i așa?
— Până la urmă l-a lăsat pe Dante în plop, am spus eu.
— Nu fi atât de dur cu oamenii, Ari.
Asta chiar m-a înfuriat, faptul că spusese asta.
— Spune-i lui Dante că am trecut pe aici, am spus.

17

— Taică-meu mi-a spus că erai supărat.

— Nu eram supărat.

Ușa de la intrare era deschisă și Legs lătra la un câine care trecea pe acolo.

— Stai o clipă, am spus. Legs! Termină odată!

M-am dus cu telefonul în bucătărie și m-am așezat la masă.

— Bun, am spus. Uite ce e, nu eram supărat.

— Cred că taică-meu își poate da seama.

— Bine, am spus. Ce căcat contează asta?

— Vezi. Chiar *ești* supărat.

— Pur și simplu, nu aveam chef să-l văd pe prietenul tău Daniel.

— Dar ce ți-a făcut ție?

— Nimic. Pur și simplu, nu-mi place tipul.

— De ce nu putem fi prieteni cu toții?

— Nemernicul ăla te-a lăsat acolo să mori, Dante.

— Am vorbit despre asta. E în regulă.

— Bine atunci. Bun.

— Te comporți ca un nebun.

— Dante, uneori ești atât de aiurea, știai asta?

— Uite ce e, a spus el. Diseară mergem la o petrecere. M-aș bucura dacă ai veni și tu.

— O să te anunț, i-am spus.

Am închis telefonul.

Am coborât la subsol și am ridicat greutăți timp de câteva ore. Am ridicat întruna, până când fiecare parte a trupului mă durea.

Durerea nu era chiar așa de rea.

Am făcut un duș. M-am întins pe pat și am rămas așa. Probabil că am adormit. Când m-am trezit, Legs era cu capul pe burta mea. Am mângâiat-o îndelung. Am auzit în cameră vocea maică-mii:

— Ți-e foame?

— Nu, am spus. Nu prea.

— Ești sigur?

— Da. Cât e ceasul?
— 6:30.
— Uau. Cred că eram obosit.
Ea mi-a zâmbit.
— Poate de la tot antrenamentul ăla?
— Bănuiesc că da.
— S-a întâmplat ceva?
— Nu.
— Ești sigur?
— Doar oboseala.
— Ai tras puțin cam tare de greutățile ălea, nu crezi?
— Nu.
— Când ești supărat ridici greutăți.
— Asta e una dintre teoriile tale, mamă?
— E mai mult decât o teorie, Ari.

18

— A sunat Dante.

Nu am spus nimic.

— Nu-l suni înapoi?

— Ba da.

— Știi că de cinci zile umbli îmbufnat prin casă. Ești îmbufnat și ridici greutăți.

Îmbufnat. M-am gândit la cum îmi spusese Gina întotdeauna, „Melancolicul“.

— Nu sunt îmbufnat. Mă gândeam la Bernardo.

— Serios?

— Da.

— La ce te gândeai?

— Mă gândesc că aș vrea să încep să-i scriu.

— Mie mi-a trimis înapoi toate scrisorile.

— Serios? Poate pe ale mele n-o să le trimită înapoi.

— Poate că nu, a spus ea. Merită să încerci. De ce nu?

— Tu ai încetat să-i mai scrii?

— Da, Ari, am încetat. Durerea era prea mare.

— Mi se pare logic, am spus.

— Dar să nu fii dezamăgit, Ari, bine? Nu te aștepta la prea mult. Tatăl tău s-a dus să-l vadă o dată.

— Și ce s-a întâmplat?

— Fratele tău a refuzat să-l vadă.

— Vă urăște, pe tine și pe tata?

— Nu. Nu cred. Cred că e furios pe el însuși. Și cred că îi e rușine.

— Ar trebui să-i treacă.

Nu știu de ce, dar am lovit peretele cu pumnul.

Maică-mea s-a holbat la mine.

— Îmi pare rău, am spus. Nu știu de ce am făcut asta.

— Ari?

— Ce e?

Pe fața ei era ceva, o expresie serioasă și concentrată. Nu era furioasă, nu își luase

acea expresie gravă pe care și-o lua uneori când făcea pe mama.

— Ce se întâmplă, Ari?

— Spui asta de parcă ai mai avea încă o teorie despre mine.

— Poți fi sigur că am, fir-ar a naibii, a spus ea.

Dar vocea ei era foarte drăguță, amabilă și plăcută. S-a ridicat de la masa din bucătărie și și-a pus un pahar de vin. A scos două beri și a pus una în fața mea. Pe cealaltă a pus-o în centrul mesei.

— Taică-tău citește. Cred că mă duc să-l chem.

— Ce e asta, mamă?

— Întrunire de familie.

— Întrunire de familie? Cum adică?

— E ceva nou, a spus ea. De acum încolo o să avem o grămadă de întruniri de-astea.

— Mă înspăimânți, mamă.

— Bun.

A ieșit din bucătărie. M-am holbat la berea din fața mea. Am atins sticla rece. Nu știam dacă ar fi trebuit să beau din ea sau doar să mă holbez la ea. Poate că era o șmecherie. Maică-mea și taică-meu au intrat în bucătărie. S-au așezat amândoi în fața mea. Taică-meu și-a deschis berea. Apoi a deschis-o pe a mea. A luat o gură.

— Mă atacați în grup?

— Relaxează-te, a spus taică-meu.

A mai luat o gură de bere. Maică-mea a sorbit din vinul ei.

— Nu vrei să bei o bere cu maică-ta și taică-tău?

— Nu neapărat, am spus eu. E împotriva regulilor.

— Facem reguli noi, a spus maică-mea.

— O bere cu bătrânul tău n-o să te omoare. Nu e ca și cum n-ai mai fi făcut asta. Ce mare chestie?

— Asta e foarte ciudat, am spus eu, luând o gură de bere. Acum sunteți fericiți?

Taică-meu avea o expresie foarte serioasă.

— Ți-am povestit despre luptele la care am luat parte cât am fost în Vietnam?

— O, da, am spus. Tocmai mă gândeam la toate poveștile alea de război pe care mi le-ai spus.

Taică-meu a întins mâna și mi-a prins-o pe a mea.

— Am meritat asta, a spus el.

Mi-a strâns mâna, apoi mi-a dat drumul.

— Eram în nord. La nord de Da Nang.

— Acolo stăteați, în Da Nang?

— Asta era a doua mea casă.

Mi-a zâmbit strâmb.

— Eram într-o misiune de recunoaștere. Timp de câteva zile, situația a fost destul de liniștită. Era anotimpul musonului. Dumnezeule, uram ploile alea nesfârșite. Eram în fruntea unui convoi. Zona fusese verificată. Noi eram acolo ca să ne asigurăm că

drumul era liber. Apoi s-a dezlănțuit iadul. Zburau gloanțe peste tot. Explodau grenade. Eram, practic, într-o ambuscadă. Nu era prima oară. Dar de data asta era diferit. Se trăgea din toate părțile. Cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci era să te retragi pur și simplu. Beckett a chemat un elicopter care să ne ia. Era un tip, un tip foarte bun. Dumnezeule, era atât de tânăr. 19 ani. Dumnezeule, era doar un copil.

Taică-meu a scuturat din cap.

— Îl chema Louie. Era un cajun din Lafayette.

Pe fața lui taică-meu curgeau lacrimile. A sorbit din bere.

— Nu trebuia să lăsăm un om căzut la pământ. Asta era regula. Nu lași un om căzut la pământ. Nu lași un om să moară.

Vedeam expresia de pe fața maică-mii, refuzul ei absolut de a plânge.

— Îmi amintesc că alergam spre elicopter, Louie era imediat în spatele meu, peste tot zburau gloanțe. Credeam că sunt un om mort. Apoi Louie a căzut. Mi-a strigat numele. Voiam să mă întorc. Nu-mi amintesc exact, dar ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că Beckett mă trăgea spre elicopter. Nici măcar nu-mi dădeam seama că fusesem împușcat. L-am lăsat acolo. L-am lăsat acolo pe Louie.

M-am uitat la taică-meu cum se apleacă și se prinde singur în brațe, plângând. Plânsetul unui bărbat îndurerat are ceva care seamănă cu sunetul unui animal rănit. Îmi frângea inima. În tot acest timp voisem ca taică-meu să-mi spună ceva despre război, iar acum nu suportam să văd intensitatea durerii lui, cât de proaspătă era după atâția ani, cum această durere era vie și prospera imediat dincolo de suprafață.

— Nu știu dacă am crezut sau nu în război, Ari. Nu cred că am crezut. Dar m-am înrolat. Și nu știu ce simțeam față de țara asta. Ce știu e că singura țară pe care o aveam erau oamenii care luptau unul lângă celălalt. Ei erau țara mea, Ari. Ei. Louie, Beckett, Garcia, Al și Gio — ei erau țara mea. Nu sunt mândru de tot ce am făcut în război. Nu am fost întotdeauna un soldat bun. Nu am fost întotdeauna un om bun. Războiul ne-a făcut ceva. Mie. Nouă, tuturor. Dar oamenii pe care i-am lăsat în urmă, ei sunt cei care apar în visele mele.

Mi-am băut berea. Taică-mea a băut din a lui. Maică-mea a băut din paharul ei de vin. Am tăcut cu toții un timp care a părut îndelungat.

— Uneori îl aud, a spus taică-meu. Pe Louie. Îl aud strigându-mi numele. Nu m-am întors.

— Ai fi fost ucis și tu, am șoptit eu.

— Poate. Dar nu mi-am făcut datoria.

— Tată, nu face asta. Te rog...

Am simțit cum maică-mea se întinde peste masă și îmi piaptănă părul și îmi șterge lacrimile cu mâna.

— Nu trebuie să vorbești despre asta, tată. Nu trebuie.

— Poate că trebuie. Poate că e timpul să pun capăt acestor vise.

S-a aplecat spre maică-mea.

— Nu crezi că ar fi timpul, Lilly?

Maică-mea n-a spus niciun cuvânt.

Taică-meu mi-a zâmbit.

— Acum câteva minute maică-ta a intrat în sufragerie și mi-a luat din mână cartea pe care o citeam. Mi-a spus: „Vorbește cu el. Vorbește cu el, Jaime“. Și-a luat vocea aia de fascistă pe care o are ea.

Maică-mea a râs încet.

— Ari, e timpul să încetezi să mai fugi.

M-am uitat la taică-meu.

— Să fug de ce?

— Nu știi?

— Ce?

— Dacă vei continua să fugi, asta te va ucide.

— Ce anume, tată?

— Tu și cu Dante.

— Eu și cu Dante?

M-am uitat la maică-mea. Apoi m-am uitat la taică-meu.

— Dante e îndrăgostit de tine, a spus el. Asta e destul de evident. Nu ascunde asta față de el însuși.

— Nu pot să fac nimic în privința sentimentelor lui, tată.

— Nu. Nu, nu poți.

— Și, în plus, tată, cred că a depășit de mult asta. Îi place de tipul ăla, Daniel.

Taică-meu a dat din cap.

— Ari, problema nu e doar că Dante e îndrăgostit de tine. Adevărata problemă — pentru tine, cel puțin — e că tu ești îndrăgostit de el.

N-am spus nimic. M-am uitat îndelung la fața maică-mii. Apoi la fața lui taică-meu. Nu știam ce să spun.

— Nu sunt sigur, adică nu cred că e adevărat. Adică așa cred, că nu e adevărat. Vreau să spun...

— Ari, eu știu ce văd. I-ai salvat viața. De ce crezi că ai făcut asta? De ce crezi că, într-o fracțiune de secundă, fără să gândești, te-ai aruncat de cealaltă parte a străzii și l-ai îmbrâncit pe Dante din calea unei mașini în mișcare? Crezi că, pur și simplu, s-a întâmplat așa? Eu cred că n-ai putut suporta ideea de a-l pierde. Pur și simplu, n-ai putut. De ce ți-ai risca viața ca să-l salvezi pe Dante, dacă nu l-ai iubi?

— Pentru că e prietenul meu.

— Și de ce te-ai duce să-l rupi în bătaie pe un tip care i-a făcut rău? De ce-ai face asta? Toate instinctele tale, Ari, toate, îmi spun ceva. Îl iubești pe băiatul acela.

Eu priveam întruna spre masă.

— Cred că îl iubești mai mult decât poți suporta.

— Tată? Tată, nu. Nu. Nu pot. Nu pot. De ce spui lucrurile astea?

— Pentru că nu suport să văd toată acea singurătate care există înlăuntrul tău. Pentru că te iubesc, Ari.

Maică-mea și taică-meu se uitau la mine cum plâng. M-am gândit că poate aveam să plâng la nesfârșit. Dar n-am făcut-o. După ce m-am oprit am luat o gură mare de bere.

— Tată, cred că îmi plăcea mai mult când nu vorbeai.

Maică-mea a râs. Îmi plăcea la nebunie râsul ei. Apoi a râs și taică-meu. Apoi și eu.

— Ce să fac? Mi-e atât de rușine.

— Rușine pentru ce? a spus maică-mea. Că îl iubești pe Dante?

— Eu sunt băiat. El e băiat. Nu așa ar trebui să meargă lucrurile. Mamă...

— Știu, a spus ea. Ophelia m-a învățat unele lucruri, știi? Toate scrisorile alea. Am învățat unele lucruri. Iar tatăl tău are dreptate. Nu poți fugi. Nu de Dante.

— Mă urăsc.

— Nu face asta, *amor*. *Te adoro*. Eu am pierdut deja un fiu. Nu o să mai pierd încă unul. Nu ești singur, Ari. Știu că așa ți se pare. Dar nu ești.

— Cum poți să mă iubești atât de mult?

— Cum aș putea să nu te iubesc? Ești cel mai frumos băiat din lume.

— Nu sunt.

— Ba ești. Ești.

— Ce să fac?

Vocea lui taică-meu era blândă.

— Dante nu a fugit. Mi-l imaginez întruna încasând toate acele lovituri. Dar nu a fugit.

— Bine, am spus.

Măcar o dată în viața mea, îl înțelegeam perfect pe taică-meu.

Și *el* mă înțelegea *pe mine*.

19

— Dante?
— Te-am sunat în fiecare zi, în ultimele cinci zile.
— Am avut gripă.
— Ce glumă proastă. Du-te dracu', Ari.
— De ce ești atât de supărat?
— De ce ești *tu* atât de supărat?
— Nu mai sunt supărat.
— Atunci poate e rândul meu să fiu supărat.
— Bine, e corect. Ce mai face Daniel?
— Ești un mizerabil, Ari.
— Nu. Daniel e un mizerabil.
— Lui nu-i place de tine.
— Nici mie nu-mi place de el. Deci el e noul tău cel mai bun prieten?
— Nici pe departe.
— Vă sărutați?
— Ce te interesează pe tine?
— Întrebam și eu.
— Nu vreau să mă sărut cu el. Daniel e un nimic.
— Dar ce s-a întâmplat?
— E un nemernic egoist și înfumurat. Și nici măcar nu e deștept. Și maică-mii nu-i place de el.
— Sam ce crede despre el?
— Taică-meu nu contează. Lui îi place toată lumea.
Asta chiar m-a făcut să râd.
— Nu râde. De ce erai supărat?
— Putem să discutăm despre asta, am spus eu.
— Da, de parcă tu ai fi așa de bun la discutat.
— Mai lasă-mă în pace, Dante.
— Bine.
— Bine. Deci ce faci diseară?

— Părinții noștri merg la bowling.
— Da?
— Vorbesc foarte mult unii cu alții.
— Da?
— Tu nu știi nimic?
— Bănuiesc că uneori sunt puțin aerian.
— Puțin?
— Fac și eu ce pot, Dante.
— Spune că-ți pare rău. Nu-mi plac oamenii care nu știu să spună că le pare rău.
— Bine. Îmi pare rău.
— Bine.
Îmi dădeam seama că zâmbește.
— Vor să venim și noi, a continuat el.
— La bowling?

20

Dante stătea pe veranda din fața casei, așteptând. A coborât scările în fugă și s-a urcat în camionetă.

— Bowlingul pare foarte plictisitor.

— Ai fost vreodată?

— Bineînțeles c-am fost. Nu sunt bun la asta.

— Trebuie să fii bun la tot?

— Da.

— Renunță la chestia asta. Poate o să ne distrăm.

— De când vrei tu să-ți petreci timpul cu părinții tăi?

— Sunt în regulă, am spus eu. Sunt buni. Cum ai spus tu.

— Ce?

— Ai spus că n-ai fugi niciodată de acasă, pentru că ții enorm la părinții tăi. Mie mi s-a părut foarte ciudat ce ai spus tu. Adică nu ceva normal. Adică, bănuiesc că mie părinții mi se păreau niște extratereștri.

— Nu sunt. Sunt doar oameni.

— Da. Știi, cred că m-am răzgândit în privința lui maică-mea și taică-meu.

— Vrei să spui că ții enorm la ei.

— Da. Bănuiesc că da.

Am pornit motorul.

— Și eu joc bowling ca dracu'. Ca să știi.

— Sunt convins că suntem mai buni decât mamele noastre.

— Sper că da, ce naiba.

Am râs amândoi. Și am tot râs.

Când am ajuns la sala de bowling, Dante s-a uitat la mine și a spus:

— I-am spus maică-mii și lui taică-meu că nu vreau să mai sărut niciodată, pentru tot restul vieții, un alt băiat.

— Le-ai spus asta?

— Da.

— Și ce au spus?

— Taică-meu și-a dat ochii peste cap.

— Maică-ta ce a zis?

— Nu prea multe. A spus că ea cunoaște un psiholog foarte bun. „O să te ajute să îți găsești liniștea“, a spus. Apoi a spus „Dacă nu cumva vrei să vorbești cu mine“.

Dante s-a uitat la mine. Am izbucnit amândoi în râs.

— Maică-ta asta, am spus. Îmi place de ea.

— E extraordinar de tare, a spus ea. Dar și blândă.

— Da, am spus. Am observat asta.

— Părinții noștri sunt foarte ciudați, a spus el.

— Pentru că ne iubesc? Asta nu e chiar așa de ciudat.

— Modul în care ne iubesc e ciudat.

— Minunat, am spus eu.

Dante s-a uitat la mine.

— Ești altfel.

— În ce fel?

— Nu știu. Te porți altfel.

— Ciudat?

— Da, ciudat. Dar într-un mod bun.

— Bine, am spus, întotdeauna mi-am dorit să fiu ciudat într-un mod bun.

Cred că părinții noștri au fost foarte surprinși când ne-au văzut că venim. Tații noștri beau bere. Mamele noastre beau 7UP. Aveau scoruri foarte proaste. Sam ne-a zâmbit.

— Nu credeam că o să veniți cu adevărat.

— Ne plictiseam, am spus eu.

— Îmi plăcea mai mult de tine când nu făceai atât pe deșteptul.

— Scuze, am spus.

A fost distractiv. Ne-am distrat. S-a dovedit că eu eram cel mai bun jucător de bowling. Am făcut peste 120 de puncte. Iar la al treilea joc am făcut 135. Foarte prost, de fapt, dacă stai să te gândești. Dar restul echipei era cu adevărat groaznic. Mai ales maică-mea și doamna Quintana. Vorbeau o grămadă. Și râdeau o grămadă. Dante și cu mine ne uitam întruna unul la celălalt și râdeam.

21

Când Dante și cu mine am plecat de la sala de bowling, am luat-o cu mașina spre deșert.

— Unde mergem?

— În locul meu preferat.

Dante era tăcut.

— E târziu.

— Ești obosit?

— Oarecum.

— E doar ora 10. Te trezești devreme, nu-i așa?

— Istețule.

— Dacă nu cumva vrei să mergi acasă.

— Nu.

— Bine.

Dante nu a pus nicio muzică. A răsfoit torpedoul plin de casete, dar nu a reușit să aleagă nimic. Pe mine nu mă deranja tăcerea.

Am mers, pur și simplu, prin deșert. Eu și cu Dante. Fără să spunem nimic.

Am parcat în locul meu obișnuit.

— Îmi place foarte mult aici, am spus eu.

Îmi auzeam bătăile inimii.

Dante nu a spus nimic.

Am atins tenișii primiți de la el, care atârnau de oglinda retrovizoare.

— Îmi plac foarte mult chestiile astea, am spus.

— Îți plac foarte mult o grămadă de chestii, nu-i așa?

— Pari supărat. Credeam că nu mai ești supărat.

— Cred că *sunt* supărat.

— Îmi pare rău. Am spus că-mi pare rău.

— Nu pot să fac chestia asta, Ari, a spus el.

— Ce nu poți să faci?

— Chestia asta cu prietenia. Nu pot.

— De ce?

— E nevoie să-ți explic?

Nu am spus nimic.

Am coborât amândoi din mașină și am trântit portierele. M-am luat după el.

— Hei, i-am spus, atingându-l pe umăr.

El m-a împins.

— Nu-mi place să mă atingi.

Am rămas așa vreme îndelungată. Niciunul dintre noi nu spunea nimic. Eu mă simțeam mic, insignifiant și necorespunzător. Nu suportam să mă simt așa. Aveam să încetez să mă mai simt așa. *Aveam să încetez.*

— Dante?

— Ce e?

Simțeam furia din vocea lui.

— Nu fi supărat.

— Nu știu ce să fac, Ari.

— Îți amintești când m-ai sărutat?

— Da.

— Îți amintești că eu am spus că pentru mine n-a funcționat?

— De ce pomenești de asta? Îmi amintesc. Îmi amintesc. Fir-ar al naibii, Ari, crezi că am uitat?

— Nu te-am văzut niciodată atât de supărat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Ari. Pur și simplu, mă face să mă simt prost.

— Ce ți-am spus când m-ai sărutat?

— Ai spus că pentru tine n-a funcționat.

— Am mințit.

Dante s-a uitat la mine.

— Să nu te joci cu mine, Ari.

— Nu mă joc.

L-am luat de umeri. M-am uitat la el. Și el s-a uitat la mine.

— Ai spus că mie nu mi-e frică de nimic. Nu e adevărat. *Tu*. De asta mi-e frică. Mi-e frică de tine, Dante.

Am inspirat adânc.

— Mai încearcă o dată, i-am spus. Sărută-mă.

— Nu, a spus el.

— Sărută-mă.

— Nu.

Apoi a zâmbit.

— Sărută-mă *tu* pe *mine*.

L-am luat de după ceafă. L-am tras spre mine. Și l-am sărutat. L-am sărutat și l-am tot sărutat. Iar el mă săruta și el întruna.

Am râs, am discutat și ne-am uitat la stele.

— Mi-ar plăcea să plouă, am spus eu.

— Eu nu am nevoie de ploaie, a spus el. Am nevoie de tine.

Și-a scris numele cu degetul pe spatele meu. Și eu mi-am scris numele cu degetul pe spatele lui.

În tot acest timp.

Asta era ce nu era în regulă cu mine. În tot acest timp, încercasem să-mi dau seama de secretele Universului, secretele trupului meu, ale inimii mele. Toate răspunsurile fuseseră mereu atât de aproape, dar eu luptasem mereu împotriva lor, fără ca măcar s-o știu. Din clipa în care îl cunoscusem pe Dante, mă îndrăgostisem de el. Pur și simplu, nu mi-am îngăduit să-mi dau seama de asta, să gândesc asta, să simt asta. Taică-meu avea dreptate. Și era adevărat ce spusese maică-mea. Cu toții avem războaiele noastre personale.

În timp ce eu și cu Dante stăteam întinși pe spate în bena camionetei mele și ne uitam la stelele de vară, eram liber. Ca să vezi. Aristotel Mendoza, un om liber. Nu-mi mai era frică. M-am gândit la acea expresie de pe fața maică-mii, când îi spusesem că mi-e rușine. M-am gândit la expresia de iubire și compasiune pe care o avea când s-a uitat la mine. „Rușine? Pentru că îl iubești pe Dante?“

Am luat mâna lui Dante și am ținut-o.

Cum putuse să-mi fie rușine vreodată pentru că îl iubeam pe Dante Quintana?